

DIE

DIE

De ziel ziet niets, dat haar niet bedroeft, als zij er over nadenkt.

pascal

Van A.A.A

Voor A en A

Ik ben makelaar, maar ook notaris en in onder genoemde zaak ook executeur testamentair in deze stad. In welke straat doet niet ter zake, dus heeft de straat niet de naam van een boom of kruid. Ik drink koffie, bakken vol, dat moet wel in mijn beroep. Ik weet dat mijn metier geheimhouding hoog in het vaandel heeft, maar ik voel mij verplicht melding te maken van een vreemd voorval in deze gemeente aan zee. Ik doe dit in telegramstijl, ik ben geen schrijver avant la lettre. Verder heb ik geprobeerd, na het schrift gelezen te hebben, een staat van personages te maken. Men kan niet van feiten spreken, als ze niet direct te duiden zijn. Zo is er zeker spraken van vermissing van toch bekende en redelijk welgestelde bewoners. Verder zijn sommige zaken die beschreven zijn zeker natrekbaar op ons onvolprezen medium internet, zoals ik zelf ervaren heb. Nogmaals, eerlijkheid noopt mij de lezer eerstens te wijzen op het gebruik van zoekmachines e.d. waardoor het naam en/of taalgebruik en situaties in deze geschetst, direct inzichtelijk gemaakt wordt. Het bezigen van metaforen is een kamerscherm om zijn werkelijke bedoeling duidelijk te maken of daar waar nodig, te vertroebelen. Ten tweede dringt zich het feit op, dat het schrift slechts in de Nederlandse taal te lezen is, vanwege de keuze van eigennamen.

Goed, bij het begin neemt men een aanvang. Het schrift is mij ter hand gesteld door een man. Deze man heeft het atelier gekocht van de fideicommiss de residu, van de reeds geruime tijd vermiste eigenaar. Volgens de verwachter is de schrijver van het schrift zeker de vermiste eigenaar. Schrijnend zijn de laatste woorden in het schrift. Deze zijn: 'Ik wil alleen de waarheid, geef mij gelijk/ Ik ken de waarheid, ik heb gelijk, iudex tibi'.

-

Overzicht

Van =Het eerste ik persoon.Hij heeft iets van zichzelf gekregen.Hij weet overal van.Hij was een vriend van hen die in het schrijfsel voorkomen. Verder had hij nog wel meer vrienden,maar die zijn in deze niet van belang,alhoewel.Waar zijn vrienden voor? Hopelijk en waarschijnlijk niet in deze gekte.

Die =Vrouw,waar alles omdraait,bijna schrijf ik graait.Dat is ook een mogelijkheid.Ja,verdomd.Als ze dat zelf dan ook maar doet en volgens het schrift doet ze dat ook.Met volle teugen en sardonisch genot.

Dat =Volgens Die een engel.Volgens anderen een promiscue sujet.Lelijk als de nacht door een bizar ongeluk in een stadspark.Maar weer volgens zeggen een heerschappij,dat slecht kon kiezen tussen zwart en wit.Leven en dood.Toeval en ja?..Wat was voor Dat het tegenovergestelde van toeval.Dood is hij er niet aan gegaan.Anders had je dat uitgebreid in de media,krant.tv.of pers gelezen of gezien.Van verdacht tot van alles in staat,wat in en in slecht is. Wilde je een bevooroordeeld persoon.Een Joegoslaaf en enge Turk of een schizofrene Malthees.Vraag Dat en hij draaide. Zeker er geen hand voor om.Ook als je om een slechte Nederlander vroeg hoor! Geen probleem.

Lys =Volgens Die een eikel,nitwit,hoogst - waarschijnlijk door genen bepaald,ach dat is wel zeker. Autist,magog. Sla het zakboek verklarende geneeskunde maar op. Molk mensen uit,zeg maar zoog. Wist op onnavolgbare wijze wat zijn `` vrienden`` voor hem deden te gelde maken. Er is naar Lys een hotel vernoemd. Niet Byblos,dat is in Saint-Tropez. Jempie wat ziet het tuintje er toch goed uit. Hoe zou dat toch komen? Zeker niet door Lys. Hij had een zwarte adem.

Duck =Het woord dekt de lading.Duck is in zijn vorige leven een konijn geweest.Kon niet vliegen,al was dat wel z'n grootste wens.Nou misschien een keer,maar dat was van het dak van het station in Eupen.En het geluid toen hij neerkwam was ontegenzeggelijk duck.

Dis =Een vriendelijke welbelezen oude man.
Verteller van zijn leven,gezien door eigen ogen en
niet door die van zijn aangenomen aangename
dochter Die.

Enzo=De wondere wolk van een zoon.Een zoon van
Die en Dat.Hoogbegaafd.En zo meester in het zwart
en wit. En jammer, zo plotseling ergens anders.

iudex tibi

-

Zoals het mijn eigen gekozen lot zal zijn.

Van, zoals je weet bestaat het mensdom uit engelen en duivels. Laat je baard niet groeien, zoals je weet kruipen ze daarop omhoog, ze zeggen engelen, het zijn duivels. Ik kan het niet anders onder woorden brengen. Het komt misschien verward over wat ik schrijf. Misschien te zwaar aangezet. Misschien moet ik, in het begin van het verhaal wel een complex voorschot nemen. Om de verschrikkingen, die ik later nog moet schilderen op te kunnen schrijven, zodat jij voor als ze me toch te pakken krijgen het een en ander weet en recht kan lullen. Ik ken eigenlijk niemand. Ik ben een vleesgeworden ramp ,maar ook dat weet je. Natuurlijk weet jij alles en kan je ze het vertellen en hopelijk uitleggen. Lekker werkje hoor,maar ga je gang, als je wil. Ik smeeek je. Ik eis het, ach wat . Lees het eerst. Veroordeel niet meteen. Nee, je moet ze vertellen hoe het is, hoe het zit. Laat ik eerst dat eerste voorschot maar nemen. Om wat ik heb ervaren te vertellen, of het geloofwaardig is of niet, dondert niet, het is mij overkomen. Het overkomt me. Nog steeds. En dat geldt zeker ook voor de anderen, die me dicht aan het hart liggen of wanhoop, het woord alleen al,,,, lagen?. Of ik me daar in vergis weet ik niet . Ik kan het alleen maar in mijn eigen woorden, m`n eigen meegemaakte beleving, ervaring,(klote woord, waarom snijdt een,,,,pijn, zullen we er ooit nog van verlost worden?, verwoorden, mijn verhaal,wat duidelijk verbonden is aan, ach lees maar, arme ik), uitdrukken. Ooit wel eens een meeuw in een boom zien landen?.....Nou dan!

∞

Die sigaret deed pijn. Half opgebrand in die mogole asbak,een kroontje met 8 bolletjes. Ja verdomd ik moest ze tellen. Acht, kwam dat nummer niet overal in

voor? In mijn babbel zeker. Dat was me gezegd en daar was ik laaiend over. Wie,wie? heeft de ongelofelijke moed om mij te vertellen wat acht was.

Toen. Als je een gedachte als een granietblok op je schoot geworpen krijgt, wie heeft daar zin in?

∞

Die telefoondienst maakte er een zootje van. Waarom allemaal nul nul twee-en veertig, een 2 en dan nog iets. Druk een naam in en krijg verbinding. nee.

Nummer is ons niet bekend. Ik dacht dat het met een h was en dat was het. Dus,wat was het probleem nou? Neder-lands was mijn taal, ik ben er in opgegroeid. Het landnummer Bangkok vanuit Amerika 367. Bij ons 62 , dat wist ik nu wel uit m`n hoofd,dacht ik. Al begint het aardig te spoken in dat hoofd. Ik ben vernederd, vernederd door mijn eigen ijdelheid en ruw met m`n neus gedrukt op mijn nietigheid in de wereld.

∞

Zelfs als ik niets te doen had, hield ik me met nog iets bezig en als gevolg daarvan was vrije tijd een fenomeen dat ik nooit heb gekend. Zal toch eens die boeken van Raimondus Lullius en Arnaud de Villanova terug brengen, want het begint uit de klauw te lopen. Hoe het afloopt,daar heb ik al een vermoeden van. M`n ziel komt te vaak achter een spiegel vandaan.

∞

Die fiets in `62 was een herenfiets. Een zwart, hoekig krenge met een stuur, wat je af kon pulken, in een luciferdoosje stopte, de inhoud aanstak, de vlammetjes uit blies en een rookbom had. Cellulose,

wonderspul. Het werkte ook met pingpongballetjes, de oude. Zo`n ding met een stang. Sodefatiima. Fietsen staat in mijn idee voor blaar, blaar aan je rechterkant, rechts. Een joekel van een blaar. Ik denk zelfs dat door die blaar m`n beroep zich toen al in mijn kop gebombardeerd werd.

∞

Gras, groen rechts aan stuurboord. Toen al een ezelsbruggetje. Bakboord deed er toen nog niet zo toe. Dat het op een schip was zat al in de hersenpan. De blaar toen geel en nat. Nu droog en groen, keihard.

∞

De dromen die ik op mijn riante kinderkamer in m`n hoofd kreeg, waren het residu van een tijdperk, dat jammer genoeg net nog niet voorbij was, maar zich, wat ik zelf niet beleefd had, toch aan mij opdrong. Door die dromen. Daar lag je dan in je dromen. Dreunend trokken ze over Den Haag. Ze schoten er in die tijd raketten af. Zo van Vroemm 1, nog net niet genoeg. Dan Vroemm 2. Zo das genoeg. Duits ken ik niet. Maar de vraag is, wat dan wel? Ja, dat was dat nummer, dat nummer 8. Dat kende ik niet, toen niet.

∞

Geef acht, dat heb ik nooit gegeven zei Duck. Mijn vriend die altijd struikelend m`n kamer op de Spoorstraat, Spoorstraat 8 binnen kwam. Toen sloeg ik nergens acht op. Had ik dat maar wel gedaan.

∞

Snippers op de veranda. Ik legde ze uit. Eerst dacht ik dat het er acht waren. Terwijl ik ze neer legde, bleek er aan de onderkant, ja of aan de bovenkant nog een te zitten. Als een ui. Gezond voedsel, maar o zo misleidend. Verneukeratief. Een ui, je bent een ui. Je stinkt. Ik wil je niet pellen. Lagie voor lagie. Je bent een lul. En jij noemt je een vriend . Een junk. Wat een rot woord. Wat een uitdrukking. Slijm. Was daar het leven niet uit ontstaan? Slijm, geef acht.

∞

Lys had mij beloofd zijn verhaal (grote genade) te vertellen. De idioot. Ik was overal bij. Waarom aan mij en ik aan jou? Verdriet en onmacht slaan gaten in de tijd.

∞

Hoe vaak had ik het niet gehoord, dat ik mijn heil ergens anders moest zoeken. Zoek je heil ergens, waar je heil anders moet zijn. Gezocht heb ik. Flauw maar waar. De woestijn. Daar kwam ik snel achter. Door mijn wrochten, bedenkself- en belasting fraude woonde ik opeens op een A-locatie. Dat was een ramp. Zeg eens A en je wordt meteen afgezeken. O nee, daar. Ja daar wonen. Zeikers. En ik zocht alleen mijn heil. De schrijver Grossman zei het al: ` Mensen die het bij het rechte eind hebben kunnen zich vaak niet gedragen: ze hebben woede uitbarstingen en snauwen mensen af, ze zijn tactloos en onverdraagzaam. En meestal krijgen ze de schuld van alle onenigheid thuis en op hun werk. Terwijl degenen die het mis hebben, degenen die anderen kwetsen, zich uitstekend weten te gedragen. Zij zijn redelijk, kalm en tactvol en ze lijken altijd gelijk te hebben`.

∞

Zo heb ik eens gelezen over een derde poort. Halhatina en die is voor mensen die op kwalijke wijze geld hebben vergaard en voor de mensen die Gog en Magog worden genoemd. Naar mijn idee zit die poort volledig verstopt en dan bedoel ik niet dat hij niet te vinden is. Een woestijn waar ik op uit kijk en in leef.

∞

En ik geloof dat ze dat al een paar keer eerder gedaan hadden. Heil en zo niet, zoek heil. Zo`n generatie was ik. Al hoe wel. Er waren er meerdere. Ja generaties. Als je terug gaat in de tijd zijn er aardig wat generaties geweest. Alleen de mijne is het belangrijkste. Ik kan amper geloven dat zij, en hun ambities, zelfs het schilderij waarin zij afgebeeld waren er nu niet zou zijn, nu niet meer dan stof.

∞

Ik leef met mijn gezicht naar de zee, met m`n rug naar de geordende woestijn en hoop vrij te raken van de grote wensen die het leven tot een hel maken.

∞

Ook een woestijn. Een riant A locatie zicht. Ja dank je de koekoek, zeezicht. En niet zo`n beetje. Stel je voor. Zicht op het zuiden. Michiel kreeg al een stijve lul voor die voordat ie ze afstak. Michiel heeft zich nooit schuldig hoeven maken aan zelfbevlekking. Hij schoot . Boem. Altijd raak en z`n eigen pikje bleef onbezoedeld. Romantisch toch. Zo`n krachtpatsertje uit pak em beet een eeuw of wat geleden! Goed, dat wonen deden we

op een bepaald moment met z`n tweeën . En dat vind ik een rot getal. Liever, ach ja. Acht. Volgens mij en dat bleek gaf dat getal macht. Werkelijk, serieus 8 allemachtig `t is nu tachtig. Geef een bal gehak, ja zeker, t`was tering, t`is toch bal gehacht. T`is of ze het er om doen.. En dat blijft zo.

∞

Autorijden doen wij graag zo met z`n tweeën, soms alleen. In je eentje in de auto. De kilometerteller stond op zo`n 108080 km. Da`s niet veel voor zo`n auto. Robuust Rood Duur. Hij staat op vier wielen en een aan de achterkant en daaronder een reusachtige trekhaak. Deze was bedoeld om opdringerige parkeerders eigen auto in de puin te helpen rijden in- plaats van de mijne. Vier wielen aangedreven was niet overdreven toen ik `m kocht. Maar sodeju die teller kroop toch snel naar dat aantal kilometers afgelegd wegdek. Prompt sloeg de moter af en kon nog net een soort vluchtheuvel in of opdraaien . Met een niet lopende motor stuurt het als een tank. Nu ben ik geen echte kabbalist, maar ik kwam weer uit op 8. Omdat ik niet in een hogere macht geloof en daar ook niet in opgevoed ben, begon ik toch aan zoiets als een Opperwezen of toeval te denken. $1+8+8=17=1+7=8$.Gatver. Een garageboer is toen opgebeld. De dure, rode en zeker robuuste auto is naar de garage vervoerd op een trailer. Ik heb de man gevraagd de auto te repareren en de kilometerstand te veranderen. Na veel vijven en zessen wilde hij dat doen als ik m`n mond er maar overhield, want dat was bij de wet verboden. De kilometerstand veranderen. De auto rijdt weer. Het lijkt wel harder te gaan, zonder weerstand van die klote teller natuurlijk, t`is geen digitale, dan had ik Lys er wel aan laten stoeien. De meter is en blijft nul. Ik

weet dus gelukkig ook niet hoe ver iets weg is. Geloof me Van, dat bleek later mijn geluk.

∞

Veel post heb ik in mijn werkzaam leven, toch zeker zo'n 35 jaar in mijn 53 jarig bestaan niet gehad. Ik was eigenlijk de postbode, een koerier.

∞

Blauwe, groene, piskleurig bruin en ook wel witte, waarschijnlijk zorgvuldig uitgekozen enveloppen met een decent zwart randje. Nou dan wist je natuurlijk al hoe laat het was. Vaker een brief met aan de voorkant in keurige, sierlijke letters mijn naam, mijn toenmalig adres. Op de achterkant stond steevast 1 2 3 je weet wel van wie. Nee dat zou ik niet weten en wilde het ook niet weten. Donderde hem altijd weg. altijd dat zelfde toneelstukje opvoeren in je eigen hoofd. Vermoedens, ja vermoedens, maar eigenlijk wil ik er niet van weten. Wie o wie, ja 1 2 3 natuurlijk van Die ! Ja, Die. Nu had Die een bloemenwinkel. Maar ik kende die Die al duizend jaar. Ja, dat is overdreven. Toen was de bloemenzaak van Die van een ander. Dat Die slim was wist ik al geruime tijd. Ze had een ongelofelijke manier opgezet om het geld dat met bakken binnen kwam bij Die om te zetten in geld dat je ook echt kon gebruiken. Zo zonder vragen van mensen die er geen snars van snappen hoe Die aan die grote hoeveelheid geld kwam. Dat noemde ze bij Die het lot. En het geld ging er ook met bakken uit. Maar dat kon dus waarom niet. Het is sullig om te zeggen, dat de bloemenzaak van Die een dekmantel was. Iedereen wist het, iedereen kwam er en ging er meestal met rookwaar weg. Maar Van, het echte manteltje wisten ze niet. Het

rook er naar rozemarijn en dat rook je niet. Dat ging in de soep.

∞

Zo hadden Die en ik dat afgesproken. Brief van een twee drie was een code. Zo van; Wil je even komen. Donder die brief weg. Hij was ook niet gefrankeerd. Verscheur en komen. Dat doen mensen wel eens, iets afspreken.

∞

De brieven, post en pakketten werden altijd heel vriendelijk door de havenmeester afgegeven. Of soms ook door een lekker stuk. Ook hier had ik iets mee afgesproken. Dat werd met daad en kracht, door wie dan ook uitgevoerd. Mijn instructie luidde: ``Doe het geluid na van één klappende hand``. Dat resulteerde vaak in een dreun op de stralend witte kajuit van mijn zeilboot, zo'n ouderwetse van der Stadt. Ja, verbeter het me maar. 8.80m lang en 2.24m breed. Alleen de masthoogte, daar was ik niet helemaal tevreden mee, die was 9 meter. Maar grote genade wat een mast, een Proctormast met reefinrichting en onverwoestbaar zeil. Pikant vond ik zelf de stormfok, die was fluoricerend oranje zeil. T`was een raar stuk doek, maar niet kapot te krijgen. Passanten stonden steevast versteld van de robuuste verstaging. Zelf vond ik het liggeld, toeristenbelasting en de elektra een lachertje. Daar kon je geen huis voor huren en zeker geen huis wat te verplaatsen is. Dag en nacht, weer of geen weer, zeker met zo'n fok. Waar ook naar toe. Het scheepje en ik waren een vertrouwde verschijning op het open water. Ik gaf ook altijd even een kort

aandachtsein of lichtsignaal aan Truk , die ook altijd even een kort signaal gaf vanuit ons A-locatie huis aan het water. Het gaf me een veilig gevoel. Zeker als je de korte flitsjes kon ontcijferen, bij nacht en ontij, in welke vorm dan ook. Niks over de telefoon of marifoon. Was er dan echt stront aan de knikker, dan ging de vlag met het familiewapen omhoog. Soms was het pand met zeezicht aardig gepavoiseerd. Ach, mensen doen wel eens gek, de schat.

∞

Afspraken en etentjes belegde ik consequent in m`n atelier. Een ruimte, ja ruimte, daar had ik geen gebrek aan. Alleen ja alleen in m`n kop soms. Geen gezeik in m`n huis. Een veilige haven voor en van Truk. M`n boot lag toch al in een haven, niet voor niets een jachthaven. De zee lag aan m`n voeten. Nog wel.

∞

Als Die haar dromen vertelde (toen dacht ik dat het haar dromen waren), kreeg ik altijd een gevoel van bewondering. Vooral die droom van een engel. Die engel had vanuit de hemel een vrouw gezien, zo mooi en engelachtig ook. Hij ging meteen om. Door een bliksemflits getroffen, dat komt zeker bij engelen voor, moest en wilde hij die wonderschone vrouw ontmoeten. Hij had haar ook kunnen bezoeken, maar daar kwam nooit iets van had hij zich door andere engelen laten wijsmaken. Straalverliefd, dat was ie. Op een wonderbaarlijke schone dag, ze hadden namelijk op gezette tijden last van eatherverontreiniging in de

hemel, verstopte hij zich in een meteor die op dat moment richting aarde moest zonder te veel te verwoesten. Ook daar moesten ze van hun zoon af. Gewoon zo'n sideriet die in een collectie of museum terecht komt, als die gevonden wordt. Nu wil het uitgekende toeval, dat de engel bij eerdere noem het maar missies zoveel kennis had opgedaan betreffende geluk en meteorietbesturing, dat hij op de millimeter nauwkeurig de landingsplek kon bepalen. Uitgerekend op de plaats waar die bloedmooie door het park in Breda liep. Het Valkenberg. Zonder ophef of geknal plofte, ja noem het maar voertuig van die engel tussen de statige platanen in dat stadspark. Zij was opweg naar een muziekwinkel in de Veemarktstraat om een goeie cd te kopen. Ze voelde wel iets, maar wist niet, hoe kan dat ook eigenlijk precies wat. Zo'n plofje. Het was niet eens een plofje. Meer een pfoef, maar dan een kleintje. Wat wel vervelend was vond Dat, want zo hete de engel dat hij Dat dus, door de hitte van de beweging in de dampkring de linkerkant van z'n prachtige engelenhaar had verbrand. Dat was klote, want het zag er niet uit. En het stonk ook nog. Ja dat werd eerst de kapper. Eerst moest hij z'n aureool verstoppen, dat gaf teveel licht. In de tussentijd ging er in de hemel, een stuk van aarde verwijderd een raar roodgekleurd lichtje aan en uit. Floep uit, floep aan. Gelukkig voor Dat was er op dat moment niemand aan de desk. Nu was dat nu ook weer niet zo'n wonder. Dat kwam wel meer voor in die grote kosmos. Je kan wel stellen dat Dat voor het geluk engel geworden was. Hoe wist hij niet en dat was ook toevallig geluk. In ieder geval was Dat engel. Je moest hem niet vragen hoe of waarom. Gewoon. Zoals zoveel mensen "gewoon" zeggen en d'r eigenlijk of wezenlijk niets mee bedoelen of willen. Gewoon. Voor die bloedmooie vrouw was het ook gewoon dat ze een

cd ging kopen, als het maar gewoon maar een goeie was. Ja, je snapt het of niet. Ach, laten we er maar gewoon geen woorden meer over vuil maken. Nadat Dat z`n lichttornament onder de zoden had gefoezeld, liep hij sluiks achter de vrouw aan. En of het toeval er lak aan had was die vrouw Die, maar dat wist Dat nog niet, al wist hij wel enorm veel. Alleen gewoon dat nog niet, maar dat kwam wel. En Dat ook.

∞

Nu was de werkelijkheid heel wat anders. Zoals die ook hoort te zijn. Waar zijn dromen anders voor. En haar droom ging verder, zoals ze me toen vertelde. Al lag die droom ook zo verschrikkelijk dicht bij de waarheid. Alle dromen die ze vertelde lagen al in je leven besloten Ook in het jouwe, je moest alleen even pulken om de verbinding met jouw leven in te willen zien.

∞

In dit geval liep Dat achter Die aan. Hij moest wel een paar keer z`n hoofd schudden. Hij kreeg gevoel, een aardse aangelegenheid. Wreef door z`n gedeeltelijk verbrande haar. Waarom zo androgyn, zo halfslachtig. Hij kon de tijd naar z`n hand zetten, zonder moeite. Die had haar cd in de hand. Dat stond naast haar. ``Dat is een goeie. Die zoek ik ook al een hele tijd``; zei Dat. Nu vond Die dat ook en Dat vond haar ook een hele goeie. We gaan een lekker biertje drinken. Een prima idee vond Die. Het kwam ook zo zeker en overtuigend uit z`n mond. En zoals het ook in het echte leven het een op het andere volgt, lagen ze in haar studenten-

kamer in- en uit te blazen. Ze was verliefd. Grote genade, wat een hemels gevoel. Ik kom je vanavond ophalen om lekker te eten. De tijd vloog. Zo zat Die te eten, zo lag ze weer uitgeput, maar dan wel lekker uitgeput op d'r kamertje. Die steeds helderder werd. En steeds groter, met uitzicht op het stadspark. Wat was ze gelukkig, wat was ze zwanger, gelukkig en mooi. Die's buik bol zoals een globe, met twee handen en armen van Atlas, die haar droegen. Zo voelde ze dat ook, alsof ze door een mythische kracht gedragen werd. Voor Dat, die z'n geluk ook niet op kon, lag het plotseling even anders. Er zat weer iemand aan de desk en zag het rare lichtje aan en uit floepen. Het licht werd steeds dwingender en veranderde van intentie. Het nam de vorm aan van een ster die op ontploffen stond. Ja, dat was duidelijke koek. Er was een engel weg en wel een zonder permissie. Zoekactie spotten en traceren. Dat werd zich nog een gevoel gewaar. Alsof de zwaartekracht verdween in het niets. Het gevoel van doodgaan. Opgezogen worden in het grote niets. Voor Dat lag het anders. Hij wist dat hij binnen afzienbare tijd omhoog getrokken zou worden. Dat duurde niet lang meer. Hoe hij het aan Die moest uitleggen. Dat ging hem te ver. Die zou er geen fluit van geloven. Hij moest nu stappen ondernemen. Dat deed Dat. Hij veranderde de aardse tijd, dat lag in zijn mogelijkheden. Een week, een week maar en Die zou nooit meer problemen kennen. Geldelijke problemen. Hij stapte een sigarenwinkel binnen en liet de sigarenboer op de spelcomputer een reeks getallen en een kleur invullen. Een rijtje maar en rekende af. In een korte tijdspanne was het weer een week geleden. Het nu voor Die en Dat. Vlug liep hij naar het huis waar Die woonde en kon nog net het lot in de brievenbus laten glijden. De brievenbus viel met een klap dicht. Dat werd een beetje misselijk en z'n oren suisden. In

een oogwenk stond hij op het strafmatje van de hemel, waar hij akelig werd uitgeoeterd door de engel achter de desk. ``Waar hij de euvele moed van -daan had gehaald, om zo zonder toestemming, bestemming aarde had gekozen. Wist hij wel wat voor een consequenties dat had voor alle levende wezens enzo. Door zijn gedrag stond wel een ster op springen en nog wel in de Orionnevel, dus konden het ook twee knallen zijn. 2 knallen, weg die ballen. Hem werd te verstaan gegeven, dat er rare volkjes daar op die bol waar hij geweest was een obscure voorspelling hadden gedaan, die nu misschien wel uit moest komen. Nee het werd hem niet indank afgenomen. En wat is er in ``onze baas`` zijn naam met je engelenhaar gebeurd. Opsluiten kan niet, want het was de hemel. Maar grote goden(er waren er dus meer), dit kon niet zonder straf. Weet je wat, we gaan niet te moeilijk doen. Maar je gaat maar terug. Lever je vleugels, ik zie dat je je aureool al kwijt bent in bij loket 8. We zien je hier of waarschijnlijker ergens anders wel terug. Dus dag Dat. De lucht in Breda betrok in no-time. Het bliksemde lekker. Alleen geen regen. Met een klap sloeg hij op de bosgrond in het park. In zijn rechterooghoek zag hij nog net een knul wegvlugten. De knaap had een vreemd tenue aan. Opeens realiseerde Dat, dat de Koninklijke Militaire Academie naast het park lag. Alleen, wat was er met de linkerkant van zijn gezicht aan de hand. Angstig, bang, boos en pijn. Zaken waar hij zich niet van kan herinneren, dat hij ze voelde of beleefde drongen zich als een stoommachine aan hem op. Gillende sirenes kwamen op hem af, dat rare blauwe licht van een supernova. Het krijsen uit de hel, wat hij weleens achter een bronzen deur had gehoord. Dat viel in een diepte, een droomloze slaap. De eerste keer dat Dat niet dacht.

Stroom, stroom, droom, licht wankel licht stemmen
een film wel flakkeren. Was Dat een film, niet die
foto's die nooit stil hingen. Deze gedachten zijn van
mij, nooit van iemand anders geweest. Vrees voor
andere tijden. Hortend, gorgelend. Er zijn. Waar.
Heilige Eugnatus. Bed, akelig licht, wakker worden.
Liggen. Het altijd
``Hoe voelt u zich nu``. Nu. Dat. Hier. Hoelang heb je
gekeken, Een heleboel van die gele. Er kwamen van die
dingen op het water. In mijn wegzijndroom. Drink iets.
Voorzichtig. U bent hier in het ziekenhuis. Rustig maar.
Het licht vervlakte, doofde. Diepe slaap. Weg.

De schok was erg. Erg groot. Ze moesten de spiegel
voor zijn gezicht, zijn hoofd houden. Nou dat viel mee,
alleen de andere kant, de linker. Die viel tegen. In het
Boerhave had je van die stolpen, die potten. Het leek of
Pieter met zijn machine bezig geweest was. Rechts een
wonderschoon gezicht. Links een kop zonder huid. Een
anatomische les veroorzaakt door een vreemd
scheikundig iets. Gevolg door oorzaak. Dat was een
tweezijdig voorbeeld voor forensisch onderzoek. Links
rechts, geef acht. Druppelend en beschroomd bezoek.
Hoe gaat het Dat? Verband durfde het verplegend
personeel er niet op te doen. Hoe kreeg je het er in de
naam van huppeldepup vanaf. Verwoest aan de linker,
mooi en adembenemend aan de andere kant. Stralend
wit, duister zwart. De binnenkant van Dat.

Een cadet van de KMA had het nodig gevonden voor eigen onderzoek wat hem te wachten stond, daar in zo'n oorlogsgebied om een eigengemaakte , zo wordt zoiets genoemd bermbom aan een boom in het stadspark te bevestigen. Zelf stond hij op de uitkijk. Wat uitkijk, inkijk, in de verwoesting die zo'n ding, zijn ding zou veroorzaken. Dat was op dat moment in dat park. Het proefkonijn. Alleen had Dat een gelukkig toeval volgens Die, dat Dat een engel was. Ja, dat was nu aan Dat zijn smoel te zien. Een verwoeste, geblakerde linkergezichtshelft. De smorende woorden van de behandelend geneesheer waren;U heeft geluk gehad. Dat was verminkt. Zeker had hij geluk gehad. Alleen die linkerkant van Dat was Zwart. Maar het gaf ook mogelijkheden. Wie was Dat. Links of rechts?

Door het tergend langzaam heelproces had Dat de mogelijkheid zijn situatie eens en voor altijd goed op de rails te zetten. Tijd om te denken in overvloed. Bezoek ook. Door de uiterlijke berustende houding van Dat werden de vrienden van Die en Dat ook ogenschijnlijk gerustgesteld. Vreemd was dat het bezoek zich over het algemeen aan de rechterkant van Dat's bed opstelden. Gefascineerd door de links aangetaste kant, zat ik meestal aan de linkerkant. Het leek of die kant van Dat allemaal uit kleine achtjes bestond. Zwarte achtjes. Zijn linkeroog zei Dat zag minder en zijn oor knetterde soms zoals een radio. Van oor kon je niet meer spreken. Een gehooringang.

Het oog lag bol op een verbrande pizza. Ook met achtvormige kratertjes. De beschadiging door de ontploffing heelde. Van welk deel van Dat's lichaam moesten ze er nu een plak afschaven om Dat's gezicht niet op een honderdtachtiggraden Januskop te laten lijken. Zijn haar groeide. Aan een kant kwamen z'n krullen weer terug. De strakke donkerrode huid kon altijd nog bedekt worden met het onstuimig groeiende haar. Zwaar montuur zou de rest doen. Zelf zei Dat, dat z'n linkeroog niets zag. Alleen maar groeiende, gloeiende gele bolvormige kleuren. Dat zei Dat. Maar Dat moest je niet altijd geloven, wat Dat zei.

∞

En zo schreed de tijd voort voor Die en Dat. Een ongeluk en twee gelukken. Die's buik groeide. Enzo werd geboren. In een vers van Dante Alighiere's Inferno. 23,133-138 stond het al beschreven. "Nog eerder dan u denkt vindt u een dwarsdam die, vanaf de muur rondom een brug vormt over al die woeste kloven, maar deze ingestort doet dat niet meer. Wel kunt u over het puin naar boven klimmen. dat onder en omhoog ligt opgetast. 23,133-138. Ja 8 en toevallig op de 8ste ring van de hel. Enzo heeft zo z'n geboorte beschreven op 8 jarige leeftijd. Op mijn boot, want hij wilde graag varen naar de overkant. Dat was niet tegen dovenmansoren, ik luisterde graag naar zijn verhalen die hij over z'n ouders te vertellen had. Die haar bevalling was er een uit duizenden. Een soort Russische staatsbevalling. Ploef, daar was Enzo.

Het lot van Dat wat hij voor Die kocht en in de brievenbus had gegooid, vormde een ander lot voor Die. Ze hoorde de brievenbus kleppen. Loom stond

ze van de bank op en liep de trap af naar de voordeur. Wat een flauwekul, een lot en raapte het op. Ze deed de deur open, om te zien wie de grapjas was. Een lege straat. Links zag ze iemand met voor haar bekende tred het park inlopen. Rechts van de straat zag ze niets. Zachtjes sloot ze de deur en op kousenvoeten liep ze de trap op. Stopte het lot in een antiek benen brievenhouder, waar nog meer rommel en bonnetjes in zaten. Het zonlicht legde de kamer in een intense geelwitte gloed. Ze liep naar het raam en trok de zware gordijnen dicht. Een spleet bleef over. Een fel blauwwitte flits straalde over de witgele gloed. Een dreun, duidelijk een dreun. Uit het park. Ze voelde de gordijnen tegen haar gezicht en buik wrijven, heel zacht, heel even. Even een verbijsterende stilte, een zucht. uit de verte een aanzwellend geluid, gillende sirenes. Best dicht bij aan de andere kant van het park. Wat een gedoe. Ziekenwagens, politieauto's. Zo midden op de dag. Ze ging op de bank liggen en soezelde zachtjes weg. Stromend in het niets. Geen droom. Niets. Ze schrok wakker. Haar mobieltje lag als een aangeschoten doldwaas insect op het elegante glazen tafeltje te zoemen. Nijdig. een toch wel opgewonden stem uit het toestelletje vroeg of zij Dat kende. Ja was het bevestigend antwoord. Wilt u zo vriendelijk.....en opeens stond ze als in een droom in een zachtgroen gekleurd kamertje naar een dichte deur te kijken. Er werd zacht op de ook zachtgroen gekleurde deur geklopt en de deur ging zachtjes open. Alles was opeens zo klein... Mevrouw, uw man ligt op onze IC en maakt het naar omstandigheden goed, stabiel. Als u even geduld heeft kunt u zo naar hem toe. Een zuster zal u op komen halen. Ontbreekt het u ergens aan? Koffie of misschien iets sterkers. U vraagt maar. Tot zo.

∞

In dat ziekenhuis opdat moment voelde ze voor het eerst een zachte rimpeling. Het kwam uit haar buik. Een super intiem gevoel. Het toppunt van intimiteit. 8 maanden was ze zwanger. En duidelijk 2. Zoals Die het uitdrukte; de boel staat al aardig strak. Bij Dat ook. Dat was nieuw leven. Nog niet zichtbaar, maar ook bij Dat was er een razendsnelle celdeling. Ook Dat kreeg na een fractie vanaf het moment van de explosie een nieuw leven. Een nieuw gezicht. Aan één kant dan wel. De zachte rimpeling als in een vijver. Het idee trok naar haar hoofd en zag dat de toekomst goed was.

∞

Andermaal trok het lot een aardig grote neus naar de Voorzienigheid. De baas van toeval en poppenkast. Wie had wie en wat in de hand? Of was toch het lot de baas? Het lot van Dat voor Die in iedergeval wel. Die liep nu al 16 dagen naar Dat in het ziekenhuis. En de linkerkant van Dat knapte zienderoog op. De bijna dieprode binnenkantuitstraling van de buitenkant had zich in die paar weken in een diep donkerblauwe kleur veranderd, zoals je de achterkant van de maan moet voorstellen. Die noemde Dat liefkozend Kraterkopje. “Zeg Die Dat lot wat ik in je brievenbus heb gestopt, heb je dat al laten checken bij de sigarenboer”; vroeg Dat op het eind van Die`s bezoek. Nee, als ik morgen je op kom zoeken zal ik dat doen. Helemaal vergeten.

∞

Grote hemel. De sigarenboer kreunde. Hij kreunde duidelijk. Grote hemel. Mevrouwetje. Ik moet nog een keer kijken hoor. Ja het klopt. M`n kop barst zowat. Ik heb de cijfers en de kleur nog een keer, ja ik kan niet bezig blijven. Maar.....ja het lot is van de 8ste van de 8ste. Dus optijd ingeleverd, Ja maar....u zal...Ja, u heeft volgens deze machine en ik heb het echt goed gedaan hoor. Volgens deze machine heeft u 17 miljoen euro`s gewonnen. Ik weet nou niet of ik u moet feliciteren of. Bevend gaf hij het lot terug aan Die. Grote genade, U heeft de hoofdprijs. En nog wel de grootste van deze loterij. Hoe is het mogelijk? En nog wel in mijn winkel. Kassa voor u en kassa voor mij. Gefeliciteerd. Maar omdat het zo`n megaprijs is, snapt u natuurlijk dat...Ja, dat heb ik hier niet liggen. Ik maak een kopietje, dat gaat ook op deze machine, er kan nog veel meer met deze machine, schrijf uw telefoonnummer, uw naam op en ze zullen contact met u opnemen. Ja,contact en met mij ook natuurlijk. Zo naar uw buik te zien heeft u dubbel geluk. Grote hemel.

∞

Een lopend vuurtje, noem het maar een niet te beheersen bosbrand. Wat kan een lopend vuurtje snel om zich heen grijpen. De kamer in het ziekenhuis was in een feestlokaal veranderd. Omdat Dat de volgende dag ontslagen zou worden uit het ziekenhuis deed de directie niet moeilijk over het aantal bezoekers. Het moest wel binnen de perken blijven. Buiten het zalige nieuws dat Die had,had Dat ook nog iets leuk te melden. Sowieso dat hij morgen ontslagen werd en hij had bezoek gehad van iemand van Defensie, die een zeer ruitelijke compensatie meedeelde, alles keurig op papier, met het getal van die betreffende

compensatie. Ditmaal een getal met 7 cijfers. En door die cijfers kwam Lys bovendien. Toeval of niet.

∞

Spaghettischilderijen. Rijkgeworden, Lys is zijn naam. En daar was hij trots op, op die naam. Die naam kwam uit een gedicht van Mallarmé zei Lys. Ik wist wel beter en als vriend heb ik hem dat nooit verteld. Zelfvoldaan liep hij op exposities en tentoonstellingen, Lys vond dat dus ook duidelijk verschillend. Je exposeerde je nieuwe werk en je oude stelde je tentoon. Zijn werk bestond uit schilderijen, eigenlijk collages, die door vrienden tijdens vreetfeesten gemaakt waren. Maar die vrienden, waaronder Dat en ik onder andere ondervielen wisten dat niet, omdat hij de muren rond de eettafel in zijn riant atelier linnen had gespannen. Wel op zo'n manier dat je dacht dat het gewoon strakke muren waren. Zijn enumeratie noemde hij dat en die opsomming had weer de werktitel L'après –midi d'un faune en dan epreuve du maître. Ja die Lys had ze allemaal in z'n zak. Misbruik was het eerste waar ik aan dacht. Zo op 12 jarige leeftijd. Hij had ook de onhebbelijke neiging om zijn betoverend mooie vrouw al geruime tijd haar verjaardag te ontzeggen. Die geboortedag bestond niet, toeval of niet de 8ste van de 8ste maand en het scheen nog een bizarre uitwerking te hebben op haar verschijning. Ze werd niet ouder. Geen rimpel, geen deukje of kreukeltje. Dat gold niet voor Lys, in ander opzicht. Na zo'n vreetpartij was je lazarus en had je altijd een blauwe tong en een blauw schijnsel aan je tanden, een oxide verkleuring, misschien wel cinnaber of orpiment, daar draaide hij z'n hand niet voor om. Dat moest achteraf gezien ook wel, want ketchup houdt het niet zolang op linnen.

Maar wij schreven dat toen aan de wijn toe, die zoals Lys zei in speciale vaatjes uit een door hem gevonden gebiedje naar zijn exorbitant atelier werd vervoerd . Al moest hij die bagger uit Bangkok laten komen en kwam die niet dan ging hij zelf wel halen. Wat hij ook regelmatig deed en niet alleen dat. Die en Dat hadden er ook mee te maken. Lys was zo in z`n schik met die vreetpartijen. Het kon niet op al was het lekker. Dat Lys alles wat los en vast jatte, was mij al bekend. Ik hoef alleen maar aan de Spoorstraat in Breda te denken. Lys, Dat en ik hadden op dat adres Spoorstraat 8 ieder een studentenkamer. Zeg maar verdieping en een zwembad, maar alleen in de winter, dan stond de kelder namelijk onder water. Wij drieën volgden onze opleiding daar. Volgens Lys leed ik niet aan "horror vacui", de angst voor het lege. Zijn woorden niet de mijne. Mijn etage was de bel-etage, hoe kan het ook anders, er moest toch iemand opendoen. Helemaal wit in die tijd echt horror, ramen met landbouwplastic geblindeerd, één lamp gemaakt van een oude straalkachel en een prettig bed. Prachtige zwart houten, niets aan de muren. Achter de ook geblindeerde serre was mijn donkere kamer. Eten deden we gezamenlijk in de keuken met zicht op een tuin vol springbalsemien en over de schutting een brandgang en dan het platje van een hoerenhuis. Nooit zagen wij de dames van lichte zeden op het platte dak. Totdat Duck struikelend verscheen. Duck werkte op sleepboten. Als hij kwam passagieren donderde hij met veel lawaai z`n plunjezak op het platte dak. Lys zijn verdieping had in plaats van een serre een plat dak, waar wij op goeie dagen tot diep in de nacht over alles en nog wat zaten te lullen. Bij het opengooien van de openslaande deuren scandeerden we uit volle borst ``Jongens waren we-maar aardige jongens``. Even wachten en dan ``Maar dat verandert

wel. Al zeggen we het zelf`. Duck had een sonore verdragende stem. Raar om te zeggen, maar de deuren van het platje tegenover het onze gingen als op toverslag open. De schaars geklede dames trippelden, keuvelden een beetje, keken schalks en gingen weer naar binnen. Naar alleen als Duck ons kwam bezoeken. Duck, de eerste en enige toenmalige 1ste stuurman van ja wat wil je Nederlands Sleepvaart Bedrijf, die tijdens een hondenwacht, van 12 tot 4 uur `s nachts, terwijl hij helemaal geen wacht mocht hebben als 1ste stuur, het schip, een sleper in de buurt van Groenland aan de grond heeft laten lopen. Hij zag geen moer, het was nacht, inkt en inktzwart in die klote nacht, naar eigen zeggen. Je moet wel een Hollander zijn om bij Groenland aan de grond te lopen. Hard die grond, dat zijn stenen, was Duck`s verweer. Nee man Newfoundland. Je liep toch aan de grond met die bak. Duidelijk Duck, je had nieuwe grond gevonden, dus duckte je d`r op. We waren in die tijd een schijnheilige drie-eenheid. Een eigengereid pimpampet-stel met dat verschil dat wij draaiden en niet de anderen. Wat ons wel opviel was dat Duck langer bij ons verbleef dan normaal. Ja toen kwam de aap uit de mouw. Hij was ontslagen en er hing een disciplinaire straf boven het hoofd. Welke wisten we niet. Duck liet zich inschrijven op ons gesticht. Fotografie leek hem wel iets, maar zat meer in de werkplaats met op de grote deuren de bronzen plakkaat waar strakke letters moesten duidelijk maken, dat je met beeldhouwen van doen had. Duck ontpopte zich als geniaal artiest. Aan de lopende band verschenen er vreemde mobielen en voertuigen. Absurde zaken werden aangesneden in zijn werk. Een ronddraaiende stoel op vier wielen. De wielen waren zo opgesteld, dat als je in de, op een racekuipachtige prachtig uitgevoerde stoel ging zitten, de motor startte

als een dolle in het rond begon te draaien. De snelheid was te regelen met een gashandel. Stoppen deed je met een schijfrem. De onzin van reizen heette het, Je werd van de beweging kotsmisselijk. Z`n mondjesmaat aangeleverde foto`s leverden ook een vervreemde wereld op. Nooit scherp, wazig, maar in fotografisch opzicht fenomenaal. Z`n fototoestel ging altijd af als hij struikelde. Flits daar is Duck. En zoals je weet Van is z`n naam door al die raketten, opblaasbare pijlen, honden die op handgeklap bewogen, zoals later die rommel van Sony, gevestigd. Met die opblaasbare pijlen sloeg hij slag na slag met omvangrijke smokkel. Het feest kon regelmatig niet op. Een geniaal trio. Dat, Lys en de andere. Dat had z`n kop mee. Lys had z`n slechtheid. De andere z`n boot. Gek hè, een trio wordt altijd aangevuld met een vierde. Duck z`n werk. Lys, gevaarlijk, droeg altijd een flacon met 80% alcohol bij zich. Een keer werd hij op straat aangevallen. Razendsnel kreeg het slachtoffer een stoot op z`n strot, sprenkelde en goot wat alcohol en legde de man bij een fiets met z`n hoofd op de trapper. Alles zo snel en vakkundig, dat wij het sterke vermoeden hadden, dat het niet de eerste keer was. Op deze actie was geoefend. Politierapport, ongeluk, nooit moord, bleek dan uit het stadnieuws. Lys stond nooit in een rapport. Alleen op zijn eindrapport, cum laude geslaagd. Ze gingen uit hun dak, het werd steeds gekker. Wedden dat weddenschappen. Spring uit een rijdende auto, zo niet, dan pleuren we je d`r wel uit of Kom de winter door met een euro. Optreden van Jonni Rotding werd geholpen door Lys met het inelkaar trappen van de versterkertjes, een doorslaand succes die act. Geblondeerde Del na een optreden in Tilburg. Lys mocht haar neuken. Lys kon niet, omdat wij stonden te kijken. Haar vriend en minnaar, de drummer van het

betreffend bandje, was opslag z`n ritme kwijt en een rare huidziekte rijker.

Andere wurgers, klote muziek, zieke klote muziek.. muzak voor proleten. Wat zagen we veel, wat deden we veel. Tot dat Duck weer kwam. Hij had weer ergens in de wereld een pijl of wat opgeblazen en dit keer ook prachtige luchtfoto`s gemaakt. Op een of andere locatie in Bolivia. Krantenknipsels van het gebeuren om de echtheid van het project overtuigend aan de douane te overleggen. De serpent. Flecha di awa, flecha cascade, waren de schreeuwende kreten die van de knipsels je ogen insuisden. Ja, Zuid Amerika was een groot gebied, met veel kunstminnende landen. Al die capriolen van Duck. De Kunst kwam altijd keurig in kisten met stempels en certificaten in het Depot voor Beeldende Kunsten. De kisten bleven keurig dicht, dat was verzekeringstechnisch wel het beste als het werd opgehaald door een door Duck ingeschakeld vervoersbedrijf. Nooit problemen, nee dank je de koekoek. Door de artistieke bezigheden kregen we ook meer kennis van en aan de kunstpapen ,de nichten met rijglaarsjes en tutu, die dachten dat ze steeds meer te zeggen kregen. Het beleid was dan ook pappen en nat, nee sorry, droog houden. Een natte neus kregen ze toch wel. Dood, dood moeten jullie kregen werden de gevleugelde woorden, welke een goed oplettend trio maar even overnam. Nichten, homo`s de schatten, keurig vastgoed boys met steeds een kamerbrede babyblauwe zijden stropdas en het niet uit te gummen krijtjespak. Al vielen de mussen van het dak. Das, krijtjespak en beige met afgekapte puntschoenen. De Herman, jee wat schaamde hij zich als hij het café binnen flipte en het trio Lys Dat Van scandeerden Herman Herman Pierpurk Herman. Maar dat was in Amsterdam. Als je daar liep dan was je een provinciaaltje. terwijl er zeker twee van ons daar

geboren waren. Eén in de Binnen Dommerstraat, de 1ste van daar en de andere op de Haarlemmerdijk 116. dat was of is dus ook 8. Ach ze riepen maar. Ging het te ver, dan had je nog steeds de Lyshandeling. Begrip ligt in herhaling. Een klap op je strot, een plens alcohol over je flikker. Een fiets, een vuilnisbak. Meestal lag het aan het gewicht of het gemis van gewicht van het slachtoffer. En dat waren ze, slachtoffer. Dood krenge, dood moeten jullie. En dat gingen ze ook. De kwijlen, het slijm. Ja, wij waren jonge aardige jongens. Voor diegene, die aardig voor ons was. En dat waren er weinig, toen geen één. Beesten Van, dat waren we. Animalus, nog zo'n tekst die we met ons drietal luid riepen. Orandum est ut sit mens sana in copore sano. In die tijd geen gezonde ziel, geen gezond lichaam, echt niet en er ook geen hoop op. Een residu van een nasleep, een oorlog die maar doorbleef gaan. Bommen, raketten ,vernichtung. Boem vroem. Aus und das war es. Op mysterieuze feestjes van de Postzegelclub de strakgespannen broek van een maf wijf met de naam Riolvink afsjorren. D`r zogenaamde pikante reetveter in d`r uitgelubberde kut trekken en roepen. O snee, nu bent u groter, de grootste snee onder ons. Haar man is van de weeromstuit in z`n blote kont en om te laten zien, dat hij met z`n pikkie nooit, maar dan ook nooit die wond had kunnen veroorzaken, opgestreden in onze, let wel onze tempel. Hij riep ook steeds dat Bernd er meer van wist. Ach, de appeltjes vielen toen al niet ver van de boom. Gouden appeltjes. De tempel of doom, ach. Zand erover, `t is niks en `t zal niks worden. nogal profetische woorden. Leuke bijkomstigheid van de natuurlijk regelmatig terugkerende Postzegelfeestjes, was dat Lys kennis kreeg van de computer. Lys werd computerkei, dat klonk ook leuk in het Engels vond hij, maar wij snaptten er weer niets van, van zijn Engels. Ja,

wat wil je Van, als je afgegleden bent. Duidelijk als enige van de drie in een regeling. En de regeling heet! rddf, de ruk duck duck fuck regeling. Dood moeten ze, dood. Gelukkig heb ik er nu pillen voor die erger zijn dan de troep die ik gebruikte. Van een hele lieve man. Nee , echt lief, zegt hij over zich zelf. Spanlakens en spuiten wachten mij. Ik weet el dat je daar een aardig godenvermogen voor moet betalen, dan verkoop jij je boot maar. Vleugel, vleugel, fladder. Dood Van, dood moeten en zullen ze gaan. Echt ik schiet ze allemaal voor d`r kop. Slijm, ach wat. Laat ik gewoon nog even verder gaan. Het ligt niet aan hen. Het ligt aan mij zegt die schat met z`n tableau van pillen en strenge straf in het vooruitzicht. Als je dit, dan dat. Als je zus, dan zo. Ik kan natuurlijk ploffen, maar dan is m`n verhaal naar de klote. Ho, ho. Wat ik meegemaakt heb en dus niet als zodanig mijn verhaal is. Ik weet er van, dus weten ze dat ik besta en dat zullen ze met alle middelen proberen te vermijden, dat ik besta. Onze woorden waren profetisch. Dus pas op jezelf.

∞

En Lys zorgde altijd op tijd op de juiste plek voor schennis en stennis. De flappen floepten binnen. De huiskamer van Lys appartement was opgefleurd met een vloer, lichtgroen. Keurige 100 eurobiljetten met een speciaal doorzichtig kunststof, waar zonder problemen op gehoord en gesnoerd kon worden. Kunst dat iedere dag werd gestofzuigd en gemopt. De vloer als witwas, je kon over de poen lopen. Nee, Kunst met de grote K. Ook een ideetje van Duck en het onbetaalbaar kamerbreed lichtgroen werkje heette, hoe kan het ook anders,

``From bad for worse and back again``

En nu we het toch over witwasuitwassen hebben en over slecht en erger en weer terug. Niets aan Lys was wederkerig. Bedreiging is niet wederkerig . Niet van de een naar de ander en weer terug. Lys liet zich niet bedreigen, ook niet bedriegen. Puntuit, voor degene die dat wel deed. Hij hield van pindakaas, maar Lys had nog nooit van de pindakaas vernomen dat die van hem hield. De pindakaas moest ook niet de euvele moed hebben.

∞

Op zich had Geryion een aangename vlucht gehad. Er stond na het uitchecken een motor ter beschikking en voor de rest was alles geregeld. Zo moest dat ook. Geld en spullen. Hij hield niet van dingen kapot maken zonder reden, anders deed hij het niet. Tomtom deed z'n best en de tamtam zweeg en wist nog van niets. Zo opeens in die Amsterdamse klote straat werd Wilhelm in 't Bosch in de hersenpan geschoten. De motor reed door, werd bij een sloperij in de omgeving van Schiphol gedumd. De man checkte in, gebeurd. De motor was al eerder gestolen, geen probleem dus. Het vervelende was dat het mijn motor was. Sodealadin en ik heb er niks mee te maken. Wij waren totaallos Lys en ik. Het kalk zat tot aan onze hypofyse. Zo Van, ik leen je brommer. Sleutels, geef acht. Hij had ze al in duplo, dus of ik ze gaf of niet. Ik was slechts die boer met een brommer en een bootje, wat de fok.

∞

Even van te voren.

Telefoon voor Wim.... secretaresse,..ik verbind u door.
Een barse stem...Wilhelm in 't Bosch... U zegt? ..Staat
het zo?...Gottes verdammt, ich komme.....

Wel z`n laatste woorden.

∞

Er lag veel in de mogelijkheden, die Lys in zijn areaal had. Als de binnenkant van onze neus weer het sein gaf van actie en de toegediende troep agglutineerde, werd ze zonder problemen gepamperd. Hijs, haal op die wekker snot is lekker. Daarna werden de eerste minuten ingevuld door een wondere woordenvloed van Lys. De onkenbaarheid van de mens waren op hem van toepassing. Hij had dit, hij had dat, hij had Buiten Hetteema op zee om zeep laten helpen. Door zo`n gladjakker, zo`n echte kleine niet te stoppen Dajjakker. Zelf dacht hij, dat alles wat hij zei rijmde, maar het rijmde niet. Letterlijk en figuurlijk. Buiten Hetteema was iets op het spoor gekomen, ook dat kan op zee! Weer eens iets anders dan een bromfiets. Een spoor op zee en maar klapwieken. Dat deed Buiten Hetteema echt niet. Zijn schedel bestond uit twee delen. Letterlijk en figuurlijk. Dwars doormidden. Linker hersenhelft, die het niet meer deed, nou even dan en de rechter met dezelfde disfunctie. Vermoord op zee met een bijl, die schoongemaakt in de zelfde noodkast werd teruggehangen. Zo ben je ergens, zo nergens. Geen spoor van Hetteema, die was buiten. Plons gekke kikker. Als Democritus nu had geleefd, zou hij de naam voor het atoom anders genoemd hebben. Buiten Hetteema. Een opeens dood gespleten iets. Ze hadden hem aan boord wel gemist, hoor. Hij was immers stuurman. Nog een. Stuur deed nu dood mee aan de herschepping

van de wereld. Dat kon volgens Lys en hij was zo overtuigend in zijn stelling, dat ik hem subiet geloofde. Waarom ik je het vertel? Ik weet welke boot het is. Zicht op je toekomst is niet voor iedereen een pretje. Arme ik.

∞

Nu ik het toch over boten heb, maar dat staat eigenlijk meer op het conto van Die en Dat. Zoals ik al geschreven heb, had Die een bloemenzaak`Elysium, de vlinders los`. Volgens Die naar een gedicht van Engelman, die dood ging in 1972. Prachtig hoe dat gedicht ook eindigt,`en duizend jarig dolen`. De zaak was eerst van Dis, een stoere, blokkige grijze man. Dis, de nevader van Die. Dis hield van orde en netheid, maar maakte er in z`n eigen huis de spreekwoordelijke `teringzooi`van. Hij wist veel, alleen niet hoe hij van z`n spullen moest afkomen. De spullen bestonden vooral uit kranten, tijdschriften en boeken. Boeken uitlenen deed Dis mondjesmaat en wel op tijd terug. Dat had hij leuk geregeld. Hij had een van de laatste bladzijdes zwart gemaakt, waar op de tekst stond;`Als u wilt weten hoe het verhaal afloopt, moet u het boek retourneren. U wordt bij inlevering een copie ter beschikking gesteld met de rest van de tekst`. Dan z`n naam Dis en adres.`Bij negeren van het hierboven geschrevenen kunnen er zaken gebeuren die niet onder mijn verantwoordelijkheid liggen`. En dan nog een kriebel, die ik niet heb kunnen ontcijferen. Je was een gewaarschuwd mens en dat alleen telde bij Dis. Bescheiden was hij ook, omdat hij nooit liet merken dat hij het wist, wat je ook vertelde. Dat deed Dis veel beter. Je kon urenlang naar een uitleg van het een of ander luisteren, Wel met open mond. Ik heb

geprobeerd om een gesprek dat ik met hem had over `beursgang` op te schrijven, dan heb je een idee hoe hij sprak. Dis achter de computer, daar zat hij uren aan, naar een bijna niet veranderend beeld te kijken. Af en toe een tikje op een toets en hij leek weer in lethargie te vervallen. Maar schijn bedriegt bij Dis. Computer... Beleggingssite..Banken..Broker.. Handel gaat onderuit. Blauw is bevestiging, rood is een negatieve correctie. Defensief fonds....brood en boter, dat hebben mensen altijd nodig. ..Kijk aan het eind krijg je een briefing, middagbriefing. Lager open en met hoeveel punten en dat klopt nooit. Fraudeurs. Optiesite op de AEXindex, maar dan alleen de index, links de call, dat zijn optimisten, die verliezen dus bakken met geld. Nee, ik ben geen broker, ik ben cliënt. Ik probeer zo dicht mogelijk bij de toekomst te blijven. Kijk de put 300, die doet 56.25 of 60.20.....een laadprijs. Dat komt ook wel eens voor hoor, 80 of zo. Er is maar een richtingcijfer.. ..Vertrouwen in steen is d`r altijd. Zo`n bank uit India, eigenlijk een ijzerboer..die doet het goed. Vult die computer dat zelf in? Nee,nee, dat is een man uit Parijs..Nee,nee, een monopolist. Wat voor een belang heeft die man daar nu bij, zal je je afvragen. Gewoon zakken vullen voor zichzelf en familie. Ja, vroeger was dat leuk, geen computer, dat ging per telefoon. Ja, vroeger was dat leuk om te bekijken. Mannen die rare geluiden maakten. Als een soort kippenhok of een dierentuin.

Als de beurs sloot, deed Dis de computer uit. Hij had zijn dagelijks quotum cijfers en letters weer lekker geconsumeerd. Stak het shagje aan, wat vanaf het begin van de beursessie op de asbak lag en ging naar zijn uitje. Dat uitje bestond uit een schilderij van uit z`n binnenste waaraan hij , sinds Die de zaak met het te verwachten succes had over, mee bezig was. Hij probeerde licht te schilderen. Ik vroeg het hem. Dis

zijn antwoord was cryptisch. Dat is een rot vraag. Niet willen bereiken, plezierig gevoel. niet heftig noodwendig. Ik ben meestal afgedraaid van die kutbeurs. Een plotseling moment. De atmosfeer is er wel. De passie in de ziel is er, maar die komt terug, als je het dwingt. Verschillende tonen. Kleuren olieverf. Acryl heeft het effect van verkeerd chinees plastic. Daar waar kinderen aan doodgaan. Het is een waar gegeven. Daar hoeft absoluut geen jasses bij gezegd te worden, zoals jij dat doet, want dat zeg jij en ik niet. Het raakt de essentie niet, ietsje verder. Het burgerlijk ontstijgen, het moet geen deur schilderen zijn, ook een mooie bezigheid, maar niet indeze. Je hebt een mysterie te pakken. Het gewone overtreden. Concept. Transpositie van een onbesuisd waargenomen verbeelding. Je bent je gat niet aan het afvegen. Er zijn altijd en eeuwig entiteiten verkeerd bezig en daarom hebben ze altijd allerlei stegen nodig om aan hun aantijgingen te ontkomen. Ik? Nee, Dis deed dat. Ik had er niets mee te maken. Arme ik. Hij schilderde licht, een samenvoegsel van blauwig, groenig, hijgend rood avondlicht. Benoem het maar, altijd mis. Het in en in vreemde van dat schilderij was, dat het op een zeker moment, net voor zonsondergang oplichtte. Als het aanknippen van een uv lamp. Ploep even wachten en weg was het effect. Ik denk, dat zijn stille hoop een blijvend effect was. Verkopen deed Dis het niet, het was niet af, het was te gelaagd. Hij wilde er ook mee gecremeerd worden, als het zover was. Als je brandt van verlangen om een vallende ster te zien, moet je de ogen open houden.

Achter de muur van keurig geordende stapels drukwerk hing een schilderij. De enige opsmuk in de kamer, buiten hetgeen waar hij mee bezig was. Een oeroud schilderij met prachtig ebbenhout, het kan ook peren zijn, met krullen en orgastische bladeren brede

versierde lijst. De schildering stelde een woeste zee voor, met een lege roeiboot. Alsof de opvarenden er net uitgestapt waren. Het was Dis opgevallen dat ik meer dan interesse voor het schilderij had. – Ja jongen, dat is een verdomd oud schilderwerkje, 1601. Om dat ik het niet kwijt wil, getaxeerd en voor die som verzekerd is. Niet in geld uit te drukken. Vonden de experts ook. Niet te betalen, ik wil het ook niet kwijt, anders zit ik hier vast. Als ze m`n kaars uitblazen weet ik, waar het licht blijft. Ik heb zo mijn middelen. Dat begreep ik toen niet wat Dis daarmee bedoelde. Het is een vreemd en bijzonder schilderij. Het is een vluchtweg in de ruimste zin. Ja, je lacht maar, het is een worst en het zal mij een worst wezen. Je zult het wel niet geloven, maar dat raakt me niet. Ik weet. En jij zo ook..

∞

Het is makkelijk voor de een, de klucht van zijn leven om te toveren in een sprookje. De bijdrage aan de prestigieuze prijs leek verdacht veel op het bureautje van de jongere zuster van mijn oma. Dit maal pontificaal, inplaats van een op een Perzisch tapijt op een berg zand. Deze keer had Duck er een zootje van gemaakt, vond ik. Hij vond van niet. Ze bleven hem maar bejubelen. Van mijn kant geen jaloezie of piknijd. Ik begreep er in ieder geval niets van. Zouden ze dan nooit ontploffen van eigenrukkerij. Misschien werd het tijd voor mij om toch eens te stoppen met de voorgeschreven medicatie. Als je een vallende ster wilt zien moet je je ogen sluiten. Shit will happen !. Ik kreeg steeds meer het vermoeden, dat het echt niet aan mij lag. De inzending van Duck op Lys zijn advies, sloeg voor de beeldende kunst volledig de plank mis. Maar ja, Kunst, vooral die met de absolute grote K

moest en zou op transport. Gewoon per spoor, zo over de weg van ijzer. Vanuit Nederland door België, waar Duck om zijn onvolprezen niet te stuiten kunstdrift te blijven openbaren van het stationsdak in Eupen, een performance moest op voeren. Goed voor een geweldige publiciteit. De performance heette; ``Why sand? That`s the question. De act had veel weg van een shot uit een overbekende film `Himmel uber Berlin`. Duck met een zwarte lange jas op het nokje van het station. Zijn zonden te over denken. Zelfs de lucht was daar dramatisch. Het blijkt dat dit altijd het geval is. Dus lekker meegenomen. Ik kan niets anders zeggen dan knap. Een sprong, gefladder met die jas. Hoe hij het deed, echt niet te volgen. Zweef, zucht... Plof op een berg zand. Flits, flits, foto, foto`s, film video....Boel inpakken, ook het zand in een container. Op de trein en verder met die hap. Nu wilde het toeval, dat op die trein exact zo`n zelfde container stond. Douanezegels, stempels en de hele mikmak. Keurig en zeker zeer legaal. Een van die containers had bestemming Oostenrijk, voor de jaarlijks terugkerende Prestigieuze Prijs van de Beeldende Verlakkerij. Het zand woog evenveel als de te vervoeren doop. 1700 kg. Weer die acht. Ach dat gewicht, Lys raakte het wel kwijt. `Ni problemas, ik moet toch ook eten en heb zo m`n uitgaven`. Wereldkampioen Fred Kaps, de grote goochelboer zou er een doetje bij zijn. De favoriete truc met een klein zoutvaatje. Kaps wist een eindeloze hoeveelheid zout te voorschijn te toveren. In ieder geval werd de Kunstuiting breed uitgemeten in de Europese media. U vraagt, wij draaien! Nee, het was toch duidelijk dat het zand van de act `Sand, that`s the question` in die container werd gedumpt. Je had toch geen stront in je ogen. Het was op de TV te zien, dat het toch kunst was en dat het in die container werd gedaan. Dat hoorde bij de kunst, pasop hoor, Kunst.

Dat het zand na de tentoonstelling geen zand meer was, maar onvolprezen, onversneden, zuiver tot op allerlaatste graad cocaïne van exact het zelfde gewicht, stond als een paal boven water. Geen invoer, geen invoerverklaring, ergo geen uitvoergehannes. Scanners of geen scanners. Ziende blind. Die scanners zien geen verschil tussen zand of doop. Ja, de kist was perfect luchtdicht geseald. Nog geen achtduizend bloedhonden zouden aanslaan. Allèz hop. De container keurig door een professioneel vervoersbedrijf afgeleverd op het adres, vermeld op de vervoersbon. Aan de vermaarde internationaal opererende artiest. Het kan niet op al is het lekker. Ni problemas . Wat mij altijd verbaasde, dat er in het riante atelier nooit een microgram van die troep achterbleef. Aan alles was gedacht. Opzich ook al kunst. Maar wat moest je nu met al die poen. Er kwam meer binnen dan bij een pensioenfonds. Met die inkomsten kon je de beurs op, maar dat mocht nu ook weer niet. Nee, nee..,wel dus!. De transformatie noemde Lys dat. Dat noemde het ook zo. Duck niet, dat was kunst. En ik moest niet te veel lullen. Doe jij dat met die zeilboot maar voor Die. Ik kwam toch niet verder dan België of Frankrijk en kwam rijker terug. Ik heb maar een keer een lading moeten dumpen. Ook dat kwam goed. Zo kwam het allemaal goed. Lys zag en het was goed. De transformatie bestond uit drie onderdelen. Kunst—Geld—Steen. Wonderbaarlijk het genie van Duck om nooit met `t zelfde op de proppen te komen. Wat een fantasie en hoe wonderlijk dat niet de hele Europese gemeenschap aan de doop was. Wat een handelsgeest. Jan Salie gelijk. Het leek mij op de drieheilige eenheid, op geloof, hoop en liefde. Kunst, geld en steen. Wat hadden die drie veel met elkaar gemeen.

Door verandering van omgeving ga je anders denken, anders geloven. Geen poespas. Daarom zijn het hier allemaal gereformeerden. Het woord dekt de lading. Mijn lading was ook anders, die lag onderdeks zullen we maar zeggen. In de enge zin van het woord niet eens onderdeks. Eigenlijk lag het niet in het scheepje, maar buiten het scheepje. Bij de kiel. En dat was best een lange kiel. Een toverkiel. Een uitschuifkiel waar iets in kon worden gestopt. Wel waterdicht, dat is alleen al beter voor de geur. Olfactorisch niets maar dan ook niet waarneembaar volgens Lys . Wat was hij toch knap in het bedenken van zaken, voor anderen onoplosbare zaken. Het verbergen, het onkenbaar maken. De hele santenkraam. Ik ben een slechte tekenaar, anders had ik er een schets bij gedaan. Houdini en Da Vinci zouden hun adem ingehouden hebben. Duck, de Da Vinci van het dooptransport. Geur- en kleurloos. En het kwam de stabiliteit van mijn bootje ook nog ten goede. Zeebenen noemen ze dat voor een schip. Vandaar ook die zware verstaging en reefmogelijkheid. De autist van het estuarium werd ik gekscherend genoemd in de kroeg vlakbij de aan zee gelegen jachthaven. In die kroeg heb ik zeker een halve bungalow op gezopen. Om geen argwaan te wekken, dat moest je nooit doen, dan werden ze wakker, zeilde ik bijna iedere dag. Nou ja, zeker iedere week. Het zeilseizoen begon vroeg in het jaar en als het weer het toeliet, zag ik er geen been in om zo rond de kerst ook uit te varen. Dat was goed voor m`n naam. Wisten die mogolen beter?. Soms een stuk, zo uit het zicht of een beetje tussen de boeien. Maar wel zo dat ze me zagen. Al met al een reuze boeiende aangelegenheid voor de eventuele toeschouwer, die waren er altijd. Ja, flauw, zo ben ik nu eenmaal, flauw,

maar weldoordacht flauw. Tegen het ranzige af. De toeschouwer dus eventuele verrader zag me, zeg maar kon me in het oog houden. D`r staat immers ook radar op die kuststrook. Ik had toch zeker `niks` te verbergen, ja soms, niet altijd, zo hard groeide die troep nu ook weer niet. Al was het altijd wel veel. Daar hoefde ik zelf niets aan te regelen. Dat werd gedaan onder water. In de laadperiode was er op onverklaarbare wijze veel activiteit in de jachthaven. Dat ging het hele jaar door. Brandweerlieden die oefenden. Schepen op de helling. Volgens mij kwam dat hoofdzakelijk door de, door alle bootfanaten verafschuwde nieuwe antifauling. Ach, zo hielpen de nieuwe Europese richtlijnen ter verbetering van het milieu tenminste ook ons milieu. Wij hadden er dubbel baat bij. Nou nog iets aan de wet tegen co₂ uitstoot en ik zat gebeiteld. Buiten mijn bovenmatig pilgebruik zat ik dat toch al, dacht ik. Het lot is een eigenaardig fenomeen. Ik had immers niets te verbergen, dat werd gedaan. En ik hield oog op de eventuele signalen vanuit de welgelegen A-Locatie. Geheel verzorgd door Truk, de schat. Alles goed doordacht door Duck en uitgevoerd door vaklieden zoals Dat, onder toezien en almachtig oog van Lys. De lastige vragen van andere vaklui werden altijd gepareerd met het woord `Kunst`. Kunst überall. Hier en daar.

∞

Het geld zoals al gezegd stroomde binnen. En nu was stroom ook nog een verbindend element, even zogoed als water. Het lot. Filosofisch gezien wel grappig, water en stroom. De grootste stroom uit Villa Back Home. Beide zaken waar Lys oppermachtig in was. Het was zijn werkgebied. Dat alles stroomde kwam niet over

zijn lippen, als het neustussenschot of het restant weer een beetje verder oploste. Persoonlijk gezien was Lys aardig op weg om grootgebruiker te worden. Figuurlijk gezien had hij het geheel strak in de hand.

∞

Ik loop regelmatig tegen een snoeihard oordeel aan, van iemand die bij uitstek naar zichzelf zou moeten kijken. Oordeel niet te snel is een te paternalistisch advies. Een dreun voor z`n kop, daar heb ik het postuur niet voor. Het zou m`n dood zijn. Schrikken?,nee. Werkelijke rationaliteit is onmogelijk als de emotionele huishouding in het ongerede is geraakt. Daar heb ik zo m`n reden voor. Ik moet me even taai houden.

∞

Veel commotie in de straat. Het liet er naar uitzien dat het arrestatieteam Lys zijn rug beschadig had. Noem het maar overvalteam. Waarom?, d`r was toch niks te vinden. Een laptop, wel een hele mooie, state of the artmeegenomen naar het politiebureau en Lys naar de poli van het ziekenhuis. 2 schijven had het door Enzo in elkaar gezet apparaat. De schijven in de rug van Lys, niets aan de hand. 2 schijven , wisten zij veel de stumpers. Ze moesten het wel opnemen tegen `Computerkei alias Lys of anders tegen Diginie alias Enzo. Er stond ook niet veel op. Een paar cijfers en letters. Drukte je de verkeerde toets in, met geld kan je veel uit laten dokteren, ploef, uit die hap.

Alle toen aanwezige stumpers zijn na de inval een paar dagen later in quarantaine gemoeten met een akelig heftige bacteriële infectie. 6 doden en 2 voor het leven getekend door een apoplexie. In het nieuws werd melding gemaakt van een resistente bacterie, die op rauwe groenten voor kwam. Hadden ze opgelopen in de kantine van het bureau. Ja m`n hoela. Opgelopen in het smetteloze atelier van Lys. Hadden ze me maar geen pijn moeten doen. Voor wat hoort wat. Hallelulja. 6 doden en 2 hersendooie, waar niets meer uit kwam. Het atelier van Lys, groot, modern kraakhelder, wit paleis in een relatief oude buurt midden in de stad. Je moest wel weten hoe je er in kwam en op welke manier je er uitging. Een achterhuis en een gigantische stadstuin. Zwembad, garage, een pitstop garage. Hoe kwamen ze erop om die inval te doen. Het antwoord werd door een advocaat met de achternaam van een Rus, ooit bejubeld door proeven met dieren, dat kon vroeger, eeuwen geleden, raak gegeven. Het telefoonnummer, het vaste , hij had er meer, telefoonnummers, was op een velletje papier gevonden in een Amsterdamse kroeg. Het beschreven velletje was verdwenen, maar het velletje van de doordruk, het onderliggende dus niet. Gewoon zo`n notitieblokje met reclameopdruk. Dat lag pontificaal op de bar van de knijp, naast een glas met een restje heerlijke Armagnac, voorzien van vingerafdrukken. De ballpoint ook. Voor dat kleine café lag een lichaam van een heel bekende en gerespecteerd Nederlandse heer. Wilhelm in `t Bosch lag op het asfalt. Nu met plastic schermen aan nieuwsgierige blikken onttrokken. Er liepen veel mannen en misschien ook wel vrouwen in en uit. Achter de schermen vandaan in rare witte overalls, Zelfs mondkapjes en blauwe rubberen handschoenen, ook over hun schoenen. Een x aantal kogels had een wreed einde aan de man gemaakt.

Althans, hij lag er niet echt vredig bij. En dat is alom bekend, als het een niet zachtzinnig pure moord of afrekening was, dan ging de politie er stompzinnig en met de botte bijl tegenaan. Zoals zo vaak, jammer voor hun en gelukkig voor Lys, dat hij er dit keer niets mee te maken had. Alhoewel. Die advocaat was een hele dure, dus een hele handige, zeg maar geslepen. Het kwijl liep uit je mond als je die vent in dat prachtige maatpak en vriend van Lys, nee kennis, hoorde oreren. Het telefoonnummer was door de omgelegde man gebruikt om Lys over te halen een spaghettischilderij te verkopen. Dat bleek uit het beluisteren van opgenomen tapes. Daar was toch niets mis mee? Ja, dat afluisteren van bepaalde telefoonnummers, bestond er dan verdenking? Gek werden ze van die vragen. Lys was toch een gerenommeerd verkoper van spaghetti schilderijen.

Hier, daar en in het verre buitenland. Waar haalden ze de euvele moed, de aperte moed vandaan? Er werd geen betrokkenheid geconstateerd, excuses over en weer, zo deed je dat. Zaak gesloten en Lys herstellend van die optater weer een stuk wijzer, nog wijzer trok er zijn conclusie uit. Niets op papier. En zoals je weet is dat voor sommige mensen moeilijk, heel moeilijk. Het was die winter lekker warm in het stulpje van Lys. Er was een prachtige openhaard geïnstalleerd en die trok perfect. Mij werd op het hart gedrukt het niet in mijn klomp- brekende klote zoi te halen om iets op te schrijven. Papier was bedoeld om je reet mee af te vegen. Maar ja nood breekt wetten. Als je het maar voorzichtig doet, dat breken. Als ze betere autopsie hadden gepleegd op Wilhelm had men het papiertje in de maag gevonden, nog redelijk intact en nog een aanwijzing. Dat is het lot. Daar gaat het over.

Ik ben het leven van een ander niet aan het vervalsen. Ik vertel het zoals ik het gehoord heb, zoals het mij verteld is. Ik was er bij sommige verhalen niet bij, niet duidelijk aanwezig, maar het werd zo werkelijk en echt aan me doorgegeven, dat het als een innerlijke film getoond werd. Ik begreep pas later, geconfronteerd met het schilderij. Het hing op een andere plek. Wonderen beginnen met een gevaar, het gevaar overwinnen, iets wat ze niet begrijpen, alleen jij begrijpt de zegening. Zoals dat lege bootje op die ruwe zee. Het schilderij van Dis. Op zich al een wonder. Ik had de moed verzameld om aan Dis te vragen hoe hij aan het schilderij gekomen was. Dat is altijd van mij geweest. Op zich een wonder. Ik heb het overal mee naar toegenomen. Nee, dat is buiten de waarheid. Het schilderij heeft mij altijd meegenomen. Daar bleef het verhaal steken. Met een grommend" dat vertel ik later, op zijn tijd" echt wel tegen jou. Nog beter je zal het zelf zien. Niet iedereen hoeft op de hoogte te zijn. Toen iets van geduld, dan weer gegrom als een litanie. Een korte, dat wel... Komt op zijn tijd, schone zaken altijd. Er was nog zoveel wat ik moest horen, begrip kwam serieus later. Geef het eerst de tijd. Wat hij me toen vertelde, moest ik eerst horen. Het ging over Die. Zijn aangenomen, prachtige dochter. Dat lot van Die lag in de handen van hogere machten. Een dodelijk saaie landweg richting Aire de la Lys. Route de Mametz, de D196, ook weer die verdomde acht. Ik ben in 2009 zelf gaan kijken op die plek, waar Dis over sprak. Het vlakke landschap. Ratelpopulieren, een stuk of 8 op dat gedeelte van de weg, die de jeugd van een jong meisje zou verwoesten. Ook zou die klote weg bijna mijn eind geweest zijn. Ik had een oude witte bestelauto geleend van een kennis. Het is daar zo

uitgestrekt en plat. Als door een onzichtbare hand slingert de auto de greppel in. Vast in die sloot. Ik wurm me uit de auto en bel m`n kennis om hem te zeggen dat ik een klein accident heb en of hij me op kan halen. Kruising Route de Mametz, D196 en de Rue de Croisette, D157. Als je me niet gelooft Van, kijk dan even op Google Maps. Dan kan je me nog in diepe gedachten in het weiland zien staan. Het is ook de laatste foto van mij in een wereld, die ik toen nog dacht te begrijpen. Daar heb ik die klap van een molenwiek opgelopen. Toen ik daar in gedachten over het vreselijk ongeluk van Die`s familie stond te peinzen. hoorde ik duidelijk een stem.

“Deze ochtend begraven in een lang graf
een gebroken mozaïek van bot
verbonden arm in arm”

Daarna beelden van het ongeluk, eerst hortend en stotend, toen vloeiend, een film. Een bruidsstoet, volgauto`s. Kruispunt...Zware vrachtwagen. Bestuurder net uit een café. Geen voorrang. Wel een klap. Als een wals over de eerste auto, waar het bruidspaar in zit. De bestuurder en de vrouw ernaast zijn de ouders van de bruid. Die zijn op slag dood, de bruidegom ook. Uit de opengevlogen deur aan de rechterachterkant kruipt de bruid. Hevig bloedend op handen en voeten, slepend als een witte met rood besmeurde vlag naar het kruisbeeld aan de rechterkant van de kruising. Het veld daarachter staat in volle bloei van zonnebloemen. De bruid slaat de bebloede handen om de voet van het kruisbeeld, kijkt omhoog en roept;”Waarom ik?”. In de volgauto, die knarsend en gierend plots stilstaat zit Die, het zusje van de bruid, opslag wees. Dis, de broer van Die`s vader, opslag vader. Een zware schaduw ligt nog altijd over die plek. Niet ver van die plek is in de 1ste wereld-oorlog in 1916 krankzinnig hard gevochten. Een standbeeld van een rode draak

met prikkeldraad in de poten en een raar gekrulde staart, die eindigt in een pijl, als richtingaanwijzer naar een ander standbeeld, waar een bizar ongeluk onder het toezien van een gekruisigd mens plaats vond. Het ongeluk van de zus, de vader en de moeder van Die. Zo is Die mijn dochter geworden, mijn aangenomen dochter, vertelde Dis mij met zachte schorre stem. Die was jong, 12 pas toen het gebeurde. Nu weet je meteen van wie, een ,twee, drie, je weet wel van wie is. Die.

∞

Ze denken alleen in grove patronen, vriend en vijand, wij en zij, zwart en wit. Ik weet wat zwart is en wat wit. Kunnen jullie je niet voorstellen dat daar iets tussen zit? Als ik probeer in te breken in een computer, kan ik voelen hoe hij werkt, hoe het is om die computer te zijn.

En dat heeft zo z'n voordelen. Informatie of disinformatie. Informatie is zwart, bestaat uit bits, een bit bestaat uit 8, dat maakt twee nullen rond, vast aan elkaar, zoals twee ringen. Zie een bit als een kubus, die heeft acht hoeken. Transformatie is wit en bestaat uit niets en alles. Je heb er niets aan. Wit maakt iets onzichtbaar, het is de laatste uitweg. Letterlijk en figuurlijk. Ook die woorden tetteren nog in mijn oren. Lys gaf uitleg aan Dat en mij. Enzo zat rustig op de bank een spel te spelen. Een groot plat beeldscherm toverde een wreed droomspelletje. In hoeverre was het droomspelletje van Lys wreed. Misschien heb ik het zo willen horen. Dat je aan wit niets had, leek me voor Lys te opportuun, maar dat lag ook wel in z'n karakter, vond ik. Hij zou het niet moeten horen dat ik dat vond. Ik zou me op de onderste laag van de hel

bevinden, vastgevroren, door het geklapper van de vleugels van de duivel. Wit werd geld. Daar had hij een perfect voertuig voor uitgevonden in samenwerking met Enzo, de kleine Einstein. Een loterij. Dat idee was in hem gaan groeien als niet uit te roeien onkruid. Niet zo'n stom piramidespel. Al kwam het er rekenkundig volgens mij wel opneer. Macht van de getallen en nog meer gerommel. Veel wordt een. Veel kleine enen getransformeerd in een. Alleen die kleine enen moesten niet de grote een in aantal overtreffen. Laat ik me hier nu niet in verliezen. Anders denken ze, dat ik het dagboek van een gek aan het overschrijven ben. Wel een interessant gegeven, die naam van de schrijver, eigenlijk alles ook z'n sterfdatum. Die Gogol, weer die acht, misschien ook die van Kasner. In ieder geval moest die naam ook iets met cijfers te maken hebben. Cijfers die voor letters staan. De code van het lot. Ik ben niet achterlijk. Iets anders kan ik er niet van maken. Mijn hulp in het ziekenhuis wel, al zal hij daar andere redenen voor hebben. Die zal ook weer gaan roepen, "U heeft de kok horen fluiten, maar weet niet waar de lepels hangen". Hij bedoelde daar klok, klepels en luiden mee of zoiets. Ach best lief die man en z'n pillen deden hun best om de entropie in m'n grijze hersenpan te dimmen. Raar dat een enkele letter in een woord te veel of te weinig, de lading kan veranderen. Haal de w weg van woord en je hebt oord. En dan denk ik meteen aan een dichter, die alleen in z'n eigen toko kon wonen of was het een dakloze?. Lys was niet dakloos en woonde zeker niet in een tent. En hoe hij daarbij geholpen door Enzo op de computer goochelde. Snappen deed ik het niet. Dat ook niet. Je kon stellen dat we overgeleverd waren aan de wil en grillen van Lys. Het was Die. Die had het startsein gegeven, na het winnen van die 17 miljoen. Wij betraden een grijs gebied

Dat zat in, zoals ze dat noemen in de handel. In de handel van wit en wiet. Voor de een een grijs, voor een ander zwart gebied. Zwart als de aangetaste huid van de linker gezichtshelft. Dat had een prachtige klassieker met het stuur rechts. Een uit Engeland geïmporteerde Bentley. Perfect gerestaureerd en in de pitstop van Lys onderhouden en gestald. Topconditie. Beide, gestaalde perfectie. Dat en de auto. De natuur compenseert. Tijdens wegblokkades mocht Dat altijd doorrijden. Hij zag tevreden de verkeerspolitie zwaaien als hij voorbij reed en hen in z'n achteruitkijkspiegel zag verdwijnen. In Dat's taal: "Ik zag ze in m'n spiegel verwijderen".

De eerste paar keer dat Dat in de slee reed, werd hij regelmatig aangehouden. Waar hij ook was. "Stopteken".

De ramen waren volgens de wettelijke norm getint. Dat was niet volgens de natuurlijke norm getint. Tijdens de toen veelvuldige aanhoudingen bleef hij altijd strak voor zich uitkijken. Er werd op het linkerraam geklopt. Raam ging soepel automatisch naar beneden. Na de klop, het gezicht van een buigende politieagent of agente. Een verwensing was het eerste wat er uit de mond van de diender kwam. Dan een gestameld excuus. Zeker bij nachtelijke aanhoudingen, als er met de zaklantaarn gewerkt moest worden. Bij mannelijke aanhouders, meestal aanhoudende verwensingen, krachtsuitdrukkingen. In de zenuwen, door de schrik werd met trillende stem gezegd "Rijdt u maar door". Bij vrouwelijke agentes ook gevloek, maar excuses en ietsje doortastender "Mag ik even uw rijbewijs zien?". Ik heb wel eens naast hem

gezet. Ze vroeg mijn legitimatie. Ik ben niet de bestuurder siste ik met gevoel voor drama haar toe en deed mijn hoofd met een knikje een stukje opzij. De dienstdoende agente verstijfde. Ik zag de onuitsprekelijke angst in haar ogen. "Oooh nee, dat zie ik, is ie dood"?. Jasses. Gaat u nu niet een beetje te ver, mevrouwtje? Ik moest toch wat terug zeggen!. Op dat rijbewijs keek Dat zoals gefotografeerd recht in de lens. Wat een prachtige auto, Engels. Goh, ik kom even aan de andere kant. Raam links dicht, raam rechts open. Dat strak voor zich uitkijkend. Zijn engelengezicht. Handen op het stuur. Wat kan het leven toch mooi zijn. Schijn bedriegt. U kunt doorrijden, hier is uw rijbewijs. Door hun schrik of apathie werd nooit een verzekeringsbewijs of verdere vragen gesteld. De ruime kofferbak hoefde nooit open. U kunt doorrijden. Nou op een gegeven moment kwam dat goed uit, dat doorrijden. Menselijke vrees verschilt niet zoveel op deze aardkloot. U kunt door, doorgaan, vooral doorgaan. Prettige reis verder naar welk oord dan ook. Sodefacto. Sodegetsegemina. Het bericht van aanhouding in de eerste maanden gonsde door de ether. De politietamtam werd snel opgevangen door andere politiekorpsen. De aanhoudingen werden gestaakt. De politie was uitgekeken op deze prachtige auto met die angstaanjagende freak d`r in. Dat werd dubbel gecompenseerd. Een geschenk uit de hemel of waar ook vandaan. Voor Dat natuurlijk en voor Die en voor Enzo en voor Lys. Er bestond dus nog zoiets als gerechtigheid. Zeg maar Lot.

∞

Conclusies van ervaringen. Ik moet bekennen, dat ik mijn tijdelijke armoede met een indrukwekkend positief saldo aan vooroordelen en aversies compenseer. Ik vertel ze rustig, niet op ruzieachtige toon als of ze cognitief en humaan zijn. Hopelijk zet zo'n aan een onmens ontsproten regeling me aan tot innerlijke herziening van mijn gewaarwording. Een vriend van de Antwerpse Universiteit vertelde mij, dat Antwerpen de meeste cocaïne in het afvalwater heeft. Wat is dan zonde. Meer dan Amsterdam of Londen. Ik heb bij hoog en bij laag vastgehouden aan mijn idee dat het gepleegde onderzoek een strontonderzoek was. Het een en ander kon mijn vriend wel beamen. Nu is het natuurlijk wel zo dat gebruikers ook pissen en schijten. In de Schelde zag je regelmatig opgewonden bruinvissen en zeehonden stoeien en creperen. Of dat door het witte spul kwam daar had ik zo m'n bedenkingen over en ventileerde die ook heftig. Slecht voor het hart, dat was wel zeker, daar was ook onderzoek naar gedaan. Ik zeilde in die dagen veel en hield mijn ogen inverband met de enorme toename van de scheepvaart goed open. Volgens mij kwam Amsterdam op de eerste plaats. Blijkbaar verkeerd geïnformeerd. Je moet als land of bewoner van dat land niet op de borst gaan kloppen zo van wij zijn de beste. Wel gaf het aan dat in het buurland de door mij geleverde waren goed gebruikt werden, wat toch een batig saldo op moest leveren voor Lys. Maar daar moest je niet over lullen. Het leverde toch aardig wat stenen op. Niet die blinkertjes, maar stenen panden. Als ze van beton waren was het ook goed, vond Lys.

In ieder geval moest het geld voor dat het uitgeven werd kraakhelderzieltogend wit zijn. Dilemma? Nee, aan alles werd gedacht.

17 miljoen. Daar gaat kansbelasting af, dat heet anders, maar dat doet er even niet toe. Hufters dat wel, maar we zouden ze wel krijgen. We bleven netjes. Keurig geknipte haren. Alsof dat aan de binnenkant iets veranderde?. Uitschot nu, vroeger nog niet zo lang geleden, handelslieden. Ja m`n rug. Frankrijk de grootste producent van opium. Voor de bloeiende farmaceutische industrie. Als je geopereerd moet worden wil je er toch niets van merken? Johoo, van Gogh heeft niet voor janlul z`n oor afgesneden zo tussen die zonnebloemen. Vind ik tenminste. Het grote verafschuwt het kleine, omdat het kleine in potentie groot kan worden en daarom concurrent in statu nascendi is. Het grote blaast zich op en blaast van zich af. Wie het grote niet eert, komt vanzelf de kleine tegen. Lys heeft Die overgehaald om van haar `ongeoorloofde`prijs van 17 miljoen.....10 na aftrek... de dieven, af en toe in het begin een hele zwik loten te kopen. Eerst bij de sigarenboer. Ach , die vond dat ook wel leuk, al werd het onafgebroken geratel van de loterijprinter hem wel een ietsje te gortig. Hij kreeg toch ook z`n procentjes. Maar af en toe werd een regelmaat en regelmaat vraagt om cijfers, cijfers moeten gevoed worden. Na enkele vette inleggen, niet iedere keer op de zelfde plek. "In den landen". Als het bombastisch klinkt zijn het niet mijn woorden, denk aan Lys. Gevleugelde woorden. Apeldoorn zien en sterven, sorry cashen. Nou Apeldoorn werd ook met een bezoek vereerd. Kassa. Uitbetalen. Wie wist nu wie al die loten kocht. Dat was toch niet verboden en dan winnen toch ook niet. Als je niet in het nieuws wilde komen vanwege mensen die dan gingen bedelen, nou dan!. Rot op, toch mogool. Die computer

in dat Brabantse land berekende dat wel hoor, da`s een computer hoor wanneer wel of niet iets gewonnen werd!.Ja toch of niet soms , eikel. Wel iedere keer de “Hoofdprijs”.

En zo kwam Wilhelm in `t Bosch uit het kreupelhout. Bij de prijsuitreiking was hij steevast van de partij. Hij had in het begin geen notie van het probleem, duidelijk zijn probleem. Hij was immers een van de directeurs van de alom bejubelde loterij. Die deden toch zoveel goeds in het land voor stumpers. Zelfs in het buitenland was het een instituut wat zijn weerga niet kende. Hij wist niet dat zijn computersysteem beïnvloedbaar was van buiten af. De computer moest en zou uitbetalen. Zo was die machine afgesteld, geholpen door de macht en kunde van Lys in het begin, veel later geperfectioneerd door Enzo. “Wat kan een man niet doen met een miljoen?”. Ja juichen, de zielen... poen poen poen. Vliegendevinkentering, Van, toen die andere handel er overheen. Je moest toch iets doen met die poen. Inzetten en ophalen, in zeiltermen;”Haal op gelijk”. Een keer in de week, 52 keer in een jaar. Mooi hè, macht der getallen 1+52. Ja dat is om door een ringetje te halen. Halen en graaien, hoeren en snoeren. Boeren en netjes sorry zeggen. Sorry, sorry 3x sorry. Wat een leuke bijkomstigheid was op dat moment, in die tijdfractie, voor de buitenwacht waren we legaal bezig. What ever, who ever. Me zuster in de Sahara op een lek vlot. De belasting werd keurig afgedragen door de winnaars, ze konden niet anders. En de winnaar is.....Lys en wij. Ik geloof dat het bruto nationaal product minder opbracht. Zo ongeveer dan, overdrijven is ook een vak.

∞

Ja hoor, daar had je het. Als je het uitspreekt klinkt het beter. Goddesgloeiendegodversodekrimikloot en dat tegen Lys. Een arrogant knikje van het hoofd viel mij ten deel. Zo naar boven, zo van wat weet jij daar nu van amoebe. Blijft er wel iets hangen tussen de trommelvliezen, die grijze prut, reptiel. Lys kon je goed raken. Door die woorden flitste ik weer naar mijn jeugd, lagere school. Lagere school. Je begon pas. Getreiter en schelden. Wat je zegt ben je zelf. Later kwam het woord projectie in zwang om de treiterkop van replek te dienen. Ook door mij veelvuldig gebruikt. Foto, foto, fladder, film, ik heb m`n beroep er van gemaakt. Op de lens van het fototoestel wat ik gebruikte zat een geel filter net een grote blaas. Als het maar vastgelegd was of werd.

“Esse est percipi”. Daar kon ik het toen mee doen. Je was er pas als je afgebeeld bent. Nou, ik begrijp dat iedereen er is, want iedereen is afgebeeld tegenwoordig. Sommigen niet, dat geeft niet, want die zijn er niet. Nee, ook de in en in slechten. Dus waar moest ik me druk overmaken. Het was wel het beginpunt van het nakende einde. Stront aan de knikker in de vorm van een gesjeesd apotheker Mischa Snok, onuitputtelijke autist met levensgevaarlijke eigenschappen. Hij ging niet alleen over lijken, hij maakte ze ook. Groot vriend van Wilhelm in `t Bosch en nog ambitieuzer. Beide lieden kronkelden zich als heuse slangen om Lys. Soort zoekt soort, maar wie staat bovenaan in de hiërarchie?. Dat krijg je als je de absolute macht overlaat aan kruideniers. Die bezuinigen altijd op de verkeerde dingen. Of investeren in de verkeerde dingen waarvan zij denken dat het winst zal opleveren. Valse hoop en voor ons gevaarlijke hoop. Wij hoefden niets meer te hopen. Wij hadden verdomme alles. Verdomde kruideniers. Zij dachten zo klein en de problemen die daardoor

ontstonden waren groot, groter groot. Enorm. Dat Lys zich daarvoor leende. Ik zal stoppen met m`n krachttuitdrukkingen. Daar schijn je keelkanker van te krijgen. Het knechtje van Mischa, een hele koppige man, Ko of Kootje had zo`n vorm van kanker. Het mag niet, maar ik noemde hem steevast `kankerkopje`, waarop hij in een soort slissend dialect zei; “enh jie bin uhnn raer mennetje “, waarmee hij bedoelde dat ik een raar mannetje was. Dat klopt. Waarop ik antwoordde “Projectie kankerkopje, projectie”. Verslikken kon hij zich bijna niet, maar het slijm spetterde dan uit de afhangende moedhoeken. Ach ja, de duivel heeft rare kostgangers. Woest werd ie dan. Heerlijk. Maar zo dom van me. Het zette kwaad bloed en dat bloed was al aardig ranzig, giftig zelfs. De tweede goedbedoelde waarschuwing die ik Lys gaf, werd hautaine afgewezen.”Je kon je wel eens vergissen”. Ja,zal wel, ik heb het in ieder geval gezegd. Dus doe je voordeel, mocht je daar vanuit kunnen gaan. Toeval, ach wat is toeval?. Het akelige toeval was, ik zeg uitdrukkelijk `was`, want 1 probleem in de vorm van Wilhelm was al opgelost, dat Wilhelm en Mischa Snok elkaar kenden. Dachten ze. Wilhelm in `t Bosch een onuitputtelijke ouwehoer en Snok een gluiperd, waar geen bestrijdingsmiddel tegen opgewassen was. Ze kenden elkaar van de universiteit. Nou dat was Leiden in last. Wilhelm rechten, waar hij persoonlijk nooit iets aan gelegen liet liggen en Snok alchemie, pillen en poeders. Was z`n autisme toch ergens goed voor. Wat haatte ik die vent met z`n hoge giechel en dan bedoel ik z`n rot kop. Giechelen deed hij ook en trok dan clownesk met zijn linker been. Alles schudde. Alles in de buurt stonk naar verrotting, verraad, gluiperigheid. En o zò gerespecteerd in zijn omgeving. Was vooral bestuurslid van stichtingen, die opgericht waren en dreven op het geld van half

demente weduwen. Stichtingen vooral ter lering ende vermaeck. Hij had een speciaal pipetje om die ouwe lijken uit te zuigen.

Legaal, geheel egaal, tjonge wat was Snok legaal, m`n hoela. Diepgewortelde haat door geniepig gedrag. Nederland is, zo klein. Zowel in het een als het ander. Van, als ik in herhaling val moet je begrijpen, dat ik door haat word opgevreten. Bij dat soort hadden we profylactisch op moeten treden. Lys in het bijzonder, hij deed niet echt zijn`oude`best. Sic transit gloria mundi, zeker de onze.

Alles wat ooit in mijn leven is weggezakt, komt weer aan de oppervlakte, iedere vernedering, ieder teleurstelling, iedere krenking. Ik heb af en toe het gevoel midden op zee te zitten in een stuurloze boot. Op weg naar een afleveradres, net voor m`n ligplaats ben ik m`n lading kwijtgeraakt. In een achteraf bezien dom ogenblik, klapte ik de 8 pk motor in. Waarom weet ik nog steeds niet. Door die actie kwam het luchtdicht en zwaar pakket onder de boot los en zonk. De diepte in. Hoe diep?. Geen flauw idee. Ik had nog net de tegenwoordigheid van geest om de gps in te drukken. Dus ik wist precies waar het lag. De dieptemeter stond op 3,5 meter. Het was een oud dok. Daar was gelukkig wel een oplossing voor. Die duiker, die zich er over moest ontfermen had in de Oosterschelde ook geen moeite, om de onderwaterfauna te ontdoen van gigantische kreeften. Dus dit pakketje zou zich, zoals gewoonlijk ook geen problemen voor hem opleveren. Iets verder onderwater met een luchtbelloos duikgedoe op z`n rug. Verdomme. Kwam wel goed. Pakket afgeleverd. Alleen op de verkeerde plek, niet ver van de goede.

51.059800Lat=28:8=3,5=8

4.3640400Long=21:8=2.6=8.

Willemdok, gelukkig geen h, want dat is de 8ste letter van het alfabet. Wilhelm was gelukkig al verwijderd. De duiker moest alleen oppassen dat hij niet een optater van een schroef kreeg van een voorbij varende jacht, dat de haven in wilde. En ik moest met dat optellen, delen en vermenigvuldigen ophouden, alles kwam toch uit op acht. Achterlijk. Ik bereidde me al vast voor op de verwensingen en uitbranders die me ten deel zouden vallen."Harkenzak of zoiets". Wat je zegt ben je zelf. Voor dat ik die uitbrander zou krijgen, werd ik eerst aangesproken door de havenpolitie van Antwerpen. "Alez menierke, da`s nen dwazen maneuver, ist nie!. Ja dat is het, maar m`n kostbaar roestvaststaal anker donder net overboord."Ah mai, da`s nie goei ééh, wilt u n`n kier blazen?". Maar ik heb niks gedronken, ik ben alleen mijn anker sode grote klotezooi kwijt. Zelfs als je je voortbeweegt zonder wielen moet je blazen. Gespeelde onschuld. Ik zou m`n motorke maar weer onderen doen, u komt zo geen meter vooruit. Sorry, sorry 3xsorry. Het liep met een sisser af. Ik had wel zweetdruppels op het voorhoofd en m`n polo plakke aan de natte rug.

Toen ik afgemeerd lag, met een springertje, moest ik mijn nederlaag even verzuipen, wegzuipen. Achteraf bekeken snap ik best waarom ik me door speciaal die levering vernederd en gekrengd voelde. Het was de eerste levering, aangeleverd door die geflipte pillenpatser Mischa Snok. Toeval?. De schlemiel woonde uitgerekend in het zelfde gehucht, dat eigenhandig gegraven gat, waar ik ook woonde, zeg maar verbleef. Dat was om moeilijkheden vragen, nee eisen. Diep, niet eens zo diep in m`n hart hoopte ik op een ontmaskering. Niet voor Lys. Niet voor Dat en zeker niet voor Die. Die was een tamelijk onschuldige

leverancier van gedroogde plantjes. In mijn ogen dan. Maar die zending, in z'n rukhok gefabriceerd door de klauwen van Snok deed geen goed aan mijn diepste binnenste, mijn ziel.

∞

Op het paleis hoor ik Snok nog zalvend tegen Lys praten. Ach, bij recreatief gebruik, dus zo'n 10x per jaar kan het geen kwaad. Er zijn zelfs onderzoeken waar extasy gebruikt wordt om kanker te bestrijden. Bij kankerkopje had het zeker niet geholpen. Alhoewel, je moest niet uitsluiten, dat er nog licht gloorde aan de horizon. Ik vond het in hun geval uiterst jammer. Ik vroeg hem of hij wist hoe de binnenkant van viagra eruit zag. Nee, dat wist hij niet. Waarop ik antwoordde, Goh, jij gebruikt ze dus in z'n geheel?. Heerlijk die steeds rooier wordende rotkop van Snok. Ze moesten dood, hartstikke kapot. Die gluipers die zich met draaikonten in onze formatie binnendrongen. Het zegt natuurlijk ook veel over mij. Ik voelde het als verkrachting. Wat wilde ik ze hard, keihard straffen. Rotten op een slecht onderhouden begraafplaatsje, een obscure stortplaats van de gemeentereiniging. Branden had beter geweest, maar je kan niet alles krijgen in het korte leven. Als je je best maar doet, komt alles goed, kopte de hardnekkige uitspraak van mijn moeder, lang lang geleden in mijn hoofd. Een paar pillen en ik werd weer rustig. Pillen die ik bij een goede apotheker haalde. Je weet maar nooit bij die poeierboeren.

∞

Voor de zekerheid heb ik me eens goed laten voorlichten onder voorwendsel van een dissertatie, waar ik zogenaamd aan bezig was. Na het gesprek met dezelfde onderzoeker uit Antwerpen, ik kwam daar toch regelmatig, ik leek wel een lijndienst. De woordspeling alleen al. Drukketel....expansievat.. zijn in principe het zelfde systeem. Hij maakte daarbij een onduidelijk tekeningetje ,wat het au fond moest uitbeelden. Een bolletje als ketel, een retor, een ding wat er uitzag als een kam, luchtslang, stempels met twee stansen en je had er ook met 12, die waren heel duur, maar wel beter en sneller.. Ja nu wordt het ook een stuk technischer dus even opletten.

H-----PMK , pto etherische oliën.

H-----MDMDA, aceton, bindmiddel voor vlies, die 12 stansen, stempels, zoals daar zijn Ferrari, duifjes, nog een automerkt, nee geen hoedatzo, als het moet kan ik er nog honderd opnoemen.

Eerste persing, tweede persing, derde persing.

MDMA 1ste Klas is voor de Nederlandse markt, Speed(amfetamine) 3de Klas is voor de Engelse markt,vandaar dat er op dat eiland zoveel, ja dit moet je niet opschrijven, want daar krijg ik last mee,als ze lucht krijgen van ons onderonsje. Welnu, even verder, wil jij wat drinken? Proost, op je proefschrift. Wie zijn jouw paranimfen?

1ste

2^{de} |Persing

3^{de}

1ste x 1ste kwaliteit

meer vraag 1000st 350st 2de kwaliteit gemengd, 1000 250 1ste kwaliteit 250 2de kwaliteit 500 3de kwaliteit. 1 stempel 100miljoen stuks, 100miljoen stuks is 2x24 uur draaien. Mobiel laboratorium draait in 2uur 1 miljoen tabletten en wordt per laptop gestuurd en dat ook veiliger voor als de boel explodeert. Nu goed opletten, want het klopt allemaal wat ik zeg. 80% van de XTC fabricatie vindt plaats in het buitenland (België, Duitsland, Polen) in de tegenwoordige tijd tenminste. Ook 90% van de fabricatie is bestemd voor de buitenlandse markt. Grootste afnemers of consumenten bevinden zich in de Verenigde Staten, Engeland en Duitsland. Slechts 10% wordt door de Nederlanders zelf geconsumeerd, maar 80% wordt wel door Nederlanders gefabriceerd!!. Alle te gebruiken grondstoffen komen uit China, die via het Oostblok in handen komen van de XTC producenten. Transporten vinden plaats door zogenaamde ezels. Vrachtwagenchauffeurs of koeriers met rugzakken. Of zeilboten, maar dat zei ik niet tegen mijn kennis. Hij ging verder met zijn college. Zo weet ik uit het nieuws mij een chauffeur te herinneren, die in Dover gepakt werd met 14 miljoen XTC pillen. Hij kreeg 21 jaar gevangenisstraf en werd vastgezet in de zwaarst beveiligde Canterburygevangenis. Ondanks deze zware straffen loont het nog steeds om je geluk te beproeven in deze handel, daar 1pilletje 10 euro doet op de Engelse markt. Bij afname van meer dan 10000 stuks betaal je de hoofdprijs rond de 8 euro. In Nederland worden deze pillen gemaakt voor rond de 2 à 3 cent per stuk. Een paar handelaren verder ligt de prijs gauw op 2 à 3 euro. Op feesten in Nederland anno 2011 kosten ze 5 euro per stuk. Moet je nagaan wat een markt dit is, om nog maar niet te spreken over het gebruik van andere middelen, zoals coke en speed waar Nederland als grootste Europese doorvoerhaven

een heel groot aandeel in heeft. Hij ging nog even verder met z`n relaas. Waar je echt helemaal aan doodgaat is GHB. En dat stond volgens hem voor Gamma hydroxy butirate. Dat kan je in je badtobbe thuis maken. Dat vergt nog enig onderzoek voor mij. Staat op internet en de componenten koop je in de supermarkt. Eng en gevaarlijk. 1 zo`n buisje in je donder en het lijkt of je een liter cognac in je flikker hebt en je moet of je wil of niet, uren achterelkaar neuken en beuken. Je krijgt er een soort derde been van. Elck wat wils, nietwaar! Zo en nu gaan wij even lekker een pientje vatten, niewaar!.

∞

Sinds het bezoek van Mischa Snok heb ik me gestoord aan de grenzeloze onverschilligheid, die Lys tegenover zijn vrienden, zijn formatie aan de dag legde. Het enige wat hartstocht in hem losmaakt is meer. Meer is hem nooit genoeg. Staat er iets of iemand hem in de weg, dan laat hij dat ongemak, meer is het niet, verdwijnen. Haalt de ziel eruit. Alsof hij het leven alleen kan benaderen door er zich meester van te maken. Dat hij een lucratief dealtje met Snok had gemaakt, ten kosten van onze rust was mij en de anderen overduidelijk. Laten we maar zeggen "drie maal scheepsrecht". Dus nog een waarschuwing en dan kapte ik ermee. Je hebt ook nog zoiets als eer.

∞

Voor Lys was het duidelijk. Wilhelm in `t Bosch zijn kaarten waren geschud. Recht van spreken had hij niet meer. Hij had de boel willens en wetens willen laten

klappen. Hij werd te hebberig, ook al verdiende hij meer dan menig doorsnee gezin in Nederlandse begrippen in hun hele leven niet konden opmaken. Zeiljacht, geen zeilboot en ik voel echt geen jaloezie, meer plaatsvervangende schaamte. Wat me tegenstond was het ontwerp van het zeiljacht, dat sloeg nergens op. Gewoon onwerelds. De uitnodiging om een keer mee te zeilen heb ik gelukkig altijd weten af te slaan. Druk, druk o zo druk. Geen excuus, ik had het gewoon druk, mooi toch?. U is wel een druk baasje, nietwaar mijn beste? Man, krijg een enge ziekte, dacht ik dan. Daar bleek hij geen tijd voor te hebben, maar dat wist ik nog niet. Je kan niet alles weten. Zijn zeiljacht was zo'n spuuglelijk ding dat de Hollandse wateren niet mocht bevuilden. Als dat megoggel soms, heel soms de Kornwerderzandsluizen passeerde, stonden regelmatig enkele Friezen naar hun voorhoofd te wijzen. Op het schip was ook altijd tumult bij het schutten. Godvergluoiende golven. Het lag nooit aan de bemanning, die de landvasten soepel vierden. Het was altijd Wilhelm die stond te vloeken. Gotverhier, gotverdaar. Hij begreep echt niet dat zijn kunde beneden het vriespunt lag, beneden alle pijl. Kluns, met recht een oet. Wilhelm begreep op enig moment, dat de prijsuitreiking een karakter kreeg van herhalende herkenning. In z'n brallende ouwe hoerenhersen maakten de synapsen overuren. Zo van "Hoe is het mogelijk" en dan een beetje Leids geaffecteerd "Groot Mutske, d'r zou toch niet, nee. Neen dat is voor de wiedeweerga niet mogelijk". Uiteindelijk moest hij er wel aan, omdat de rest van het bestuur er hem herhaaldelijk om vroeg. Om opheldering. Waren er laakbare zaken?. Dat was een moeilijk en duur onderzoek. Tot een duur ICT bureau met het idee kwam, al was daar in de verste verte geen bewijs voor te leveren, dat algoritmen misschien

het kwaad was. Bij de 53 uitreiking van de hoofdprijs.....En de winnaar is, viel de munt, het kwartje. Dat het zo lang moest duren, gaf geen uiterlijke glans aan het directeurschap van Wilhelm in 't Bosch, maar hij liet zich na die uitreiking, waarbij de prijs zoals gewoonlijk door een knechtje van Lys in ontvangst werd genomen niet meer met een kluitje in het riet sturen."Ben je helemaal van Bengasi?",nou dan. Dreigen , dreinen, toneelspel, hij zou zaken in rechten betrekken en dat soort onzin, maar wilde eerst enkele prangende zaken voor zich zelf rechtekken. En met succes, ook al was die van korte duur en zou het hem meer metaal opleveren dan hij ooit in zijn stoutste dromen had kunnen dromen. Lys zag zijn imperium toch een klein beetje verbrokkelen. Net zoals in het oude Rome, dan maar twee caesars. Slijm, slijm, glibber, glibber, kwijl, kwijl. Enige aandelen, enige eurootjes, autootje, een kleine gluiperige venerische ziekte, liefs iets snels. Dat zou Wilhelm wel helpen, vond Lys. Nou, het hielp. Hij had het idee dat hij opgenomen was in de firma "List en Bedrog". Niet te lang, wist hij veel. Hij heeft in die tijdsspanne wel even de luxe geroken. De man kon er niet mee omgaan. Een irritante luis in de pels, te opzichtig. Tot dat telefoongesprekje over een aankoop van een spaghettischilderij, een afgesproken levering van geld, geld, Geld 5x Geld. Hij was immers een parasiet geworden en om van parasieten af te komen, had je andere medicatie nodig. De naam van dat medicijn was Geryon en daar had Wilhelm baat bij. Met wortel en tak, overal van genezen en verlost. Tot Geryon, een duurbetaalde, gewetenloze Joegoslaaf er een eind aanmaakte. In opdracht van, ja wie anders, Lys. Wie volgt?. Dit ging over hebberigheid in extremo en daar aan voorbij. Exit in 't Bosch. Die lag nu in een koelkast van een mortuarium. Persoonlijk vind ik die

plek voor Wimpie veelste luxe. In een van de boeken van Dis, die ik van hem mocht lenen om een betere inkijk op het menselijk wezen en zijn gedrag te krijgen, stond naar mijn idee een mooie Arabische uitspraak; "Als het hart weent omdat het iets is kwijtgeraakt, lacht de geest omdat hij het heeft gevonden".

Zelf heb ik nooit begrepen waarom ik verkleinwoordjes gebruikte. Ik heb er nu geen voorbeeldjes van. Verontschuldigingetjes, sorry`tjes. Proberen om iets op moleculair formaat af te laten spelen, terwijl het wereldomvattende probleempjes waren. Je moet het me maar niet kwalijk nemen, het is een foutje, sorry. Hapjes voor zieleknijpertjes. Wees een vent, borst vooruit en hop met de geit. Nou ventje, kippenborstje naar voren en zachtjes doordrukken. Het geitje neemt het je echt niet kwalijk. Als dat geitje dat toch doet, rukken wij zachtjes z`n akelige kopje van z`n stomme debiele nekje. Mekker. Nou, Van die pilletjes werken van geen kantje. Ik zal er meer moeten nemen en zien we wel waar het scheepje strand. Hopelijk op een tropisch eilandje met kokosnootjes en bruingebrande naakte meisjes, zoals laatst in een klein droompje. Ik lag op een klifje, keek naar beneden de diepte in en zag een woest zeetje. Brullende golven en ik flikkerde van die klif af. Wakker werd ik niet. Ik raakte de golven en lag weer op de klif. Nee, echt lekkertjes gaat het niet met me. Wat ik ook in m`n strot stop, effect heeft het niet. Da`s erg. Arme ik, al is het mijn eigen foute feestje. Da`s erg.

Mischa Snok was erg uit z`n autistisch doen. Hij leek erg te lijden onder het idee, dat hij W nooit meer zou zien. Te veel met zich zelf bezig voorzag hij niet zijn eigen probleem en naderend eind. Het is maar hoe je het ziet en van welke kant. Straf je of onderga je straf. Bij Lys was straf het equivalent voor dood. Wat er na de dood nog voor straf op je lag te wachten was zijn pakki an niet. Uit het oog, uit het hart. Maar met al dat gelul van die twee was de boel aardig uit balans. En `kankerkopje`was voor mij, al mocht het niet van Lys. Hoe ik het hem probeerde uit te leggen. Kankerkopje moest en zou een kopje kleiner gemaakt moeten worden. Respons van Lys was, even wachten!. Maar dat kon ik niet. Ik zou en moest die herseninhoud behoeden voor uitzaaiingen. Ik moest die kanker een halt toe roepen. Dat hij daar niet bovenop zou komen, zou me de reet niet roesten. Nee, het is ;"Het zal me de koekoek wezen". Dood, dood was het enige wat in mijn beneveld hoofd opkwam. En dat ging hij. Niet door mij. Toeval?. Toeval bestaat voor mij niet meer, ik ben achterlijk! Kankerkopje werd op straat tijdens het oversteken geschept door een auto en op slag dood. Dat stond in de plaatselijke krant. Leuk detail, daar moet je altijd op letten. Zijn ontzielde lichaam lag op de motorkap met zijn hoofd tegen het voorruit. De voorruit was niet stuk. De ruitenwissers stonden aan. Deze bleven geruime tijd na de aanrijding kankerkopje fikse tikken uitdelen. Pets..pets..pets. pets...tot een opmerkelijke agent de wissers uit deed. Het motregende een beetje. De vrouw die het ongeluk had veroorzaakt raakte ook aan de pillen. De hele wereld draait op pillen. Ben je niet gek, dan werd je het wel. Tijdens een sessie met haar

psychiater vertelde ze dat zij kankerkopje regelmatig in het gehucht had zien lopen, dat ze hem aartslelijk had gevonden en dat ze het niet erg vond dat ze hem nooit meer in het echte leven zou zien. Het was een buurman... Die pillen die ze voorgeschreven kreeg moesten haar van het afgrijselijke beeld van die kop tegen de voorruit afhelfen. Die kwamen bij nacht en ontij in haar geestesoog. Een paar weken later heeft de vrouw zich voor de trein gegooid. Dat komt regelmatig voor in de buurt van het gehucht met stadsrechten. En bij mij blijft de vraag hangen. Hebben die pillen nu gewerkt of niet?. Of was het mijn schuld, die vrouw was namelijk Truk, mijn vrouw. Ik praat de blindheid waartoe ik mezelf heb veroordeeld niet goed. Wie is nu eigenlijk het monster, die van mijn wereld een hel maakte, die me afgenomen heeft wat me lief had. Arme Truk.

∞

Zou Lys nu werkelijk in zijn eigen kolder geloven? Ergens moet hij toch weten, dat gezien de situatie zaken, belangrijke zaken aardig uit de klauw lopen. Je zet er alles wat je dierbaar is mee op het spel. En laten we wel wezen, genoeg moet toch genoeg zij. Wat geef je op, voor dat genoeg?. Het worden onbegrijpelijke wonderlijke wegen waarop wij ons bevinden. Boven, beneden. Nee, grijs, de flair en de emotie die het teweeg bracht wordt ongrijpbaar. Grijs verandert in grauw en dat is duidelijk een weg naar beneden. Doel?. Welk doel?. Gewenning kan geen streven zijn, Waar is de eierzucht?. Een man als Lys, die zich alles kon veroorloven, laat zich naar mijn idee inpakken door een figuur als Snok. Verder moet hij toch niet zakken. Maar ja, wat voor de één duidelijk is, hoeft dat

niet voor een ander te zijn. De plotseling zinloos geworden haat jegens het knechtje wekt een grotere, mateloze afkeer voor het baasje. De eigenlijke aanstichter van de zinloosheid van mijn bestaan. Door de dood van Truk werd ik een ongeleid projectiel. Het zijn altijd de “verkeerden”, die onder je gedraag te lijden hebben. Ik werd bot, cynischer, nog cynischer. De wereld stond bol en op knappen van mijn cynisme. Mijn boot heb ik te koop gezet. Het huis van Truk, ons huis meed ik. Het grauwe heb ik tijdelijk ingewisseld voor het gortdroge, de woestijn. Een woestijn die op de binnenkant van mijn hoofd leek. Woest, leeg en onvruchtbaar. Wat bleek, de woestijn is dat alles niet. Het is er warm, heet, maar niet onvruchtbaar. Je hebt alleen maar water nodig. Daar heb ik begrepen, dat de mens met geweld kan nemen, maar niet geven. In die woestijn moest ik leren fatsoenlijk te leven. In die woestijn wist ik dat de woorden van Truk waar zijn. Dat ik in iedere vallende ster haar zou zien. Wat heb ik er veel gezien in die donkere, kraakheldere nachten. Ik begreep dat ik de woestijn in mezelf achter moest laten. Wat kan leegte je vol maken. Het leven is eenvoudiger, als je afwijkend of vreemd gedrag bij anderen bekend is....Nou moest ik dat in mijn positie nog maar even laten. Het lekker nog even voor mezelf houden.

Zo ken ik je helemaal niet, siste Lys in restaurant Bali, nadat we naar onze tafel werden gebracht. De restauranteigenaar Stephen had op zijn bekende, beminnelijke oosterse manier een praatje gemaakt. Oosterse geuren doen iets met je hersenen, als je die

tenminste hebt. Lys, ik voel aan m`n water dat dit geen zuivere koffie is, Alsjeblieft niet doen!. Geen zaken meedoen, niet met dat volk. Naast ons tafeltje, gedekt met een rijsttafel, zoals we die al uit onze studententijd kende, zaten twee heren. Een in een te luxe krijtpak en een soort omgebouwde chimpansee met, hoe kon het ook anders een paardenstaartje. Geen oogcontact. Niet doen! Ja, dat is die vent, die half Amsterdam aan het verbouwen is. Dat zijn slechte stenen, Lys. Als je buiten je ziel, ook je andere zaken kwijt wil, ga je gang, maar ik nok. En stond doelbewust op uit m`n stoel. Ga zitten lul. Zit, je zal wel gelijk hebben. Die woestijnwind heeft je bovenkamer aardig schoon geblazen..Hij hield zich aan z`n woord. Er kon zelfs geen goede avond vanaf naar die twee toen we na het verrukkelijk eten onze tafel verlieten. Ik had waarschijnlijk een allergie opgelopen van nette pakken en mannetjes die met hun ogen iets probeerden af te dwingen, al deed deze een exorbitante zonnebril op. Ook al mis, als je iets te verbergen had, moest je zeker zo`n pooierbril op je snater zetten. Ja, die woestijn had echt geholpen en Lys was me, een tijdje daarna zowaar dankbaar. Ik kreeg voor de tweede keer gelijk van Lys. Ik had de formatie voor een ramp behoed en Lys een onderzoek van de gerechtelijke macht bespaard. Wat mis ik Truk. Informatievragen over het tweetal aan dat tafeltje in Breda, had Lys een stuk wijzer gemaakt en nog belangrijker, nog voorzichtiger. Door zijn nieuwsgierigheid waren er op een bepaald kantoor enkele klokken hard gaan luiden. Het leek wel of Lys overal een vinger in de pap had. De omgang met Lys werd voor mij een stuk makkelijker. Ik werd niet meer met klote opmerkingen neergesabeld. Achtung gaat te ver, in zijn belevingswereld althans. Hij kreeg wel een welwillend oor voor mijn vermoedens

betreffende Snok. Daar moesten we het nog maar eens uitgebreid over hebben, te zijner tijd. Ja dus.

∞

Had Lys er nou iets mee te maken of maakte ie nou sode ,, de kachel aan? Ja Lys had met alles te maken maar hij liet niets doorschemeren, Wat dat betreft was hij een kluis . Ik kreeg daar zo de schurft in. Hij zette nogal het een en ander op het spel. Kwal. Lys ,als je wil dat ik voor je blijf werken, wil je dat? Je zal me toch een beetje soepeler moeten worden in je informatie. Hier kon ik niets mee. Informatie voor de formatie. En die formatie begon aardig uit elkaar te vallen.

∞

Zoals een woestijn je leeg blaast, leeg blakert, verdroogt en verdort, zo maakt de zee je woest. Woest op je nietigheid, je kleinheid. Ach gelul. Een zee is een woestijn en de woestijn een zee.. Goed kwam het toch niet meer in m`n hoofd. Voor altijd afgedicht met plastic, zwartlandbouwplastic, als op Spoorstraat 8. Niks en leeg. Verbetering of verandering lag niet eens meer op de loer. Eenzaam met een hoop. Hoop om op te stappen, om iets te ontvluchten. En het nieuwe moet je weer verlaten. De woorden van Dis. Dis lag bij de tv. Ja vent, je ligt bij de tv op de bank, hij sprak het uit als `baanque` en ervaart dat als een knisperend haardvuur. Ik wil je wel iets over het schilderij, wat jij bovenmatig bewondert, vertellen. Het belangrijkste is dat je onzichtbaar moet zijn. Niet voor jezelf, maar voor anderen. Daar helpt dat schilderij je mee. Hij

stond op van de bank en sloeg losjes een arm over mijn schouder. Nu heb ik toch gehoord dat jij je enige manier van vluchten hebt verkocht. Weggegeven zullen ze bedoelen. Na Truk had het ook geen zin meer, zonder zo'n spiedend, alziend en wakend oog. Nee, dat had geen nut meer. Wat moest ik nog op dat water?. Ik handel mijn zaken nu met de auto af, Dis. Gaat sneller. Je kan wel zeggen dat ik m'n roer een beetje kwijt ben. Ja, Truk, de schat was wel je roer, is het niet. Ik moest het beamen. Nu dat schilderij, ik zal je het een en ander laten zien en hopelijk geloof je het ook, wat ik je laat zien. Sommige zaken kan ik niet uitleggen, wel verklaren, maar daar schiet je op het moment niets mee op. Een open geest, dat is wat je voor het ogenblik nodig hebt. Geen angst voor een ruime blik. Ik weet dat je die angst ook niet zal hebben. Angst heb ik niet, Dis. Ik haat alleen iedereen die me herinnerd aan mijn eigen gebrek. Laat ik het even van de muur halen, dat wonder uit 1601. Niks geen lampen er op, hier bij een pilaar van papier. Goed aangelicht door buitenlicht. Achter de ante was Dis zijn gelaagd schilderij te zien. De kleuren van beide liepen als op afspraak in elkaar over en leek een volmaakte eenheid. Zelfs de kolom van papier werkte mee aan de entiteit. Ik hoorde een bekend monotoon geluid van golven, nee meer van branding, zoals op winderige dagen in het huis van Truk en mij. Golven tegen een zeevering. Geen nijldige golven, wel met enige onrust. Het constante gesuis in mijn hoofd had plaats gemaakt voor vroeem.....vroeeem. Ik weet zeker dat er niemand in die sloep zat"; zei ik tegen Dis. Nu wel, ik zal me wel vergist hebben. Ik zou zweren..Niet zweren of vloeken. Je ziet wat je ziet. Zij ziet je ook. Heb jij een loep, Dis. Ja, hier, kijk maar goed. Heb jij dat er opgeschilderd? Dat lijkt Truk wel. Daarom ligt het schilderij mij ook aan mijn hart. Ik werd een beetje

boos op Dis. Waarom heb je dat nu gedaan?. Ook al is het van jouw, zo'n oud schilderij moet je toch niet veranderen. Dat is de boel geweld aandoen. Dat vind jij, ik hang het maar even terug. Na afscheid genomen te hebben van Dis, reed ik met gemengde gevoelens naar huis terug. Op m'n antwoordapparaat stond een bericht, zo te zien het vaste telefoonnummer van Lys. Kan je naar Amsterdam komen?, er is iets niet zo leuk gebeurd. Ook dat nog, dat kon er nog wel in mijn verwarde hoofd bij. Lys bellen had geen nut, hij nam de telefoon nooit op. Zo heeft iedereen wel een afwijking. Lys jammer genoeg enkele.

∞

Vermoeiende rit. De avond viel. Met een dampende koppijn belde ik aan. De kolossale dubbeldeur werd aan een kant opengedaan. Verblindend licht in de witte onbetamelijk grote hal hielp me even van m'n gezichtsvermogen af. Ha, ben je daar. Dat werd tijd. Ho even, ik heb de flarden van mijn banden gereden. Ja ja, is goed. Fijn dat je er bent. Laten we maar doorlopen naar het zwembad. Aan de overkant staan al drankjes klaar. Die vuiligheid, die jij drinkt ook. Je lijkt wel een filmster. Die troep met angostura en een olijf. Heb je al gegeten. Ach wat, er staan een paar snacks. Echt iets voor zeilers, sorry ex-zeilers. Je rijdt wat af hè, met die bak. Volgens benzinegebruik wel, maar kilometerstand zero. Af en toe zitten er ook andere nummerplaten op. Ik heb een zelfde sloopauto bij van Wanroiy gekocht. Nummerbord lijkt op het origineel, twee cijfers anders. 79 op de een, 97 op de andere. Zelfde bouwjaar, zelfde kleur. Werkt prima. Ook voor de verzekering, altijd een lulsmoes klaar. Ik heb uitgetest met een bekeuring door rood licht, zelfde dag, nog een keer door het rode licht met

andere platen. 1 bekeuring gekregen, de andere nooit, zelfde auto, zelfde plek, ook geflitst, zelfde dag, uur later. Makkelijk. Wat kost een nummerbord?. Die auto was een sloopauto en daar zaten de nummerborden op, snap je?. Omdat die nummers zo dicht bij elkaar liggen. Ja, je kop zit weer goed op je romp, is goed. Is goed. Een nieuw stopwoord van Lys, duidelijk beïnvloed door allochtoons spraakgebruik. Is goed, sjullen zjien. Maar om dat te vertellen ben ik hier niet. We kwamen bij het zwembad aan. Het was best een eind lopen vanaf de voordeur. Eerst door die gemarmerde gang, langzaam aflopend tot een glazen dome. Strak blauw water, buiten strak groen gras, gemillimeterd gras. Dat moest nep zijn!. Prachtige rode beuk en nog een joekel van een groene. Op flinke afstand, achtergevels, richting Brouwersgracht, een mooi aangelichte glazen pui. Het leek verdomme wel een museum. Het zwembad in z`n stadstuin. De bofkont. Wat poen niet kan doen, ik blijf het zeggen Lys. De verbouwing is nu klaar en opgeleverd. Wat ik je uitgelegd heb, heb je toen toch begrepen hè?. Zwemmen, duiken. Weet je wat, probeer het meteen maar uit. Zwemmen, duiken, deur van onderhoud, zullen we het maar noemen, openmaken, ja die ligt onderwater. Adem inhouden, naar binnen, deur dicht. Het is hetzelfde systeem als een duikboot. Kamertje... luchtdruk...kamertje leeg...deur aan de andere kant open.... beetje afdrogen...zwembroek aanhouden, door de aangelichte gang lopen en daar gaat ie weer, deurtje adem inhouden, deur open, deur dicht, zwembad...goed afdrogen...aankleden en je bent aan de andere kant van de gracht. Je ziet me daar ook zo. Er staat een lekker drankje en de beloofde hapjes. Haal het niet in je flikker om te verzuipen. Kan je geen ademhalen, is hier altijd nog een miniscubafles, een small rebreather. Heb je nog altijd minimaal drie

minutenlucht om in je strot te persen. Tot zo, zwem ze!. Ik wil ook weten wat jij er van vind. Ik wist wel een beetje waar het over ging, maar ik moest me wel als een soort James Bond in dat zwembad springen. Het gaf me een kick en was goed bij m`n positieven. Niks gesuis of geplop in de oren. Ik was alleen in het zwembad en deed exact wat Lys me had geïnstrueerd. Het water in, moest wel goed kijken waar die deur zat, deur open, adem hield ik in en verder de hele riedel af. Ik vond dat de gang wel aardig stijl was. Ruim. Er stond een plastic wagentje op een rails, eigenlijk twee rails. Het wagentje was leeg en kon met gemak bewogen worden. Meer dan genoeg plek, goed verlicht. Een gang, nee tunnel. Van de eerste deur, die ik zonder lawaai dicht drukte, het ging met een zucht, liep ik met natte blote voeten een beetje de diepte in. Op het diepste punt tegen het plafond van de tunnel zat een constructie, het leek op een deur of luik. Nog 2 deuren aan iedere kant van de gang. Het was er behaaglijk en niets op de tast. Loop, loop, loop, een beetje omhoog, zelfde soort deur. Weer een luchtsluisdeur open. Staan, vulde zich met water, lauw 26 graden, denk ik, Adem in, deur open, ander zwembad. Andere dome, deze was niet rond maar hoekig, rechthoekig. Lys stond met een triomfantelijk gezicht aan de kant van drie startblokken, met aan de zijkant een trapje, 5 treden. Je bent nu van de Keizersgracht naar de overkant van de Keizersgracht gezwommen en natuurlijk ook een stukje gelopen. Zo, jij weet het nu ook. Escape from Amstertraz. Ik weet het, Dat , Die durfde eerst niet. Dat klote trauma ook. Sorry, Truk kan het niet gezien hebben, de schat. Dis ook, al heeft hij moeite met die Houdini kasten, zoals hij dat noemt. Verder alle, alle eer, een Mont Blanc tunnel gelijk. Het zijn zijn woorden. Enzo doet z`n naam eer aan, voor de overzichtelijke cad-cam tekeningen. Duck heeft het

verzonnen. De formatie van 8-1. Goed, je weet nu hoe het werkt. Hier droog je af en kleed je aan, dan zit je weer netjes in de kleren. De kleren die je aan had liggen de volgende keer als je hier bent weer keurig netjes op je te wachten. We hebben bezoek. Lys, hoe heb je dit in de naam van M voor elkaar gestoomd. Beter aannemersbedrijf, sowieso niet Nederlands, dat te veel ballast, nee, een obscuur buitenlands groepje. Vietnamees. Harde werkers en niemand verstaan ze. Hebben veel kennis van gangen en tunnels. Maar man, dit is een gang onder een gracht door. Ja ja, particulier zonder bouwvergunning. Ik bouw niks, ik haal iets weg, althans, ik heb iets weg laten halen. Geen problemen met infrastructuur, geen problemen met kliktekeningen, geen problemen met nieuw te bouwen zaken, zoals daar zijn metro's of andere rommel, daar hebben ze hun handen al vol aan in de stad. Alles lekt, hier niet, eigenlijk lekt hier niets, mag ik hopen. Ik zag een rare zwarte trek over Lys zijn gezicht trekken. Dit is mijn metro, afbetaald en onzichtbaar. Mijn handelsroute. De af- en aanvoer, van producten, onze goede producten, komt nog weleens aan de orde. En het mooie van de zaak is, dat het door zijn ontkenbaarheid voor een buitenstaander onmogelijk is om van het ene punt naar het andere punt te komen. Wij maken, neem mij niet kwalijk, wij hebben al geschiedenis geschreven, maar niemand weet dat nog en misschien komen ze er ook nooit achter. Voor mij is het "from A to A". Ik zeg mij, het is natuurlijk ons. Alles heeft afgehangen van goede planning, coördinatie en durf. En veel poen. Publieke werken heeft zonder dat ze het zelf wisten veel grond verzet en dat allemaal tijdens het uitbaggeren van de grachten. Leuke lui. Je moet wel goed ter been blijven, dus niet in een rolstoel komen, want anders moet je misschien luchtdicht verpakt worden, zoals onze producten.

Goed idee eigenlijk, al zeg ik het zelf. Geen stank en andere ongemakken. Ik zal Duck nog eens aanzetten tot meer magistraal idee en werk. “Miscere utile dulci”. De schat in de meest letterlijke zin. Da Vinci is er een watje bij vergeleken. Voor iedereen ter leering en de vermaeck, het nuttige, nou ja, met het aangename verenigen. Nu weet je meteen, waarom ze hier nooit iets zullen vinden. Nederland is een waterrijk landje met goede aan- en afvoerwegen. Bij oproer en ontij zetten ze direct de gemalen aan en ontwateren de polders of laten ze vollopen. Dan zal het onderzoek van je Antwerpse vriend toch op een onwetenschappelijke benadering komen te staan. Nee, ik zal niet weer een spreuk er tegen aan gooien. Je kan er wel een snelle film van maken, dat doen we nog maar even niet. Al dat geloer in het donker. Voordat ik het vergeet. Ik heb in jouw gehucht, door jou zo literair beschreven als “eigenhandig gegraven gat”, een stulpje gekocht. Ook weer aan het water. Aan een prachtige kaai, hatsee zo aan het water, weinig pecunia nodig, goed steen, sorry ja, ja beton, goed beton. Opgeknapt met centjes van een minister. Rare flapdrol tussen ons gezegd en gezwegen. Flapdrol met flaphoed. Recht tegenover Rijkswaterstaat en andere instanties. Goede belegging met uitvalsweg naar zee. Wat zouden we toch zonder die zee zijn, nietwaar?. We moeten gewoon een zakje met geld in dat stadhuis donderen om die roestige kraan eens goed onderhanden te nemen, zet goed bloed, snap je?. Daar zullen we het nog wel het nodige over zeggen en bedenken. Waar je voor moest komen was Snok. Hij vertelde mij akelige zaken over jouw doen en laten. Meer over je doen, want naar mijn idee laat je niets. Nou wil het toeval, kijk niet zo raar, het toeval, dat Snok ook hier is. Confrontatie leek mij het beste medicijn voor die poeierpoeper. Proost, zullen we?. Lys, nu even serieus.

Wat kost die hele handel nu?. Ik weet niet de finesses, maar we, ik zeg uitdrukkelijk wij, hebben een batig saldo, aardig wat steen in de volksmond, ook gems, al bedoelen ze dan andere stenen. Wat wil je daar nou mee zeggen?. Batig saldo?. Dat we genoeg revenuen hebben. Mocht het je interesseren, moet je voor de grap dat woord eens opzoeken op het door jou geliefd medium Internet. Voor de rest, gaat het nog?. Je kijkt zo zuur!. Of spreek ik weer voor m`n beurt?. Na aftrek van kosten en die zijn niet mis, hebben we een batig saldo. Die kutnotarissen en advocaten, accountants, ander gruis en puin doen veel en kosten een beetje. Nee, nu verspreek ik me, het is andersom. Komt bij, dat ze ook niet alles weten. Enzo is een goede hulp. Dat puin waar ik het zoeven over had moet gewoon. Dat is de keerzijde van de legaliteit. Ze doen hun best, anders, want anders zijn ze hun hersenen kwijt, eigenlijk alles kwijt. Voor sommigen zal dat een opluchting zijn. Hè Hè, dat was dat eindelijk rust. Maar ik geef je gelijk wat Snok flikt, stinkt! En dat zullen we eens snel.....Hij stopte met zijn zin, deed de deur open en schalde quasi amicaal: "Hé héé, Snok, kijk eens wie we hier hebben, nee nee niet kabouter Plop. T`is Van. Jullie kennen elkaar, toch, hoop ik?. Ja natuurlijk, zelfde gehucht, zelfde, ach doet er niet toe. De reden, dat Van hier is vanavond loopt parallel aan jouw aanwezigheid. Er gaan geruchten. Ho ho, niet schrikken, geruchten hoeven a priori niet waar te zijn. Helikopter. Er wordt boven jouw pand, riant, ja ja, regelmatig een helikopter gesignaleerd. Nu haat ik die herrie trappende mixers als de neten. Leuk vervoersmiddel, maar daar moet het ook bij blijven. Leuk en niet irritant. En ik zeg irritant, omdat ik van een goede kennis, nee geen namen, heb vernomen, dat die manoeuvres niet uitgevoerd worden door vliegveld Zierikzee of hoe heet dat gat midden in

Zeeland, maar door ons eigen vliegende brigade, de politie. Als ik ergens een broertje dood aan heb, is het wel gemicrowaved te worden door de apparatuur van deze organisatie. Daar zit godverdomme Defensie achter. Dat doen ze niet om koelte toe te wuiven met hun fan, voor schaars geklede Duitse kuilgravende badgasten. Wat ben je in de naam van F in hemelsnaam aan het uitvreten?. Ik krijg er rokende oren van dat alles wat in mijn gehoorgangen dringt. En die zelfde oren is ook ter oren gekomen, dat bij luchtmetingen. Wacht, ik pak even het rapport van het Planbureau voor de Leefomgeving erbij. Kijk hier is het. Nu moet ik even doceren, dan weet je nog wel uit je studietijd, dat Fijnstof in chemisch opzicht geen eenduidig en eenvoudig begrip is. Belangrijke bestanddelen zijn bodemstof, zeezout en van antropogene, dat wil zeggen door menselijk handelen veroorzaakte, emissies afkomstige bestanddelen. Bij het laatste gaat het aan de ene kant om stoffen uit directe emissies, de zogenaamde primaire emissies. Aan de andere kant zijn het stoffen die in de atmosfeer zijn ontstaan uit onder andere zwaveldioxide, stikstofoxiden en ammoniak, het zogenaamde aërosol. Daarnaast kunnen in geringere mate nog andere bestanddelen aanwezig zijn, zoals zware metalen en polycyclische aromatische koolwaterstoffen, ook wel Pak Snok. Verder in het rapport, Snok staan het aantal overschreden luchtdeeltjes in micrometers en jij overschrijdt het maximaal toelaatbare, alsof je Dow Chemicals bent.

En dat op zo'n locatie. Nee, laat me uitspreken. pillenderivaat. Je brengt die hele negorij aan het gas. Ik heb begrepen van Van, dat er al genoeg gastankers langs dat stukje kust, in die vaargeul, noem het maar wriemelen, in mijn taal varen. Stop met dat mislukte, uit de klauw lopende vakgebied. Leuke inkomsten

waar de, ja hoe noem ik dat?, Van help eens. De baten wegen niet tegen de..... Het moet afgelopen zijn. Als je ermee bezig blijft Snok, evaporeert de hele boel, en dat mag niet, nu nog niet..... Begrepen?. Van schenk nog eens iets in, want ik krijg een droge bek van dat lullen. Dank je, proost. Verder, facto duo, zaakje twee. Geen geheimen voor elkaar. Je wordt asgrauw Snok, maar we hebben straks pas tijd om een luchtje te scheppen en even iets te gaan eten. Eigenlijk facto uno. Welnu, verder. Uit welingelichte kringen en dat zijn niet de witte vlekken in de toiletten van de 2de kamer, noem het maar het regeringsgebouw, daar waar ze denken waar de macht ligt. Leuk geneuzel daar, goede afnemers heb ik vernomen. De neuzen staan bijna allemaal een kant op, en hijsen met die hap, maar dat even ter zijde. Ik bedoel eigenlijk andere kringen. Kringen uit ons oud rijksgedrag. Daar wordt meer en meer de bosneger het bos weer ingestuurd, door aankopen van grond, door een Nederlands koppel. Inmiddels bestaat dit koppel nog maar uit een lid, een slap lid. Sorry grapje, is goed...Mijn bron, jammer genoeg niet meer onder ons, heeft mij verteld, dat daar geen rijst verbouwd gaat worden, maar dat wilden wij, door jou Snok, bevestigd zien. Wacht, wacht, als ik uitgesproken ben en dat ben ik zo!. Neem even een slokje, nu zie je weer wit Snok, Alsof je zo uit de poeder komt. Sneeuwsnokje op boevenpad. Op deze manier, als het waar is, begrijp me goed, als het waar is, ben je wel bezig om het cement tussen de keurig opgetaste stenen en de kiezels uit het beton te verwijderen. Dat dondert op een gegeven moment in elkaar, zoveel weet ik nog wel van bouwkunde. Goed, je graaft daar geen grond af voor bauxiet. Ik heb vernomen dat het daar wel allemaal ecologisch verantwoord is. Niet dus!. Nu snap ik ook wel dat door dat gedram van die Amerikanen in

die regio, de hele wereld, nee sorry, een bepaald gedeelte van de globe in een dip zit, economisch gezien. Als ze hun jatten ook nog in China konden steken lag de hele economische aardkloot op z`n gat. Snok, met zo`n Abel Tasmantheorie, ook een Zeeuw komen we er dus niet. Ik gebied je, stop met dat geneuzel. Dat gaat mis, dat is al aan het misgaan. Kom, niet getreurd, we gaan lekker een stukje narsen. Van, jouw auto staat in de garage 77, daar is voor gezorgd als kroon op je werk en jullie kunnen hier vannacht natuurlijk overnachten, al zal er van slapen weinig terecht komen. Hier Van, trek aan en zet die hoed op, hij is van de notaris die nog allerlei zaken aan het regelen is op mijn kantoor. Druk bezig, maar we hebben hem zo nog even nodig. Vermeer. Prins Henderikskade staat op nr 17 van de Michelin lijst. Leuk om te weten hé, Van?. De anderen hadden geen plek voor drie, jammer dus voor de anderen. Lekker even zo`n loopje, `t is om de hoek zowat, hè Snok?. Kunnen jullie meteen m`n, sorry, ons nieuw bootje zien liggen. Ik laat het vannacht nog even op de gracht komen. Ziet er goed zeewaardig uit. Ja, jij bent en kenner. Kan jij haar rustig door het Noordzeekanaal varen, want ze moet nog een laatste check up hebben in Hindelopen. Dan kan ik toch beter over het IJsselmeer?, sputterde ik nog even. Nee, ik wil weten wat het sloopje op zee doet, een soort test. Ach, dat is jou wel toevertrouwd, toch?. Daar hebben we het morgen wel over. Eerst lekker smullen. Ik snap niet dat ze maar een ster hebben, de schatten. Echte vaklui. Ook daar wil ik je mening over hebben. Goh, wat loop ik toch te lullen. Kijk, daar ligt de beauty. Prachtig ontwerp, Nederlands, minpuntje, volgens mij komt de romp uit Polen. Daar zullen ze ook wel vaklui hebben. Helemaal volgens tekening van niemand minder dan Enzo en Duck. Dit keer eens geen zeiljacht, maar een

motorboot. Okay, motorjacht. Hoe ze het weer bedacht hebben. Lekker laag, kan overal komen. Hopelijk ook zeewaardig en zo, maar nogmaals, dat moet jij controleren of alles naar wens werkt. Gaat binnen heren. Lys`stem haperde even bij heren. Misschien beeldde ik me weer iets in. Eten, bla, bla, overstijgende lulkoek. Superbe, m`n reet. Kots, fladder fladder en toen zaten we plotseling weer op de Keizersgracht, welke kant weet ik niet!. Ja, toch, het naar mijn mening superbootje lag met de boeg naar de Brouwersgracht. Bakboord aan de linkerkant.

∞

De morgen daarop werd ik wakker. Midden in de miljoenenstad leek het of ik in een boomhut in het sterrenbos bij Nijmegen zat. Aangenaam koel en mooi vogelgeluid. Totaal anders dan ik gewend was in m`n gehucht.

Ik zie dat je goed geslapen hebt, dat werd eens tijd. Lys zat aan een vriendelijk gedekte tafel. Koffie?. Er was gedekt voor drie. Ik had begrepen van Truk, dat jij`s morgens altijd koekhapte en nog wel meer dingen deed, als je thuis was. Klopt hè?. Ik knikte en ging zitten. Lys, wat is het hier toch, hoe zal ik het zeggen, Fenomenaal!. Je voelt je goed hè?. Wat heb je eigenlijk gedroomd?. Vreemd Lys, dat je me dat vraagt. Perfect geslapen, maar vreemd gedroomd en ik wilde die droom jou vertellen. Hé, is Snok nog niet wakker?. Ik zie dat er voor hem gedekt is. Ja, dat vertel ik zo. Eerst jou droom, kom vertel.

Ik zat op een zeilboot, hoe kan het ook anders?. Slecht weer op komst. In het zicht van de haven zullen we maar zeggen. De wolken zagen er uit als een deur met die noppen. Donker grijs, best beangstigend. Ja, wat je zegt:”gecapitonneerd”. Boven de mast, een wolk, die

leek op een gigantische reet. Twee grijze billen. De billen weken een beetje uiteen en een oog blindmakende flits, een bliksemschicht vloog uit die spleet. Niet op de mast, maar op de blauwe buitenboordmotor knetterde een tong van licht. De motor vatte vlam. De lucht werd uit m`n longen gezogen, direct daarop een dreun, als een explosie. Ik voelde me zelf centimeters kleiner en dunner worden. Ik zat midden in implosie van lucht. Het pakket, wat ik vervoerde voor Snok, werd op een drietand vliemensvlug van uit het water in de grijze reet gestoken. De kleur van het pakket, dat kromp, was vuilgeel als een blaar, kleiner, steeds kleiner. Plop in die kont. Er volgde nog een verschrikkelijke dreun, die op een diepe holle lach leek. Ik schudde m`n hoofd en werd wakker. Van een hel in een paradijs. Elysium, de vlinders los. Een gevoel van gelukzalige verlossing...Ik was wakker zonder gesuis in mijn oren. Ik werd wakker in jouw gastenkamer, boven. Ook een droom, maar werkelijkheid. Wat heb je het toch voor mekaar hier in Amsterdam. Dank je. Je droom ligt dichterbij de werkelijkheid dan je überhaupt vermoedt. Mooie droom, niet zo`n bescheiden droom. Wat een sensatie hé, alsof het echt is. Wie weet, misschien is dat wel zo?. Zou de boel een stuk inzichtelijker maken, voor sommige onder ons. Nog koffie?. Hier een lekkere croissant, dan kunnen we er lekker tegen an!. Hé, dat rijmt, ik mag een wens doen. Ik wens, dat jouw wens uitkomt en ik weet dat die wens uitgekomen is. Het wordt een lange dag voor jou. Ik heb vannacht al het een en ander geregeld om jouw wens te verwezenlijken. Der Starke is am mächtigsten allein. Nee, ik ben niet gek of krankzinnig, alhoewel?. Nee, het moest zo gebeuren. Pak wat je wil en steek een lekkere Egyptische sigaret op. Luister. Goed luisteren, ook al kan het je soms duizelen. Of ik nu nummer 1 of

2 of 3 zeg, maakt niets uit, het kan ook andersom. Eerstens, Snok komt niet weerom. Snok is een ander iets geworden. Zie je dit balletje liggen?. Lys wees op een pisgeel rond voorwerp, een soort hockeybal. Dit is Snok. Nee, gewoon luisteren. Nee, Truk is niet dood!. Rustig, rustig. Tuurlijk weet ik dat ik je verschrikkelijk kwets, als het niet waar zou zijn. Maar echt, Truk leeft nog!. Echt, ik leg het allemaal uit. Ga nu gewoon zitten en luister. Schillers woorden zijn zo gek nog niet in deze situatie."Der schrecklichste der Schrecken, Das ist der Mens in seinem Wahn". Alleen over dat Alle Menschen Brüder werden, denk ik een beetje anders. Hij had daar ook een dove muzikant voor nodig, om het een ietsje sfeer te geven, toch?. Laat ik zeggen, dat ik daar een tikkeltje anders tegenaan kijk. Gaat het een beetje?. Ik ga verder met wat ik je zeggen moet!. Wat we in scene hebben gezet wordt dus geslikt als koek. Ik weet ook dat we in jouw situatie ietsjes voorzichtiger hadden moeten handelen, maar er zat niets anders op om te doen wat we gedaan hebben. De hele formatie was naar de galmeniese, naar de klote gegaan. Er zit meer achter dan je in je stoutste dromen kan vermoeden. Ik weet dat Dis er heel veel moeite mee had om het zo te spelen. Dis houdt niet zo van hartzeer. Hij kon het ook niet laten om door te laten schemeren, dat Truk je zag en dat doet ze nog ook. Ik weet dat je me nu een kwal vindt, dat doe je al langer. Daar word ik niet warm of koud van. Geloof me nu, wij hebben het beste met je voor. Dat zal je zo het een en ander uitleggen, hij komt zo, het derde bord en bestek is voor Dat. Heb je het over de duivel, daar zal je hem hebben, De wortelnotenhouten deur ging open. Dat stapte binnen, stak zijn hand op en zei vriendelijk gedag. Hoi, Lys en jij natuurlijk ook. Ik zie aan je gezicht, dat Lys al het een en ander verteld heeft.. Ik moet me verontschuldigen, maar we

moesten veel doen. Heel veel doen, om het niet in het honderd te laten lopen. Ik moest jullie de hartelijke groeten doen van Die, Kusjes zelfs. En ook van..... kan het Lys?. Ja, ik heb het verteld, nog niet alles, daarom ben ik blij, dat je er bent, Dat. Ook van Truk. Heel veel liefs zelfs. Ik moest van haar zeggen dat alles goed komt en is. Moet je jezelf niet even opfrissen, je ziet zwart als de nacht. Hé, Lys even dimmen, dat is een kwestie van perceptie!. Is goed, is goed. Ik zie dat je de vellen van je bek hebt gereden. Toch fijn van die koerier, die je de tandjes van Snok heeft geleverd, hè?. Zaten goed vast, ik moest er goed aan snokken, zo gezegd!. Dat legde een doos neer voor Van. Er zat stippeltjespapier om. Kadootje van Truk, dat je de weg weer terug kan vinden. Van opende het pakje en er ontsnapte een zucht. Goh, m`n kompas van m`n bootje. Gek, als ik het aanraak , zie ik weer alles in een flits m`n ziel passeren. Hoe kom je daar nou aan Dat?. Ik wist dat je je boot verkocht had en heb gisteravond het gewoon van jouw boot gejat,sorry de boot!. Ik moest toch in je woonplaats zijn, of moet ik oude woonplaats zeggen,Lys?. Ga je gang vent, ik zie dat je brandt van verlangen. Wat ben je toch onuitstaanbaar, Lys. Dat, dat weet je als ik eenmaal op gang ben, goed ik bind een beetje in.

Ik zou zeggen;"Spui, vertel, racontez!. Goed, wij wisten, zeg maar geruime tijd, dat `t Deuxieme Bureau achter Snok z`n kloten zat.`T waren hele kleintjes hoor, die balletjes, viel Lys in de rede. En nu helemaal. Hij wees op de goor gekleurde bal naast zijn bord. Voor de goede orde, het 2de bureau is een soort BVD. Lys moest lachen. Sorry Dat, maar BVD betekent Boviene Virale Diaree, het is nog geen zoönose, daar kan je op wachten, als ik daar mee ga stoeien. Laat nou effe Lys, val je me weer in de rede, je hebt gelijk. Ik bedoel AIVD. Uit m`n inlichtingen bleek dat Mischa zich een

beetje verslikt had in de mensen waar hij zaken mee wilde doen. Een geluk voor Van, dat hij z`n lading, eigenlijk Snoks lading gedumpt heeft. Ik wist niet dat er pillen in dat pakket zat. Ik had het ook niet moeten weten, dat het van Snok was, zei ik. Goed per ongeluk zeg je, maar toch geluk. Dat ze zijn lading niet onder jouw scheepje hebben gevonden. Ze lagen in het Willemsdok al klaar met allerlei apparatuur en duikers. Terwijl jij je zat te bezatten in dat Antwerps café, hebben ze, ja, sorry een Engelse Fransman uit het water geplukt, levend hoor, met state of the art scubaspul en ook het door Van`s per ongeluk gedumpte pakket. Was nog een hele hijs hoor. Het verhaal, wat de duiker vertelde werd niet in zijn geheel geloofd. Hij was daar aan het duiken en zwom zomaar tegen dat pakket op. Ja, een pakket van een x aantal pillen. Met die hoeveelheid had je heel Londen hyperactief kunnen krijgen en ook dat gebeurt nog wel een keer. Dat is nog eens een lot uit de befaamde loterij. Dat knipoogde met z`n goede oog naar Lys. Nu is het vervelende van dat soort chemicaliën, dat deze door een goed laboratorium getraceerd kunnen worden. Dat is dus gebeurd, vandaar die helikopter. Ik heb Snok in die periode ook ontboden op dit adres. Eerst speelde hij de geslagen onschuld, daarna dreigend. Mischa toonde zich van z`n beste kant, naar mij toe, de zak. Kankerkopje is rond die tijd geschept. Niet door Truk, maar door Dat. Neem jij het even over Dat, dan kan ik een slokje nemen, want ik krijg weer last van mijn befaamde droge keel. "Ik heb kankerkopje aangereiden"; zei Dat. Truk zat naast mij en na de aanrijding nam zij het stuur over. Truk heeft dus uitdrukkelijk niemand van kant gemaakt. Ik wel en ik vind dat leuk. Goed, voer voor psychiaters, als ze me al überhaupt te spreken krijgen. Nu schijnt het, dat kankerkopje niet opslag

kassiewijlen, dood dus, was. Hij heeft iets onbeduidend gereutel laten horen en zijn beide, toch gebroken armen opgeheven in de ambulance. Dit had tot doel, om zijn beide middelvingers op te steken. Laten we maar zeggen, dat we niet weten naar wie. Goed, Truk in alle staten. Ze heeft gevoel voor drama. Werd gespeeld van kwaad tot erger en is op een gegeven moment opgenomen in een kliniek. Allemaal volgens ons vooropgezet scenario. Eigenlijk dom om zo'n kliniek bij een spoorbaan te situeren, maar ons kwam dat goed uit. Je weet dat Truk, bijna op het ziekelijke af op haar tanden lette. Ze had nog niet zo lang geleden een implantaat laten zetten en op mijn advies haar echte tand meegenomen van de tandarts. 'Ze kon er moeilijk afstand van doen.' 'Wat ben jij toch inktzwart Dat'; zei Lys. Ik ben dom, maar meestal net ietsje slimmer dan mijn opponent, zei Dat. Even verder met m'n verhaal. Je weet dat er ook wel eens mensen gewoon doodgaan in zo'n kliniek. Niet om de organisatie van dat gekkengesticht fouten in de schoenen te schuiven, maar aan bewaking en begeleiding schort er af en toe wel iets. Daar heb ik gebruik van gemaakt. Het is een bekend fenomeen, dat mensen die het spoor bijster zijn, geestelijk dan, niet zo goed in de tandjes zitten. Goed, tandje van Truk in het lege mondje van een dode vrouwelijke gek gestopt. Sorry, gekkin klinkt zo gek. Geïmplanteerd zullen we maar weer zeggen. Stuk plakband, van dat goedkope spul, ducktape. Dat zal Duck niet zo leuk vinden, maar het zij zo. Jurkje en bhtje van Truk aan. Lijkje vond het spoor. Treintje vond het lijkje en reed het lijkje totaal in gruzelementen. Politie mocht de flarden oprapen. Het treinverkeer heeft er niet verschrikkelijk veel hinder van opgelopen. De machinist wel, maar dat heeft Lys gecompenseerd met een leuk winnend lotje. Niet de hoofdprijs hoor, maar

een evident bedragje. Het rechteam vond de duktape niet verdacht. Dat gebeurde wel meer. Ook gekken zijn voorspelbaar. Ook dat zijn mensen en mensen zijn over het algemeen niet gek op gegil, zeker als het hun eigen gegil is. Goed, zij bevond zich niet in de compound, dus de link was snel gelegd. Patiënte Truk, zelfmoord. Terwijl Truk op het moment weer een cruise van haar leven aan het maken is. Een wereldcruise en moest haar oprechte liefde voor jouw aan je doorgeven. Dat gaf me een sierlijke enveloppe waar een foto in zat. Een stralende Truk op het achterdek van een luxe cruiseschip, leek mij. Haar lippen getuit in een zoen. Met een kriebelig handschrift, Truks handschrift stond, "Hou van jou en zie je snel. Kus xx Truk".

Doet je goed, hè knul, dat ze d`r nog steeds is en van je houdt?. Dacht ik ook. Nog wel even verder met m`n verhaal anders snap je het misschien niet helemaal en je weet, wij hebben geen geheimen als formatie. Voor elkaar dan. Je begrijpt nu ook wel waarom we je er niet meteen bij betrokken hebben. Je had je zeker verlult. Je was in die periode ook niet helemaal jofel. Duck daarentegen dus wel. Zelfs zo, dat hij nu laureaat is. Duck is laureaat van een Polytechnisch instituut en heeft 2,5 miljoen euro gekregen om vrij te besteden aan een onderzoek naar keuze. En Lys heeft een deel van het onderzoek, ik moet zeggen van het te ontwikkelen product, het prototype zagezegd nu in zijn hand. Ja, zei Lys. Kijk, op en neer en hij gooide het balletje omhoog en ving het weer op. Het leek gekrompen. Dit is Mischa Snok, de pillenpoeper. Op en neer. Dit heeft de toekomst, misschien is het wel de toekomst, weer eens iets anders dan dat hoogdravende gelul over snaartjes en gatenkaasjes. Al heeft Duck ons op het hart gedrukt, dat het nog steeds in een proeffase is. Maar wij geloven in Duck. Het

product dus. En Lys hield het balletje triomfantelijk in de hoogte. Als Snok maar niet misselijk wordt?. Rijmt weer, weer een wens, of toch niet ,ach dondert niet. Ga verder Dat!. Als jullie het goed vinden jongens, maak ik m`n verhaal even af. In ieder geval kunnen jullie met z`n tweetjes weer bij elkaar zijn en je snapt dat ik het over Truk en jou heb. Wordt geregeld. Alleen moeten we hier de puntjes op de i zetten. Waar was ik?. Kankerkopje heb ik gehad, Truk, daar heb ik over gesproken en uitgelegd, die zit op een bootje. Blij dat ik me goed uitdruk, jullie zouden er iets achter mogen zoeken. Nu het probleem Snok. Nee, Snok is geen probleem meer, zei Lys, zelfs de notaris heeft met z`n hand op z`n hart mij beloofd, dat wij geen problemen hoeven te verwachten, alles is gelegaliseerd. Ik heb de notaris ook met mijn hand op mijn hart beloofd, dat ik met mijn hand zijn hart uit z`n flikker zou trekken , als het niet goed geregeld zou zijn. Mischa Snok heeft ons gisteravond 22.04 op de atoomklok als levende vorm verlaten en heeft zijn aardse bezittingen aan ons overgedragen, als legaat. Hij was hier en ik zeg uitdrukkelijk, dat hij dat was als de mens Snok. Nu is hij, hier in mijn hand, een krimpand uitvaagsel, met een enkel tripje vergetelheid, zoals hij als mens ook was en in onze geest is ingebed, gelukkig voor even. Dat is zo mooi van de vergetelheid. En jij Van, moet hem naar die vergetelheid brengen met ons prachtig motorsloepje ,wat voor de deur ligt. Dante heeft daar iets heel moois over geschreven. "Infin che `l mar fu sovra noi richiuso. zesentwintigste canto, das wat voor jou Van, als monomaan van het getal 8. Lys, daar moet je me niet steeds aan herinneren, want in jou verteltrant zit ook een getal en dat is drie. Ja, ja, `t is goed , ja?. Nu de tandjes van wijlen Snok. Dat waren er meer dan acht, zeventien echte, dus. Alsjeblieft Dat, het woord is weer aan jou. Als eerste moet ik zeggen

dat alles gedekt is. Ik bedoel, de afgebrande zooi is goed verzekerd. Tussen twee haakjes Lys, woont Geryion nu in Nederland?. Nee nee, ik heb wel goed contact met hem, hij doet zijn werk toch goed?. Nee, hij woont niet in Nederland. Er zijn echt nog al wat puntjes, die op de i gezet moeten worden. Ja Van, ik weet het, dat heb ik al gezegd en ik zet je echt niet te schijten, echt niet. Ik zou niet durven, echt niet!. Zo goed?. Even zonder flauwekul. Geryion heeft de tandjes van Mischa, gisteren om precies te zijn, gisteravond om 22.13 atoomkloktijd in ontvangst genomen, hier in Amsterdam en is in vliegende vaart richting Zeeland geknald. Wat bedoel je , met afgebrande zooi, Dat?. Een gedeelte van Boulevard de Ruyter is op 19 augustus om 4.04 afgebrand. Dat was dus vannacht. Goed afgebrand, ook weer forensisch onderzoek, zoek, zoek. Ha, gevonden. Een onderkaak, tand en kies, in totaal 17. Ja, zei Lys, zoveel had hij er in z`n lebberebekje. 9 ondergebit, 8 bovengebitt, zelf d`r uit getimmerd, heerlijk!. Het ongeluk naast jullie pand, dat A-Locatie pand is door een korte felle overslaande brand ook in de as gelegd, wat wil je met al dat brandbare spul in die prachtige oude huizen. En nog een en toen kwam er een blusboot bij. 3 was genoeg. Gelukkig heeft Truk in haar gespeelde idiotie, alle belangrijke zaken en paparassen veilig gesteld. Verhuisd door een vriendelijk bedrijf Vögel. Goeie gasten. Snel ook. Zo zat je hier met je spullen en bullen, zo zat je in een andere locatie te lullen. Alles keurig op verdieping, bel-etage, zolder , schuur, verhuisd. Dat was ruim voor de brand, hoor! Echt, alleen de serieuze zaken, dus niet de opblaasballon van een feestje toen en toen. Geryion heeft nog even met zijn leven gespeeld. Bij buurman Snok stond een groot fust met aceton. Truk had van die stank regelmatig last, als buurvrouw. PAK weetje. Poepen

Anders Kotsen. Ik geloof dat Geryion een schapenkop bij de Marokkaan gekocht heeft, omdat die het meest op de harses van Snok leek, ja, ja tandjes eruit. Ja!. Tandjes van Snok in die kop. Sorry weer een middenrijm, Van, sorry, sorry, nog een ellepijp van een exotisch beest, nee da`s geouwehoer, gewoon een beetje slachtafval en zo, wel van varkentjes, het eventuele niet verbrande DNA moest toch een beetje overeenkomen. Geintje. Een enorme hoeveelheid Methyl ethyl keton bij de toch al aanwezige massa brandbare vloeistoffen. Dat blijkt een goede mix, gezien het effect, dat ik vannacht live op internet kon zien. Kippetjes in de terpentine stoppen, zo dat ze lekker nat zijn en hoppa in de fik. Boven beginnen. Kakel, kakel, fladder, fladder. Ze steken echt alles in de fik, die blijven lopen die kippen en bij een felle uitslaande brand, blijft er van zo`n broos kippenlijfje niets maar dan ook niets over. Koolstof. Het begin van al het leven ligt als as op de verschroeide, aangetaste balken. Water onder druk. Alles stroom naar een putje. Weg bewijs. Nee,nee, de tandjes van Snokpokje worden gevonden. Gematched met een röntgenbeeld van altijd bereidwillige tandarts en voila. Snok is verkoold, alleen z`n tandjes dichten de werkelijkheid, zijn happertjes zijn staande bewijs. En dat terwijl ik Snok`s blubber hier in m`n poten heb. Dank Geryion, dobro dobro pitsca, ik bedoel dobro dobro zo ongeveer. Weer dat hele toneelstuk met politie, brandweer en andere hulpdiensten. Grote genade. Drie panden tot op het fundament afgebrand. Dat kom je niet vaak tegen, in Vlissingen zeker niet, ze slopen ze liever gewoon. Maar goed, het is wel een fait accompli. Verder geen slachtoffers, in wezen geen een. Varkensribbetjes, schenkeltjes en sowieso de verdampte kipjes lagen om de tandjes van drs. M. Snok gesitueerd, dus... die verkoelde botjes, dat kan

niets anders dan Snok zijn?. Zijn pillenfabriek zal de uitslaande brand beter doorstaan. Wel verwrongen, maar te duiden als een pillenstamper. De zwarte piet gaat direct naar de toch wel autistische apotheker. Ja, best wel..... een vreemde man hè!. Direct daar op volgend, het roddelcircuit....Wist jij dat hij, ik heb het van horen zeggen, hoor, dat ie ook camera's had, ja, van digitale bewakingscamera's. Ja, dat zit niet goed, hoor, zal ik maar zeggen dat ik zeg....De telegraaf heeft nog een stukje geschreven over de camcorders op zijn pand en andere huisjes in zijn bezit....Néé, geen zuivere koffie hoor... Daar kon ie altijd ontblote bovenlijfjes van jonge bakvissen mee opnemen en op een gore site zetten...zal ik maar zeggen .ééh?. Toen Snok nog in het leven was, was zijn argument, dat z`n webcams gehackt waren."Ja, m`n lul in een mosterdpot driehoog"; heeft Enzo gezegd. Zo`n camera is niet te hacken. Ik geloof Enzo, zei Lys. Ik ook, zei Dat En ik moet wel, zei ik. Hoe zit dat nu met die verzekering? In ieder geval was Truk niet in de buurt, Jij ook niet. Truk is dood, weet je nog en heeft een nieuw paspoort, een nieuw burgersnummer, of hoe heet dat ook alweer, gotver ik word oud. Was duur, maar dan heb je ook wat, uit het Oostblok. Knappe drukkers, sorry vervalsers. Maar geluk voor ons, Diginet is een rommeltje. Hoe zou dat toch komen? Enzo, Enzo, Enzo toch, zo hebben we je niet opgevoed! Nee zei Dat. Dat was niet nodig, dat kon hij al voordat hij met Lego ging spelen. Lekker ventje!. Wat moeten we nu in de naam van G met die afgebrande troep in jouw woonplek . Volgens Lys was er nog steeds vraag naar steen, beton, glas, en ijzer. De A-Locatie op de enige zeevesting gedecimeerd met 3 panden, daar moest zonder probleem extravagante nieuwbouw met liften, zwembaden, whirlpools met riant zeezicht voor bedacht worden."Duck en Enzo"; zeiden wij gedrieën

in koor. De stadsregisseur, zo noemen ze die plofkop in Zeecity, was al bewerkt door de niet mis te verstane charme van Die op een festival, dat daar jaarlijks plaats vindt. Vlissingen heeft ook een nieuwe naam 'Blèrplek aan zee'. Verder zal Lys hem op enkele misstapjes en verduisteringentjes wijzen en hopla. Bouwvergunning, ter meerdere eer en glorie van ons en ons alleen. Dat maakt de feestvreugde netter. Dat zei;"Deze engroshandel moet stoppen". En Kongo ook zeker?, ja, mensen lullen en zuipen mobiel wat af. Frisse boel daar, maar nou lul ik te veel! Da`s toch maar een grap; zei Lys. We maken af waar we mee bezig waren. Geen gekloot op diginotar. Wij hebben 7 sleutels en dat is genoeg. Ik heb de notaris, voordat ik hier binnen kwam ook even gesproken en die had het over een vermogen, alleen al in vastgoed van schrik niet 1,7 miljard euro. 1,7 miljard, dat is 1700 miljoen man. Soms moet je zeggen Lys, genoeg is genoeg!. Dat is dus steen, dat houdt z`n waarde, maar de buitenwacht wordt ook steeds slimmer en ik heb geen zin meer om op m`n tenen te blijven lopen.

Ik vond, dat het meer en meer op een directiebespreking ging lijken en vroeg of ik nog, buiten het feit dat ik m`n boot en m`n huis kwijt was nog iets in de pap te brokkelen had. Ja, natuurlijk joch! Je moet je vrouwtje snel opzoeken, zal je goed doen. Haar ook, daar zijn we van overtuigd. Maar eerst dat bootje naar Hindelopen. En dat brengt me op nummer 2 van het geheel. De boot is bijna klaar. Nee, niet dat kleintje in de gracht, maar ons drijvend vermogen, daar waar ons bootje in kan en een helikopter op kan landen. Ons drijvend businesscenter. "Daar wist ik niets van"; zei ik. Nogmaals Van, dat kunnen wij ons voorstellen. Je was ook goed de weg kwijt. Lopende medicinale ampullen was je. Geloof ons nu maar. Alles, maar dan ook alles wordt geregeld. Voor je in

Hindelopen bent moet je dit balletje zeker op 20 mijl, maak er maar 26 mijl van, voor de kust in het water gooien. In zee, dus niet te dicht bij de wal. Het IJsselmeer, de naam zegt het al, is geen zee, al gedraagt zij zich wel als een zee. Volgens Duck`s voorspelling zal het door de druk nog kleiner worden. Hoe klein?, daar had hij nog geen kloppende wiskundige berekening voor. Vergelijk het met, het onder enorme druk brengen van koolstof. Dan krijg je een nepdiamant. Duck zegt dat bij zijn product een gigantische energie moet vrijkomen. Hij heeft het me verteld, maar ik moet je eerlijkheidshalve bekennen, dat ik er geen ruk, nada van begreep. Ik hou me ook liever met boeken en aanverwante zaken bezig, zoals je weet. Duck kennende zal hij wel gelijk hebben of krijgen en zo hoort dat ook!. Door jouw aanwezigheid op het leuke scheepje valt er totaal geen verdenking van wat dan ook op jouw persoon. Nu snap je dus ook dat het op zee moet gebeuren. Zolang je maar geen rare fratsen uithaalt bij sluizen, bruggen en dergelijke situaties, die permanent bewaakt zijn door beeldvastleggers. Doe rustig aan, dan breekt het draadje niet. Zie het een beetje als vakantie, neem er de tijd voor. Je kunt na Hindelopen doen en laten wat je wil. Wij nemen te zijner tijd contact met je op via Tor, dus neem deze laptop mee, waar je ook naar toe gaat. Met de groeten van Enzo, die je in een informatief dvd`tje nog van het de hoed en de rand op de hoogte brengt. Het lijkt nonderju op een slechte film. Voor je auto wordt gezorgd. Geryion had het geloof ik over Kameroen of Timboektoe. Grapje. Brengt nog aardig wat op, hoe is het mogelijk met al die ritjes en transporten dat er zo weinig kilometers op staan?. In ander financieel opzicht wordt er ook voor je gezorgd. Hier is een wereldwijd bruikbare creditcard. Code staat op je laptop en nogmaals, het gaat je goed en tot snel.

Geuren en geluiden staan waarschijnlijk in direct contact met het reptielen hersenstukje in mijn hoofd. Of ik dat alleen heb weet ik niet, ik heb hier niet voor gestudeerd. Fladder, fladder heeft plaats gemaakt voor een heftige onhoudbare emotie. Er komt spontaan water uit mijn hoofd, hoe ik het ook onderdruk, water in de vorm van tranen en zweet, Zweeten deed ik alleen tijdens sexuele activiteiten en hard werken, waarbij het een het ander niet uitsloot, voor zo ver ik mij herinner. Nooit door angst. Angst maakte me droog, zeker en uiteindelijk, droge bek, schokkerige bewegingen. Natte ogen, tranen door een niet te bevatten, meegemaakte gebeurtenis. Muziek!. Toen men zei dat ik nog niet goed bij mijn hoofd was, dacht ik dat Mu ziek was. Het klonk over het algemeen ook zo, jasses wat is Mu ziek, dood ziek, Mu moest naar het ziekenhuis, Mu moest geholpen worden of aan het infuus(ook een leuke dooddoener, als het maar goed spul is en dat is het nooit). Later begreep ik dat Muziek een gevoelsuiting van 1 of meerdere personen was. Ook dat ik voor sommige mensen of muziekinstrumenten, want dat had je ook, mensen die of muziekinstrumenten waren of instrumenten, die muziek uit mensen haalden, niet weg liep of wegrende. Het was goed of het was niet goed. Van mijn vrienden mocht ik kutmuziek zeggen. De kut van Mu was ziek en dat vond ik zelig. Er zijn maar weinig gezonde Mu`s. De lieve, alles begrijpende man tegenover mij, tegen over de tafel waar ik zat, probeerde me dan gerust te stellen. En dat geruststellen liep altijd op klappen uit. Vond ik ook mooi, dat geluid. Alleen dat deed pijn en zorgde voor

een waterstroom uit mijn ogen. Als ik me verzette en het bij de lieve man deed, gewoon hetzelfde wat hij bij mij deed, volgde er altijd, steeds gevloek en verwensingen. Ik doe alleen maar het zelfde wat jij, lieve man met mij doet. Dat kon niet, dat deed pijn. Val godverdomme dan helemaal inelkaar en blijf met je ranzige poten, gestuurd door je geïnfecteerde hersenmassa van mij lijf en zeker uit m`n geest. Vond ik ook mooi, dat geluid alleen dat deed, pijn . En zorgde voor een waterstroom uit m`n ogen. Tot ik zelf bedacht, dat hoe ze ook probeerden pijn in water om te zetten in mijn lichaam, dat ik tegen me zelf zei: Droog, gewoon droog. Naar mate ik dit meer moest ondergaan, dat straffen, wat niets voorstelde, dat straffen zoals zij dat noemden , zei ik tegen mezelf. Droog, gewoon droog. Naarmate ik dit nog meer moest ondergaan, dat straffen, zoals zij dat noemen, draaide ik bij wijze van spreken de kraan dicht en zei; "Droog". En zei niets meer. Niks. Mijn lichaam voelden nog wel de klappen en dreunen. Het trok zich er niets meer van aan. Maar ik leerde, ik leerde snel.

Bootje , bootje houdt me droog. Ik voer op een zwarte zee en had slechts een doel, niet naar beneden kijken en er niet in verdrinken. Het gefladder in mijn kop was weer terug. Ik had in m`n diepste ik gekeken en zag dat het niet goed was. Een nieuw gegeven waren stemmen, die allerlei instructies voor me hadden."Hier moet het zinken, nee verderop, daar bij die overslaande golf, je bent er bijna, waarom breng je het zelf niet naar beneden, hou het maar goed vast". Ik werd niet gek, ik was het. Met voor mij onmetelijke kracht wierp ik het balletje, wat inmiddels de diameter had van een grote bruine knikker, van mij af. Ik gooide

het zo ver, dat ik niet zag waar het neerkwam. Ja, in de zee, dat was niet zo moeilijk. Geen plons, alleen gefladder. Het leek of de motorsloep hoger kwam te liggen en zelf werd ik ook lichter. Er viel een loodzware last van me af, na het loslaten van de ronde vorm. Ik meende een waterkolk te zien, geen kringen zoals in een vijver. Ik liet de plek achter en hernam mijn boottocht naar het noorden. De boot liep als een hinde. Sierlijk en stil en nam de golven met gemak. Het late zonlicht brak door de wolken als een “Dio parla”, al vind ik “Deo parlante” beter klinken. Het voelde als ik voor het eerst in mijn leven rust had. Ik vond mezelf terug voor de sluizen van Kornwerderzand. Zon werd maan. Dag werd nacht.

∞

Er werden steeds meer meldingen gemaakt van weerfenomenen. Enzo maakte me er op attent via de laptop en schreef er onder, “Di, talem terris avertite pestem”. Ik had het ooit gelezen wist ik, maar had geen flauwe notie waar, dus zocht ik het op. Goden, verlost de aarde van een dergelijke gesel. Natuurlijk, het was uit Aeneas van Vergilius, het 3de van de 12 boeken, regel 620. Ja, het ging al een stuk beter met me. Ik kreeg maar niet uit m`n hoofd, dat mensen, die door geluk en slimheid rijkdom hebben vergaard, andere mensen aan zich weten te binden die hun zaakjes opknappen en naar hun pijpen dansen. Ik wilde hier meer van weten en zocht Enzo op, ik had toch alle tijd van de wereld.

∞

Stille bewondering. Het idee, de wil en de uitvoering, Kunst. Het bevlogen bezig zijn. Dat was het gevoel dat me indringend duidelijk werd. De vriendelijke en vrolijke begroeting van een opgeschoten knaap, vent. Hoe oud was hij nu helemaal, 16 of 17?. Jéé, kerel wat ben je gegroeid. Ouwe lullen opmerking, maar voor mij was het een wezenlijke constatering. Een mooi, strak appartement, waar de luxe ingetogen van afdroop. Leuk om u weer eens te zien. Ik had begrepen, dat u met enkele problemen zat en die zijn er om op te lossen. Niet goedschiks, dan kwaadschiks. Even zag ik een mengsel van Die en Dat. Wit en zwart. Uitdrukkelijk een wezen, die wist waar hij stond. En daar kost wat kost ook bleef staan. Niet onverzettelijk. Hij stond voor wat hij deed en doet en zou blijven doen. Misschien zult u het een beetje ziek vinden, als je op het balkon staat kan je de plek zien waar m`n vader bijna uit het leven is geblazen. Niet dat het idee me constant achtervolgt. Ik zie het als een vingerwijzing. Twee knallen, hij en ik.. Mijn geboorte schijnt ook een knaller geweest te zijn. Zeker de champagne waar ik mee gedoopt ben. Volgens de verhalen van m`n moeder, hoor!. Computers is wel je grote zijn, is het niet?. Ding zeggen jullie hè?. Nou, niet echt hoor. Dat is passé, ding. Maar computers, die dingen boeien me wel. Wel als ik ze zelf mag samenstellen en proberen te verbeteren. Hardware-software, dat boeit me, heeft m`n interesse. Boeien, ja dat is het wel, het kardinale punt. Maar is dat ook niet uw ding?. Boeien?. Richting duiden, afspraken, die internationaal gemaakt worden om een stroom van whatever richting te tonen. Dat moet zo anders wordt het een zootje. Afspraken. Sommige afspraken zijn zo dom en doorzichtig, dat je daar zelf richting aan moet geven. Goedschiks of kwaadschiks. Ook een kwestie van perceptie, zeg maar zienswijze, wat de een ervaart

als goed, daar gaat de ander aan kapot. Ik leer van de fouten die mensen maken en zet ze naar mijn hand. Volgens de een een misdaad, of een maas in het net. Nou dat denken ze dan maar. Bezint eer ge begint. Geen motto hoor, gewoon een constatering. Ben je zo dom om een ramp te creëren, omdat je niet vooruit gekeken hebt om dat te voorkomen?. Zo iets als kansrekening, daar zijn modellen voor. En zijn ze er niet, dan maak je ze. Ga je gang. Don` t blaim me!. Ik herstel de fout in mijn voordeel, zoals de ander dacht, dat hij of zij het goed deed en er zij voordeel meedeed, maar een fout bleek te zijn. Kwestie is goed / kwaad, wit/zwart. Hij maakte een gebaar met z`n wijsvinger, van boven naar beneden, de haal van een mes. Ik repareer of verander de fout in iets goeds, wat misschien de ander niet goed uitkomt. Ja zeg!. Waar bij hij z`n schouders optrok. Ik moest bekennen, dat ik het zo nog nooit gezien had, zelf niet over nagedacht. Ik sputterde een beetje met, "Ik ben nooit te oud om", enzovoort. Je steekt er veel tijd in, in dat computergebeuren. Nee, ik ben er wel mee bezig, ik ben geen addict, ik zit in Eindhoven op de Universiteit. Ja, ik weet wat u denkt. Enzo, vind jij je het goed om elkaar te tutoyeren. Ik voel me zo`n ouwe zak. Als u, sorry jij dat wil graag. Toch blijft er nog steeds een beetje "ome" om je heen hangen. Ik vind het heerlijk om `s morgens de trein te pakken, da`s vlakbij, net zoals jullie studentenhuus, in een ver, ver verleden!. Pas maar op joch! Het gaat snel, voordat je het weet lullen ze ook zo over jou. Als ouwelul!. Nou moet ik zeggen, dat ik hoop of die tijd ons gegeven is." Dat klinkt onheilspellend"; zei ik. Zo bedoel ik het ook, na wat ik van Lys kreeg te horen. Nee, dat stelt me niet gerust. Duck en ik hebben er eindeloos over gepuzzeld. We zijn er nog steeds niet uit over, wat het in een bepaalde biotoop doet. En Lys zegt, dat het niet

meer in Amsterdam is. Ik werd een beetje warm en vroeg aan Enzo waar hij het over had. Hij had het erover, dat hij het niet meer kon vinden. En dat klinkt mij nogal dubbel in de oren. Het is er niet en ik kan het niet vinden. Dan ben je het volgens mij kwijt. Verloren, weggegeven, zoek geraakt?. Dat spul moet echt gevonden worden. Heeft Lys je dat verteld, nou da's lekker. Waar gaat het eigenlijk precies over, vroeg ik. Ik werd steeds ongeruster. Zoals je weet is Duck met een onderzoek bezig. Krimpende polymeren en niet zo'n klein beetje krimpend. Het blijkt dat het onder bepaalde omstandigheden, zoals oplopende druk, het buitenproportionele dichtheid kan bereiken. En dan heb ik het niet over centimetertjes, nee microkosmische schaal. Duck en ik moet me bij hem aansluiten, weten niet waar dat stopt. Zeker niet als het iets omvat, of omhult. Niemand weet dat. Het is Duck's onderzoek, dat ga je niet meteen aan de grote klok hangen. Waar stopt het?. en dan hebben we het over het mechanistisch model van het universum. Wij spreken niet over femtometer en yoctogrammen. Minder nog. Niets. Inflatieel. We hebben er tig berekeningen op los gelaten. We weten echt niet waar het stopt. Zie het als een krimpend heelal. Onmogelijk denken ze, ja m'n.. Zelfs Albert Einstein, die in 1916 zijn algemene relativiteitstheorie lanceerde, dat stelde dat het heelal aan veranderingen onderhevig zou kunnen zijn, hield lang vol, dat kosmos vrijwel onveranderlijk was. Hij moest zelfs nog harder aan zijn duim zuigen en plop, daar was een "constante" om alles te dekken, wat iedereen "wist". Het heelal wordt niet groter of kleiner. Dat is het "nu" denken. Niet eens meer "wat als?". Zou er inderdaad genoeg materie zijn om het heelal weer te laten krimpen, zodat er een omgekeerde oerknal plaats vindt, als die er ooit al geweest is?. Als het omgekeerde waar is, is het andere

ook waarschijnlijk. In/uit, iets/niets. Enzo stond weer een hakkend gebaar te maken met z`n vinger, z`n wijsvinger. Als je 'Engines of Creation' van Drexler leest, een theorie uit 1986 of 'What is Life' van Margulis en Dorion uitgegeven in 1995, zou het omgekeerde ook wel eens waar kunnen zijn. Dat gaat over 'Grey Goo'. Nanorobots die zich repliceren en in een mum van tijd de hele boel overspoelen en in een grijze drab veranderen. Ecophagy. Wel, het ene draaiboek is niet prettig, maar het omgekeerde ook niet. Duck noemde die troep, die hij ontwikkelde schertsend Duck`s AHA Erlebnis. Hij wist niet of het te stoppen was, ja da`s wel een Erlebnis, die ons te wachten staat. Het begon allemaal zo onschuldig met een verbindingketje van alpha hydroxyzuur. Die troep gebruiken ze ook om ouderdomsvlekken en andere schoonheidsongemakjes weg te werken. En als klap op de vuurpijl 'Anal bleach', je strontgat bleken. Dat is toch om de goden echt uit hun tent te lokken?. Als ik het nogmaals goed begrijp, heeft Lys, de kloot, sorry voor m`n woorden, een beetje de doos van Pandora geopend. Zeg maar, de deksel d`r afgeramd. En dat is vernietiging op kosmische schaal. Vroemmm ging het door m`n hoofd en daarna een lang aanhoudende fluittoon. Warm, onmetelijk warm had ik het. Moet u wat drinken. Nee, nee het gaat wel weer. Het ging dus echt niet, maar probeerde me groot te houden. Lys had me verdomme een hele boel uit te leggen. Ik had ook niet de hoop, dat dit goed ging komen. Kom, ik stap maar weer eens op. Leuk om je gesproken te hebben. Nou, dat was een eufemisme.

∞

Ik voel in de diepste krochten van mijn gedecimeerd gevoel, dat ik mensen te kort doe. Mensen. Binding met mijn oude verblijfplaats had totaal geen recht meer van bestaan. De gore valkuil van ambtelijk onbegrip, kleffe zeikerds. Het totaal uitgeholde sociale bestaan. De televisie schermen, plasma of lcd in de vroeger leuke kroegen, waar je vocht om je bestaan, met schrijvers en filmmakers, hadden mij niets meer te vertellen. Ze waren dood, ze hadden me niets nieuws meer te laten zien. Eenzaam ,maar ook alleen. Onbegrijpelijk kwetsend. Het werd in mijn ogen een oude sleetse huiskamer. Zuipen kon je beter in een gesloten kast doen. Een zwart gat om in te glijden. Ik had er mijn geluk in verloren. Waarom dan teruggaan en uithuilen en tieren, met wie?. Vloeken en kwetsen, wat ik zo vaak mezelf had laten overkomen?. Ik had er mijn onmenselijke haat gevoed, zoals ik dat overal deed. Ook die stenen om mijn nek, die obelisk van onbegrip en graaien waren verdwenen, ik zag ze niet meer en het was me ook verteld. Weg. Door wie weet ik niet meer. En dat wil ik niet. Ik kan het niet meer. Herinnering werkt bij mij anders, heb ik begrepen. Plat komt het neer op wat ik niet zie. Het bestond niet. Het bestaat niet, dat is een contradictie, voor mij althans. Hoe ik ook graaf in m`n geest of zieke ziel, het is er niet. De zwakke, prijswinnende kreetjes of je begeleiding nodig hebt, werken niet en zullen ook nooit werken. Kreetjes, ze moeten galmen! Help, ik ben geen drenkeling, ik verdrink en hoe heet je dan?. Verdrongen, is dat het woord, dat de lading moet dekken?. Door wie weet ik niet meer. De enige die mij iets kon vertellen of wijsmaken, ik zag het verschil niet meer, was Dis. Aan tafel bij Dis. Van, ik ben moe, zo moe.. Als ik goed tel zijn het er 8. Acht lichamen. Ik weet waar ze zijn, niet hier, Ergens!. Het komt me over als een akelige reclameslogan. Nu en nog steeds. Was

ik nu de uitverkoren vernietiger van het 'al' geworden?. Was er nu echt niets opbouwenders voor me weg gelegd?. Zelfs de maan keek met een wantrouwend oog, omringd door aangelichte wolken door m`n hotelraam. Ik had m`n plicht, de wens van Lys toch volbracht. Wat moest ik van dat woord kotsen. Volbracht. Bal en boot. Ik voelde me een servetje, waar vette lippen aan afgeveegd werden. Gebruikt, verkreukeld en nonchalant in een vuilnisbak geflikkerd. Ik had m`n haat toch gedumpt, ondergeduwd in een wijde onbarmhartige wijde zee?. Zo als de zee alleen, was ik alleen van m`n 17de, of was het eerder, nog voor de verhuizing op m`n 8^{ste}. Die bolbliksem, dat ratelend brandend gevaar, sissend en plotsklaps weg, die ik in die straat in Den Haag zag. Ik zal m`n ogen nooit meer verwedden. Daar in de van Boetzelaerstraat 71. 4 uur `s middags. Nacht in de dag. Een rampzalig onweer, blank staande straten. Nee, dat kan niet, je bent gek, voel je je wel lekker. Die rare hoorspelen op een krakende radio, waar je de uitdijning van het heelal kon horen. Gek, maar de storing werd steeds luider. Vreemde zwarte stoeptegels met een ruitvorm. Wybertjes. dropvorm. Je moest maar eens wieberen. Weggaan. Terug naar huis. Altijd maar weggaan, nooit thuis. De bliksem was de man, die tussen de tramrails lag, midden in het hoofd geschoten. Toen lag hij verkoold, dood en nog rokend op de bestrating, in een stand die leek op een vluchtende schim. Ach, je bent gek, dat heb je niet gezien. Ook goed, dan niet. Ze vonden het thuis vreemd, dat ik zo hermetisch werd. Vragen. Wat heb je gedaan op school?. Niks, niet veel. Het werd ook steeds minder wat ik deed. Zelfs zo erg weinig, dat ik me dat ook niet eens meer herinneren kan. Als er niets gebeurt, heb je er ook geen beeld van. Storing, niet eens testbeeld. Van de ene kuil in de andere kuil. Ik

had nergens spijt van. Spijt zat niet in mijn opvoeding, al niet eens in m`n gevoel. Gevoelloos mormel. Ik vond het best. 1995, aardbeving in Nederland. Ik weet wel waarom. Ik stampte met mijn voeten. De aarde was niet gevoelloos, al het andere was dat wel. Dood kreng, dood moest je. En dat ging ie, de kranten stonden er bol van. Vol met bliksemschichten, zonder donder.

De aarde was niet gevoelloos. Had me in de naam van K op het schap van de winkel laten liggen. Had ik me er mee bemoeit, was het mijn fout?. Nee toch?. Ik bekeek de wereld met mijn ogen en vond geen respons. Beter zo, veel beter. Iedere man heeft zijn eigen hel, zoals hij ook z`n hemel heeft, maar het is mijn goed recht die voor mezelf te houden. Ik blijf zien wat er in de hel gebeurt. Ik was alleen nog geen man, maar alle tijden die ik zou beleven schoten, als een achtbaan door mijn hoofd. Ik een man?, toen niet, nu niet. Zelfs het besef van tijd was op dat ogenblik uit mij verdwenen. Op mijn 8ste was het vuur. Een stuk ouder, maar wat gebeurde in de tussen tijd. Vroeger had je een draad, waarmee ik me kon redden en aan vast kon houden. Nu?, In 1995 was het grond. In 2006 was het lucht. En in 2010 was het water. Zelfs de acht is aan de dood gerelateerd. Lys, een van de acht, ik ben er ook een van, een van de acht. Ze hadden me op gedragen, 8. Niet meer dan 8. Maar wat kwam er in de naam van L dan na 8?. Het was toch een lus van geluk. Niet zweverig van yin en..... een 'p' was toch ook op een ,pi, was toch ook 3,14. Tijd bestaat niet. Ik moest dood, dood moet je. Alleen ik leef nog. Dacht ik. Arme ik en de anderen.

∞

Van, ik ben moe , zo moe. Als ik goed tel zijn het er 8.

Acht lichamen. Ik weet waar ze zijn. Niet hier. Ergens! Ooit zei iemand, een man wordt groot geboren, een ander moet groot worden. Waar halen ze die onzin toch vandaan?. Zelf hoop ik de contouren van mijn eigen ziel terug te vinden, de anderen gaan mij niet meer aan. Een ziel die je niet gebruikt is geen ziel. Is een geweten een ziel?. Dan zou ik geen geweten hebben. Ik moest en zou mijn eigen ziel terugvinden. Mijn ziel, die ik in anderen gezocht had en dacht daar te vinden.

∞

Hoepen Sijkstra. Die man van een capejesclub, Ridder Happert, zo noemt hij zichzelf en zo noem ik hem maar even voor de duidelijkheid. Als je die man een hand geeft, wat ik je duidelijk verbied, wordt er zo, rats, 120000 euro van je rekening gekrast. Zonder dat hij nog maar een klauw heeft uitgestoken. Kan je nagaan, hij heeft er twee. Ja, klauwen. Ik kreeg een apert kattebelletje van zijn bureau, z`n office. Hij had iets via via, iets vernomen. Lys was weer in z`n oude gewoonte vervallen en ik liet hem maar even uitrazen. Er zat iets van razernij in zijn doen. Zoiets moet uit de droom geholpen worden, ging hij verder. Nou, toen een van Kantoor Burastemra of zoiets. Mr. Geist M Giegel met haar strak gespannen broodplankjes. Als dat wijf loopt en dat loopt alleen op witte poeder GT, dan springen de stukken marmer onder haar stilettohakken uit. Ik moest even lachen om Lys`vergelijkingen. Kijk, daar heeft de uitgelubberde kut 30 seconden gezeten. Zie je die vloertegel, helemaal gematteerd door dat nerveuze getik van die rotpoten. Ik moet toch eens een nieuw vloertje laten leggen, iets wat klink. Ik weet het, huid, niet van koeien of struisvogels. Ik ken er een die de hele lading

dekt. D`r huid bestaat uit zowel koe als struis leer. Ja, ja Bernatte Glijdema of Rijdenmaar, Wie weet hoe het euvel, zij dus, echt heette?. Toeval, had wel iets met Buiten Hetteema gehad. Een klucht. Zoals je weet werkte dat reukorgaan op die boot al niet en zeker niet na die optater. Ze kwam met een DNA-verhaaltje. Ja, daarvoor moet je bij mij zijn. A staat voor zuur. Zo zag d`r smoel ook uit. Een uitgelepelde kut als een dekhutkoffer, die te lang in een ondergelopen kelder heeft gestaan. Schimmelig en een kutstank. Daar zou je uit moeten kruipen als boreling. Zo`n smet blijft hangen. Ze zal wel onvruchtbaar wezen. Geluk voor de mensheid en dient de mens ansich. Waarom eindigen die namen allemaal op ma, ga of stra. Is er dan geen maat, die ze stopt?. Hadden ze in 800 d`r nog niet genoeg van. Wat bedoel je Lys?. Nou toen, na die zalvende Bonafide man in Dokkum. Nee, doorgaan met hakken. Dat zit daar in de grond, die ellende. Lamsoor, huilers, moerasgas en ander geteisem. Goed, d`r was er maar een die aan mijn maat kon voldoen, om de problemen, die zich begonnen op te stapelen met wortel en tak uit kon roeien. Net zo`n giechel als wijlen Snot, sorry voor het letterspelletje. Ik heb Roel, zo heet hij, het een en ander uitgelegd, zeg maar kennis van laten nemen. Hij was nu eenmaal meester in het gerecht, ik bedoel meester in de rechten ook fiscaal en europees, dan duurt het tenminste lekker lang. Wat?. Zo`n proces, want zoveel was mij wel duidelijk, dat hier meer stront aan een knikker zat, dan jij ooit voor mogelijk zou houden. Bedreigende zaken regel je natuurlijk in een sterretent. Het gespleten gehemeltje of Het verloren paradijs of hoe die flikkertenten ook mogen heten. Meegenomen en copieus gesmikkeld. Gekaand, zoals sommige edellieden hier in de hoofdstad roepen als ze een aangebakken burger in hun mik duwen. Plastic, plastic

is de veroorzaker van die extreem dikke poten en pensen. Zo raken we tenminste snel van die kankerlui van overzee af. Ze hebben voor de gloeiende gotver hun onafhankelijkheid te danken aan onze, ik zal maar zeggen voorouders, maar nu ga ik te ver, want ik was niet bij het opmaken van die verklaring. Wel in de buurt. En of ze er iets mee opschieten met dat roeren, wereldwijd in mijn handel betwijfel ik, dat betwijfel ik steeds meer. Ze doen maar, de klootzakken. Goed, ik had laatst dus een babbeltje met Roelant en probeerde hem en passant te overtuigen van mijn idee over dat gebeuren in Nieuw Amsterdam Pang. NAP. Dat die andere handelaren het dus ook spuugzat waren van dat gewroet en gekloot en nog wel in hun eigen land, nou ja bergen. Die wapens die ze maakten moesten toch ergens naar toe. De Russen hadden het ook al een keertje geprobeerd en werden er toch ook uitgelazerd. Wat nou opium, wat nou hun handeltje?. Laat mensen toch eens met rust. Ik refereerde ook aan de toeter van Roelant in zo ongeveer, pak`m beet 1151. Hij lag met z`n lijf op die toeter en met z`n gezicht naar Spanje, waar ook heel wat vandaan komt. Je kan d`r op wachten dat die economie ook in elkaar flikkert. Toen moest ie giechelen. En daar heb ik zo de pest aan. Aan mensen die hun geschiedenis niet kennen, maar wel zitten te smullen en smikkelen, op andermans kosten, nonderpatat. Nee, dat was onder de maat. Oh`s en ah`s roepen. Vet langs de kin, je kent dat wel, vreten zonder opvoeding en achtergrond. Hij kwam, zei hij, zomaar uit zichzelf, uit de buurt van Boerehol of Goedegenade, dat ben ik even kwijt. Aha, je bent een verkapte Belg. Dan maar liever de lucht in of zo. En maar giechelen als een lieve lust. Hij vermaakte zich kostelijk. En nu vermaakt hij mij kostelijk, het juridisch aspect van het geheel is in goede handen. Hij had bij ons afscheid wel een beetje

klamme handjes, toen ik zei dat ik z`n kop van z`n romp zou plukken. Nee, hij zou me echt maar dan ook echt niet teleurstellen. En dat klopt tot op heden. Lys, mag ik je even in de rede vallen. Waar gaat het nu over?. Ach man, ik heb de smoor d`r in. Nee, niet dat gerecht met Kip. Wel lekker hoor, Ajam Smoor. Moeten we gewoon weer eens doen bij Stephen. Die zal nu toch wel terug zijn van z`n vakantie. Lys, dat is zeker 5 jaar geleden. Ja, dat zeg ik, die zal toch wel terug zijn. Hij is toch niet dood?. Hè, zeg dat ie niet dood is. Lys, je zit me nu al een tijdje dingen waar ik hoog uit zijdelings iets van afweet. Maar ik kwam hier om je iets heel belangrijks, voor mij althans te vragen. Wat weet jij van Duck`s onderzoek en wat was je verloren of kwijt. Hopelijk niet je verstand, want daar ben ik meerdere malen beter in. O, ja sorry, sorry. En effe iets anders, dat was niet 800, maar 781. Wat bedoel je?. Ik heb het over Dokkum 781. Wie zegt dat?. Ik. En stop d`r nou gadverdamme mee, je maakt me woest en krankjorum, als ik dat al niet bewezen heb! Ja, sorry. Niet dat ik het laatste woord wil hebben, dat krijg ik toch niet, en zeker niet van jou. Maar misschien heb je wel gelijk over zeelucht en zeeklei. Kan je daar niet in gaan handelen. En ik smeed je het niet zelf te gebruiken. Het maakt je stapelgek. Nee, je hebt gelijk. Stoppen, dat is al gebeurd. Ik had het over de afwikkeling van zaken. Ik stop er echt mee. Ik zal niet te pathetisch doen. Maar ik stap er zo ook in. Je bedoelt dat je er uitstapt? Nee,nee ik stap er in. Zoals ik al meer gedaan heb. Alleen steeds iets wijzer. Maar waar stap je dan in?. In de boot, het bootje van Dis. Wat lul je nu, man, het bootje van Dis?. Ken je het schilderij van Dis, ik bedoel dat ouwe. Dat zeezicht met dat barkas, dat sloepje. Ja, dat ken ik. Is je daar nooit iets aan opgevallen. Ja, Dis zit er constant met z`n poten aan. Hij schildert er steeds meer mensen in.

Acht Van, hij schildert geen mensen, dat kan hij niet. Die figuren en je kent ze, allemaal, stuk voor stuk, stappen ze in. Op een gegeven moment stap jij ook in. En op het gegeven moment stap je er ook weer uit. Iedere keer weer. In/uit en hij maakte weer het zelfde gebaar als Enzo een tijdje geleden deed. Hak. En ik heb er voor gezorgd, dat jij, jij Van de krachten hebt ontketend. Dat is dit keer jouw lot. En een balletje moet rollen Van. Rollen.

∞

Het was het gevoel dat de zee me naar beneden zou zuigen op het moment dat ik ermee in contact zou komen en dat ik voor eeuwig in het donker ervan zou verdwijnen. Lys was geen bedreiging meer. Ik was getuigen van de duisternis van Lys`binnenste. Dáár was ik geweest en ik was teruggekeerd. Ik werd wakker in een ziekenhuis. Ik zag en hoorde allemaal apparatuur, waar uit ik concludeerde dat het een ziekenhuis was. Op de IC zelfs. Een lief uitziende donkere vrouw vroeg of ik familie had. Ik had namelijk niets bij me. Alleen een laptop en een creditcard. De creditcard bleek na onderzoek wel afgegeven te zijn, maar dat ik geen vaste woon of verblijfplaats had. Ze konden het in ieder geval niet opmaken uit de door de bank verstrekte gegevens. In een postbus kon je namelijk niet wonen, hè?. Beetje krap. De laptop was gevallen. Eigenlijk kapot. De Icter, de computerman van de röntgenafdeling had geprobeerd, nou ja, laat maar. Alles was doorgebrand. We konden er in ieder geval geen informatie uitkrijgen. Goden en ander... dacht ik. Maar u bent toch Nederlander. Ja; zei ik. Ik ben Van. Een beeld vormde zich in mijn hoofd. Of het nu door het infuus kwam weet ik niet. Het werd mij duidelijk, dat iedereen weet, dat de zee in een storm een

veiligere plek is dan een baai, een stuk haven met beschermende armen eromheen, die geen enkele beschutting biedt als de wind er pal opstaat. Probeer maar eens binnen te lopen. Mensen op de kust staan naar hun hoofd te wijzen en hopen op ongeluk, rampspoed, zo zit de mens nu eenmaal in elkaar. Smullen bij andermans ongeluk. Ik moest hier weg en wel zo snel als mogelijk. Vragen, vragen, wie, hoe waarom. Daarom was het belangrijk de naam van Lys te vermijden en ook de kwaadaardige besmetting die er van uit ging. Niets mocht als verbinding gezien worden met Lys. Sowieso niet met iemand. Ik moest weg, hier vandaan. Geen laptop, geen verhaal of enig bewijs. Ik moest wel m'n kop er bij houden, helder blijven en denken. Op een rijtje. Ik wilde weten, waar het naar toging. De toekomst. Dis. Dis was de eerste die in mijn hoofd opkwam. Het vriendelijke bedaarde gezicht. Als je over de duivel, nou laat ik het anders zeggen. Ik heb je een tijdje gemist. Er is in die tussentijd wel het een en ander verschoven. Je bent moeilijk te bereiken en niemand weet waar je zit of uithangt. Ja, ik nu. Entree. Het zag er veel leger uit en vroeg daarom ook aan Dis of er iets ophanden was. Ik liep de kamer in en had breed uitzicht op het oude en een nieuw schilderij. Mij kwam het over dat ze alle twee veranderd waren. Kom, ga zitten; zei Dis op vaderlijke toon. Die toon deed een beetje m'n alarmbelletjes in mijn hoofd rinkelen. Zachtjes. Hoe gaat het ermee?. Dis, als ik je dat allemaal moet uitleggen zit ik volgend jaar nog te emmeren. O, zo erg?. Ja, ik denk dat ik enkele dingen of verkeerd begrepen heb of de verkeerde zetten heb gedaan. Je weet dat ik Enzo een tijdje geleden gesproken heb?. Ja, dat is me ter oren gekomen, Van wie?. Van Enzo zelf. Hij was ongerust op je snelle vertrek en de verwarde taal, die je uitsloeg. Volgens Enzo, hè!. Maar

ik ken je een beetje beter. Ik liep even naar het nieuwe schilderij. De gelaagdheid van het een had plaats gemaakt voor een nieuw schilderij. Je bent wel aan het werk, hè Dis?. Je hebt weer een nieuwe opstapel. Nee, nee, dit is nog steeds het oude, zal ik maar zeggen. Heb je er overheen geschilderd?. Ja, zoals het woord het al zegt, een gelaagdheid bestaat uit verschillende lagen, maar dat weet je!. Maar het bestaat allemaal uit piepkleine kloddertjes, nee, staafjes met puntjes andere kleur er op. En verdomd, nu zie ik ook de oude laag er doorheen schemeren. Wat een monnikenwerk. Wat kolosaal Het lijkt het eind van de wereld wel, een explosie, zoals ik een explosie zou beleven. Entropie jongen, entropie. Het kan een begin, maar ook een eind van iets zijn. Maar dat schilderij moet als lood wegen. Daar zit een massa verf op. Ik breek het niet af of zo. Maar het is alsof je er in opgezogen of afgestoten wordt. Zweven. Meester Dis!. Dank je. Dank je oprecht. Als in een automatisme liep ik naar het andere, het oude schilderij. En voelde dat Dis me aandachtig bekeek. De zee was nog steeds even woest, Maar op het bootje waren zonder twijfel 5 mensen, 2 vrouwen op de achterplecht, 3 mannen voorin geschilderd.” Wij varen niet omdat de zee bestaat, wij varen omdat er een haven is. Ik koester mij geen illusies wat de zee aangaat. De situatie op de sloep is in mijn ogen humaner en stabielere dan de toekomstige tijd aan land. De tijd dringt, dringt naar binnen. Tijd krimpt, zeker als je ouder wordt”; zei Dis terwijl hij mijn reactie opnam. Niet schrikken, er is nog plaats voor drie. Hoe bedoel je, plaats aan boord van het scheepje?. Er gelden bepaalde regels en die moeten we volgen, als we eenmaal aan boord zijn. Anders moeten we wegblijven. Ik vind het nogal mysterieus, Dis, waar praat je over?. Ik bedoel dat je mee op kan stappen. Zoals je ziet, Truk en Die

achterop. Lys, dat en Enzo voorop. De mast is niet meer gestreken, maar nog niet opgetuigd. Nog plek voor 3 passagiers en om in jouw termen te spreken 'het zeil kan gehesen worden en de zeilval nog beleggen'. Je weet ook al hoe het zeil er uitziet. Tijd dringt!. Niet om je ongerust te maken, maar de tijd kan een aardige dwingeland zijn. Opeens realiseerde ik me wat Lys in Amsterdam verteld had over het 'drijvend vermogen'. Over Truk's instappen. Ik heb het vermoeden dat ik je niets meer hoef te vertellen, is het niet Van?. Voor ieder probleem is er een oplossing. Begin wordt eind en dat eind is een begin. Laat ik het straffer stellen. Een herhaling, zoals de lussen in een acht. Je hebt toch wel eens 8 geschreven of gedacht?. Nou dan!. Er is in de tussen liggende periode het een en ander goed op poten gezet en nu wacht ons alleen, nou ja alleen!, dat is een beetje overdreven, nu wacht ons de afwikkeling. Op het moment dat Dis afwikkeling zei, doorzag ik wat hij bedoelde. Ik moet ook nog enkele zaken afhandelen, Dis. Tuurlijk, dat had ik al begrepen. Wij hebben nog tijd, al is het niet veel. Je bent op de hoogte van de plannen. Voor zover je die moet kennen. Regel je zaken en ik zie je snel.

∞

Moest ik meegaan in deze gekte, bizar uitgesmeerd in mijn denken?. Ik moest me eerst nog van enkele zaken vergewissen. Had ik het echt begrepen?. Ik had begrepen, dat voordat het te laat is, voordat we vergeten wie we zijn en waarom we doen wat we doen, de zaken en zeker de mijne geregeld moesten zijn. Zoals Dis had gezegd,'afwikkelen'. Zeker had ik nog vragen, vragen die ik zelf niet kan beantwoorden. Toch gaf het een apocalyptisch gevoel. Geen spijt, maar wel een gevoel van voorbij. Afwikkelen. Zoals een knoop

die ze acht noemen en als je die uit de grootschoot haalt, heb je een lijn. Zeiltaal. Platgezegd, de knoop is er uit. Streep er onder. Afgewikkeld.

∞

Ik wist nu zeker, dat er meer dan één werkelijkheid was. Dis had me gevraagd om deel te nemen aan een andere werkelijkheid. Wat die in zou houden, daar kon ik me nog geen beeld van vormen. Een andere plek op een lijn, die je leven noemt?. Het idee stond me wel aan. Ik begreep ook dat aan iedere bovennatuurlijke gebeurtenis een natuurlijke oorzaak ten grondslag moest liggen. De wetenschap had hem alleen nog niet ontdekt. Wetenschap was Duck's terrein geworden. Zijn nieuwbakken ontdekken. Daar was hij mee bezig. Het begin van het afwikkelen moest uit een bezoek aan Duck bestaan. Weer op weg. Weer naar Amsterdam. Maar voordat ik in de trein zou springen, ging ik nog even bij Enzo langs. Het station lag toch op de route. En Enzo zou me inlichtingen kunnen geven over de afdeling, waar Duck over het algemeen verbleef. Die universiteiten zijn doolhoven, als je de weg niet kent!. En anders, waar Duck dan zou zijn. En, misschien had hij nog een laptop liggen. Zou in deze situatie heel makkelijk zijn.

Miscere utile dulci, m`n reet. Vroemm,vroemmm, vroemmm. Al dat verkeer, genade. Als voetganger, wat ik was, wat miste ik m`n bak, kreeg ik het wel op m`n brood. De ene vloek na de andere, hé ouwe lul. Ja und, na wass? Heil, jammer dat je niet op een fiets rijdt, eikeltgen, dan was doer das einmal kwijt, kutleierchjen. Ach, ach mein himmel, dat zouden ze

toch niet verstanden. 1+1 was al moeilijk voor de ik-periode klanten. Ik en éééé'h?. Heb ik wat van je an kut?. K`wee nie !.?. Wat haat ik mezelf, dat ik me dit laat aanleunen. Vliegende meeuwen. Heb, heb, heb, ratten in de lucht. Nee ik heb, heb, heb d`r geen donder mee te doen. Voor mezelf had ik eenmaal bewezen dat ik liep, de ander zag dat niet, ik was oud en moest dood, dood kreng dood moet je. Maar ik, ouwe lul liep nog. Ik moest die vervloekende hufters op hun mopets uit m`n geest bannen. Wat vervloekte ik deze tijd. Net zoals ik ouwe lullen uit mijn jeugd haatte. Val dood ouwe lul. Ik had me geen raad geweten, mocht zo`n vent toen dood gevallen zijn op mijn bevel. Tijden draaiden om . Ik/Jij. Jij/Ik. Ik maakte een hakkend gebaar. Was ik goed verzekerd?. Wat gaf het, als het niet zo was. Moest ik dan geld betalen om in de wormstekige grond van een gemeentelijk parkje te liggen, om 5 jaar, als je geluk had rustig te mogen rotten?. De boel werd na je dood gegarandeerd aan een vastgoedkwal of goedwillende antisociaal grootbouwer verpatst. Voor je ogen, die niets meer zagen, werd de grond omgeharkt en uitgediept. Beton d`r over. Daarom zetten ze er meestal een vette steen op je graf, dat je er niet onder vandaan kan komen. Lig kreng en blijf liggen. Ik realiseerde me ook, dat ik de ramp in mijn gehucht nog in ogenschouw moest nemen. Het atelier stond er hopelijk nog. Lys kon je niet vertrouwen in 'real estate'. Zo had je wat, zo stond er iets anders. En fallala, d`r stond iets anders zoals later bleek. Ik kon het niet bevatten. Was ik zo lang weggeweest?. Dat kon toch niet in een week, of twee, of drie. Tellen ging niet meer. Om zo`n wand, een spuuglelijke wand van beton en glas daar op die plek neer te pleuren. Wat gebeurt er?. Waar zijn die imbecielen mee bezig?. Domme opmerking. Het stond er. Het was een vaststaand feit. Je kon alleen nog maar

op een verwoestende oorlog hopen. Plat, plat moeten jullie krenge. Ik ging beton al als een persoon aanspreken. Ik was/ ben niet ziek. Hak. Dat waren zij/ de anderen. Ik zag en verloor. Ik verloor mijn toch al twijfelachtige achting voor mijn medemens. Ik voelde me zo alleen. Weer een film, een tranentrekkende film dit keer. 'Hollands glorie', krijg toch allemaal de keleren of moerasmalaria, val voor mijn part toch allemaal hartstikke dood. Dood/weg. En weer de zelfde aandrang van gebaar, zoals ik bij Dis, Lys, Enzo en Dat had gezien. Meer een zenuwtrek. Maar was die representatief voor het idee, het gevoel wat in mij woede?. Onkenbaarheid van de mens. Van het gebaar van die mens. Er overviel me een absolute eenzaamheid. Geen kou of ander fysiek ongemak. Alleen. Echt alleen. Wel eens meegemaakt?. Hoop, weer een heuvel om te nemen. Na die heuvel weer een berg, na die berg een massief. Ik snap het wel, het is mijn zijn, gevoel, wezen. Zou genoeg nooit genoeg zijn?. Anderen hadden er duidelijk geen problemen mee. Die zouden ze ook nooit krijgen. Het zat niet in hun DNA. Niet dat ik mezelf beter zie of voel. Nee. Ik kon beter net zo onkenbaar zijn als zij. Cryptisch?. Beter er niet te zijn. Niet zichtbaar. En zo ja, niet te opvallend, onkenbaar onzichtbaar. Was dat niet wat Dis me bood. Een voor de goede kijker zichtbare aanwezigheid, 2 dimensionaal misschien. Wat weten wij van dimensies?. Hoeveel zijn er wel niet ?. Wat is zijn?. Een oude afgesleten grammofonplaat?. Sorry, sorry, sorry!. Zat iemand op mij te wachten?. Truk of dacht ik trut met d`r kut fotootje ?. Was dat wel echt?. Als je een nieuwe identiteit hebt, is het dan zo moeilijk om contact te maken. Aanraken, voor mijn part slaan of beuken. Vragen?. Geef dan eens miljaar antwoord?. Geld. Ik kon doen en laten wat ik wilde, maar het bleek dat ik met al dat geld, m`n droom, mijn

liefde toch maar mooi even niet zag of had ontmoet of ook maar even wist waar ze lijfelijk was. Ja, ja, kusjes xxx, nee het waren er twee x'en. Daar moest ik het mee doen. De oude woede, onbegrip en krakende wisselbaarheid vloeide in mijn lichaam, als een spons, een lolo di awa, een zeekomkommer op de Antillen. Ik voelde me een door warme zeestromen gestreelde zeelul, waterlul, zonder water, dor en smerig droog. M'n intellect stond stil, ik kon niet verder. Ongeoorloofde hinder. Dat overkwam me en ik wilde ervan af. Geen gezeik van apen met een ander RNA en DNA. Klompjes protoplasma. Weg. Weg is de enige gang. Uit de krochten van je bestaan. Verdwijnen. Alsof ze al wisten van jouw zijn, je denken, jouw bestaan ?. Dood, hel verdoemenis, cholera, tyfus, kanker, kroep of hoe heet die ellende. Pest, ja dat was ook wel iets of zoals Lys zei in Amsterdam, BVD. Wat het betekende of waar het voor stond, daar heb ik nu geen verstand meer van. Ringg. Enzo, Enzo, Enzo. Ik stond te trappelen van ongeduld..Nog een keer aanbellen. Ringggg. Nu iets langer. Een klik. Er stond iemand naar mij te kijken, dat voelde ik. Er kwam een zachte stem uit de intercomcamera of hoe zoiets ook heet. Ja wie is daar?. Ik moest me bekend maken en vroeg of Enzo ook aanwezig was. Duidelijk een vrouwenstem. Nee, Enzo zit in het buitenland voor een of ander onderzoek voor z'n doctoraat thesis. En z'n ouders zijn mee. Hè, zijn Die en Dat ook?. Ik kon mijn vraag niet eens afmaken. Nee, ik kan u niet helpen. Ik let alleen maar op z'n appartement.. Sorry en weer een zachte klik. Verder geen gezoem of geklik. Nou dat is dan heel vriendelijk dat u me dat voor een dichte deur vertelt. Hartelijk dank voor de informatie. Groetjes. Een gevoel van ouwe viespeuk drong zich aan me op. Echt een hartelijk mens, dat op z'n woonplek moet letten. Zoiets maakt je hele dag weer

goed. Hak. Ik liep het portiek uit en stak de straat over, naar het Valkenberg. Op de andere stoep keek ik nog even omhoog naar het appartement en zag de luxaflex even heen en weer gaan. Of was het verbeelding, was het een zucht, een windvlaagje?. Nee er stonden geen ramen open. Een gevoel van ergernis vlamde in me op. Stomme trut, veel plezier in je eenzaamheid.

Contactgestoord. Zo zag je maar, bij iedereen zit wel een draadje los, contactarm monstertje, bang kwezeltje, dacht ik. Terwijl bij mij er helemaal geen contact of verbinding in mijn systeem rondknetterde, alleen maar een onvatbare woede. Een nieuwe stille woede. Ik stapte stevig door het stadspark en kruiste de rampplek van Dat. De boom had plaats gemaakt voor een iel boompje. Aan de diameter van het stammetje te zien, nog geen 8 jaar. Het had zeker acht jaar geduurd eer ze tot het planten van een nieuwe waren overgegaan. Sinister en raar. Zoals een rare misdaadfilm. Zo van, waar was jij vier jaar geleden, die en die avond, op die en die plek en wat deed u toen en toen?. Terwijl ik me niet schuldig voelde. Tegenstrijdig, als bij een politieverhoor. Altijd beginnen met jij en langzaam aan eindigen met u. Ik vond mensen steeds vreemder worden. Geluk viel mij ten deel. De trein naar Amsterdam stond op het punt van vertrek en ik kon vreemd genoeg in een lege coupé instappen. En ik was ingestapt.

∞

Ik was uit gestapt op Centraal Station te A en begaf me naar het restaurant. Het kon een hemelse wereld zijn, de plafonds op de goede hoogte. Wijds en toch geborgen. Waarom vroeger wel?. Voor het publiek, toen. En nu alleen maar voor de nieuwe regenten, die zich orgastisch op hun zachte pluche installeerden, in

hun nieuwe gebouwen, die de menselijke maat al lang tot verledentijd hadden gedegradeerd. Ook ik wilde me in die maat wentelen. Het schuurde, het wrong, doe normaal, dat is al een stap te ver. Mijn hersenen wrongen mij in een conformisme. Kaal, geen franje. Uitzuigers, zoals op ieder moment, in welk tijdsgewricht ook. Kwam er nooit een eind aan deze kwaal?. Lys, mijn doel in het met lederen huden bekleed moeras Amsterdam. Hoe moest je anders bouwen?. Strategisch zinkende hoofdstad. Sopdorp is de enige adequate naam. Stikkend pestoord van uitbuiting en slavenhandel, nog steeds, grootsteeds. Groot geworden in stiekeme zaken, eeuwen lang. Verzuip en zink, tot de achtste ring. Alleen een overlevende jood zou het begrijpen. Hij zou zeggen: "Het ergste moest nog komen". De lul. Wat wist die rotjood daar nou van?. Zeker uit z'n boeken of z'n rollen van zo'n 6002 jaar geleden. Nee, 6002 jaar sinds Adam van Eva de appel kreeg. De appel, welk appelras weet ik niet, uit de boom der kennis. Of dat een boomsoort is weet ik ook niet. Was geen dooie boel, toen. Wat is tijd?. Een idee om de duur van het zijn aan te geven?. Het enige wat ik begrepen had in mijn handzaam bestaan was dood. Die heb ik nooit teruggezien. De dooien dus! Ook niet in een onbewaakt ogenblik of afgemat in slaap. Dood bestaat dan niet, waren ze wel echt, voor ze dood waren? Yellaislamel. Wat een gore teringstank. Het riool boerde wel heel ongemanierd z'n kwalijke dampen. Zelfs op de putdeksels stond TBS. Daar zaten ze dus. Het scrupule. Het uitschot der maatschappij, waar ik ook bij probeerde te horen, maar had te weinig vrindjes. En te weinig inbreng. Zou Amsterdam z'n lantarenpalen op methaan laten draaien?. Moerascity. Nou dat ging lekker in dit zinkende, stinkende land. Het drassig landgoed van een malend vorstendom. De

echte erfgenamen waren twee zusters (de mooie rooie wijven wonen in Engeland, zo hoort het ook.) van de man die niet voor niks in z'n rochel is geschoten ,door Bal te G in L. Zo lekker voor z'n babbelbox. Pang, liggen krenge. Hij,de doorzeefde riep nog,"Beno, bist du von Deutsche bloet, ja und war ist der Beno ?.. Vielleicht ins Ausland. Woh, oder whar er auch sein solte, toch?. Hatsee, weer een miljoen en ze vliegen perfect, even dan, ja , wat wil je voor een miljoen?. Zou jij het er voor doen?.Drie bastaards, Kroonprinsen, hoe kan je het bedenken?, Zomp de 44ste van Zompensloot. Slechts, nee, alleen een waxinelichtje kon de boel af laten fikken, ware er niet zo veel blauw, in die kleur hadden ze genoeg marionetten, zoals ik al zei, blauw en bepet in de sloppen. Wat waren ze de boel beu, van beide kanten. Ik zal handhaven. Alleen kenden ze het oplossend vermogen van H₂SO₄ nog niet zo goed. Je bent putlucht en u zult putlucht zijn. Alleen het waxinelichtje had een bermbom moeten zijn, dacht de dader van het gooiincident. Hoe had ik nu toch zo dom kunnen zijn om op die slavenwagen te gooien?. Fragen, nur Fragen. Zo kom je er niet. Bij nader inzien had een waxinelichtje alleen de hele boel al kunnen laten fikken. Als je maar hard genoeg gooide, maar zulke onderdanige burgers waren er niet meer. Wel een gedegenereerd en gefrustreerd roepertje. Waar waren de tijden van hel en verdommenis?. Guillotine en sluipende mannen met hoge kragen, dus veel te verbergen en zacht leren schoenen, die je niet hoorde lopen, sluipen met gespen. Al het ander vermoord was gesmoord in een rechtvaardig Calvinistische rechtspraak. Lekker volk, en ik had er ook een smet van,. Handenwassen hielp en helpt niet. Voor eeuwig besmet!"Wat krom is sal reg wor". En maar suizen en maar boos stappen. Ik voelde dat mijn stille ommegang naar Lys, met stille omtrekkende beweging

plaats vond. Iets hield me op pad. Op gang. Lopen en niet buigen. Achtung. Fladder, fladder had plaats gemaakt voor Stap, Stap. Als spion, wat ik niet was, ervaarde ik het gefladder in m'n kop als een toegeschreeuwde instructie. Vooral zien en niet gezien worden!. Dat gelulhannes in m'n hoofd nam groteske vormen aan. Ik moest me even vasthouden. En leunde tegen een gevel. "Gaat het ouwe rukker?". Ja, hoor, we waren er weer!. Dat kutvolk kon nooit hun snavel houden, altijd maar weer tegen alles en iedereen ouweteringzeiken. Nee, het ging niet met die ouwe rukker. Zo kwam ik bij UV light met glas, daarachter lekgestoken hoerentoters. En maar draaien met acne en striaereten. Goh, daar ging mijn verschrompeld ouwe knapenlulletje echt niet van uit de broek. Allemaal lekkere klimrekken..... Het gulpte uit mijn mond. ziek, babydraagziektemoetheid, permanent kotsen, Gapen, een nieuwe ziekte. De Monnikensteeg en Rozengracht. Stank. Ik had spijt van m'n omloop, m'n dwaaltocht. Droge keel en stapte bij een piepklein café in de Nes binnen, nam een boswandeling. De suiker in het drankje, aangeboden door een vriendelijke man met scheepvaartbaard, stroopte in m'n strottenhoofd. Hak, en betaalde. De Keizersgracht lag op m'n wezenlijke route. Daar moest ik naar toe. Vragen, steeds maar vragen in mijn hoofd. De avond viel een beetje. Dat kan in Drapcity. Zo zag ik wel meer vallen. Maar dan weer in die diepzwarte kasten van mijn geheugen. Ik moest die donkere kasten of mijden of nooit meer inzien. Zelf was ik ook zo vaak slecht, terwijl ik dat zelf zo niet voelde. Na een kleine omweg van...naar, was mijn woede nog niet gezakt. Zweet, weer een nieuw fenomeen. Ik dreef en het regende niet eens. Het pakhuis met de kroon en het dubbel geluk op de gevel. Nee, even de hoek om. Bij dezelfde deur die Snok, Lys en ik uitgegaan waren. Niet in!. Hak.

Neutrino's. Terug in de tijd, toch sneller dan het licht, toch mogelijk. Het bestond dus. Duck werd steeds beter. Ik moest hem spreken. Ik zou willen, dat het leven me wees en dat het niet van me gebruik maakte. Lys moest weten waar hij was. Een gevoel van op een brug staan en niet weten wat er voor je ligt en geen idee wat er achter je ligt. Ik belde aan. Bont en blauw geslagen. Zo voelde m'n hersenen. M'n zijn, als een stuwmeer te vol, een dam waar scheuren in kwamen. Het gewicht van dat hele reservoir moest eruit. Weg. Hak.

De deur werd opengedaan door een man met een telefoontje, zo'n opgerolde draad van oor naar nek naar binnenkant kraag, in z'n oor. Het oor leek vastgeplakt tegen z'n schedel, niet er aan.

Donkerblauw pak met een slecht ontworpen zilveren insigne van een bewakingsbedrijf. Ongure rotsmoel, al zal ik er zelf ook niet al te fris uitgezien hebben.

"K zal melden, dat u geweest bent"; raspte de man.

Nee, ik ben hier en wil Lys spreken. Verwonderde ogen, vragende rimpel op z'n verder gladde voorhoofd. De rest van de primatenschedel was ook glimmend glad en ik kon geen wenkbrauwen zien. Die had hij niet, de gladjaker. Wie bedoelt u, Lys?. Ja dat is de derde keer dat ik dat vraag."K zal even voor u informeren". Ja doe dat. Wie kan ik zeggen?. Oh, ik zie het al, u bent doof, een gehoorapparaat. De man bleef verwonderd kijken en greep instinctmatig naar zijn rechteroor, waarbij z'n dienstjack strak om zijn brede borstkast spande. Dat was geen stoma, die bult. Wilt u hier wachten, met nadruk op 'hier'. "Blaf"; zei ik. Weer die ogen en weer die ene vragende rimpel, als een strakke vrouwenmond, zo'n streepje. Een bedenkelijk streepje. Moeilijk te peilen en te bespeuren waar zijn voorkeur naar uitging. Het bleef maar koken in m'n kop. Wat je niet herinnert, kan je ook niet missen. Wat

je niet mist, hoef je ook niet te hebben. Het liefst heb ik geen herinneringen, maar dat kon niet, want dan heb je ook niets. Ik voelde me zo absurd, ik wachtte op Lys. Waarom eigenlijk. Ik was hier kind aan huis. Mijn voeten trokken zich niks van mijn commando aan. Ze bleven waar ze waren. Geïntimideerd door "blijf", zo klonk het in mijn oren, zijn 'hier'. Bevroren. Wat een vriendelijk onthaal. De deur aan de linkerkant van de majestueuze marmeren gang ging open. Het viel me op dat de deur ongastvrij openging. Dat wil zeggen, de deur in de gang opende zich naar mij toe. Hier zat ontegenzeggelijk een diepere bedoeling achter. Als ik niet oppaste, kreeg ik de deur midden in m'n gezicht. Een hand kwam achter de deur vandaan. De hand zat vast aan de aangeklede aap met oortelefoontje. Hij keek me strak aan en zei; "K had u toch gevraagd in de hal te blijven?". Ja, dat was zo, maar zo ga je toch niet met huisvrienden om?. De heer waar u naar vroeg is niet aanwezig. Als u even geduld heeft zal Meester Meet u ontvangen. Wilt u mij volgen?. Meester wie?. Het flitste door mijn brein. Dat is die flipper uit Boerehol, wat doet die hier nu?. Ik volgde de chimp naar een kamer voor in het huis, bij de entree. Of ik hier even wilde wachten. Ja, is goed!. Ik draag nooit horloges. Hoelang ik zat, weet ik niet, maar het was buiten al aardig donker. Ditmaal zwiepte de dubbeldeur open, de deuren naar binnen. Er flitste voor de tweede maal iets door m'n hoofd. Deze keer, dat aan de linkerkant van de gang, de deuren naar de gang opengingen en aan de rechterkant, vanuit de voordeur gezien, de kamers in. Daar was over nagedacht. Ik had dan wel nooit de bouwtekeningen gezien, wel weet ik hoe de rest van het pand in elkaar stak. Akelig diep doordacht. Het pand aan de overkant van de gracht had precies dezelfde indeling en uitstraling, alleen gespiegeld. Het kwam mij voor, dat

als je niet bekend bent met de situatie, je geen flauw idee had in welk pand je nu eigenlijk was. Aardig vervreemdende gedachte, duivelse bouwkundige invulling. Het idee van ben ik hier of ben ik daar liet me niet los. Je vlucht een openslaande deur makkelijker uit dan een deur die je naar je toe moet trekken. Zo kwam het op me over. In de goed verlichte gang stond monk en deed een stap of twee naar achteren. Een dunne neurotische man zeilde de kamer binnen met uit gestoken hand. Meet en meteen een vernietigende, harde handdruk. Auw, gotalle. Ik hoorde van Frido dat u anders heette, maar dat doet er niet toe. U kwam voor?. "Lys"; zei ik. Ja, heer Lys zit in het buitenland, de duivel, laat ik mij nu niet zo uitdrukken, weet waar en kan u in die hoedanigheid op het moment althans u niet te woord staan. Dubbel u, Meet was een overdrijver. En ik had toch duidelijk een andere naam in m`n hoofd. Weet u misschien een adres of ...? Nee, apert nee. Dat weet ik wel, maar op uitdrukkelijke instructie, laten we zeggen afspraak met mijn cliënt cq meerdere, kan en mag ik u dat in deze omstandigheden niet geven. Die vent lulde krom en dubbel. Prettige avond deze avond verder en liep de kamer uit. Wat is hier aan de hand?, vroeg ik en kreeg van 'oormans' alleen een grom en werd verzocht het pand te verlaten. Slechts in gebaren, zoals je ook vee opdrijft. De voordeur werd voor me open gehouden. Ik stapte over de drempel. De deur achter mij sloot met een zucht. Ik stond buiten. Verdwaasd.

Buiten/binnen/binnen/buiten. Hak. Daar sta je dan, als Jan Lul. Met zo`n maat kon ik niet meten. Bon gré, mal gré. Oordeel zelf, arme ik. Moedeloos, eenzaam, verworpen. Ik probeer het op een rij te krijgen. Enzo weg. Ikzelf weggebonjourd door een xenophobisch kind. Ja, Die en Dat ook weg, zo tussen neus en lippen. O,ja, die ook weg, buitenland. Welk buitenland dan

verdomme?. Onze aperte Mr Meet, ook zo`n heerlijk mededeelzaam type. Ik had hem bij z`n strot moeten pakken, maar ja, Frido had dan wel het een en ander in de grommende muil genomen. Misschien wel een gebroken afgerukt botje naar `t baasje geapporteerd? Had ik Frido niet direct in een van de 8 overgebleven gaten in zijn lichaam gif moeten spuiten? Nu begreep ik wel waarom Lys er niet was. Die zal wel op z`n drijvend vermogen zitten. Met z`n voeten in een teiltje pislauw water, omdat het hier te heet onder zijn stappers werd. Maar laat dan even weten waar je zit, is dat nou te veel gevraagd?. Lekker jogodogoos! Van vrienden moet je het hebben. Genoeg gelamenteerd. Plan de champagne. Actie. Ik ben in Amsterdam. De universiteit is hier, maar zal op dit uur niet bevolkt worden met behulpzame mensen. Eerst eten, slapen, morgen verder. Hotel de l'Europe. Ik zweette me kapot en hoopte dat zweet niet blijvend m`n grootste beloning zou worden. De receptioniste keek niet al te vreemd op. Een hotelgast zonder bagage! Vroeger moest je een hutkoffer binnen slepen, anders keken ze je niet eens aan. Creditcardcity. Ja. Kan ik nog iets eten? Ja. Ja, altijd ja. Ja met een hoofdletter, als je maar betaalde. Kamer. Ja. Zicht op de Munt. Ja. Paspoort, vroeg ik. Ha, daar had ik d`r. Nee, hoeft niet, wij hebben uw creditcardnummer. Paspoort, Hemel ik heb geen paspoort. Johannes Gensfleisch zur Laden zum Gutenberg, geboren 1403 in Mainz zou er een puntje aan zuigen. Ik kan me wel vereenzelvigen met die man, zo`n beetje drukken. Alleen had drukken voor mij nu toch en andere betekenis. Amsterdam, stad van list en bedrog. Paspoort, Huidenstraat, vlakbij. Na het eten. Hier is uw sleutel! Heel fijn, nu heb ik er 8. Al is deze tijdelijk en weet niet waar de andere zeven zijn. Ad litteram et figurae. Hoe heette die Indonesiër nu ook alweer? Kreeft graag, Oosterschelde. Ja. Ik werd

kriegelig van dat ja. Was ie al dood? Wie? Die kreeft? Nee, in de keuken leefde hij nog. Voor een vaarbewijs tot helikopterlicentie, Joey Enschede. Alles voor geld, al moest ie je moeder vervalsen. Alleen geld, daar begon hij niet aan. Dan zei hij; "Neeh, Joey nie, da doe i nie!. Ach een nachtje, even maar. Ja?. Moge klaa! Ja?. Kost dat? 2600 eulo, nie vee duul. Goed, vuile kut chinees. Neeh, Joey Indonezie, nie China! Morgen klaar, anders ik romp trek van hoof. Wist hij veel?. Ik m`n paspoort en rap een beetje, hier geld. Na al het geharrewar van de afgelopen tijd zou ik morgen een spiksplinter nieuwe identiteit hebben. Hoe zou ik morgen heten?. Eerst maar dromen, de enige dingen die ik echt bezit. De enige staat van zijn. Het zijn, waar vragen er niet toe doen. Mijn leven. Wat doet het er toe? Kwasie kristallen, dat hield iets in, kwasie! Op zoek naar verheffing? Nee, een ladder, een ladder naar beneden, om het kwaad uit te roeien, met tak en wortel. Duck heeft het voertuig, het middel. Vooruit en achteruit. Als je achteruit gaat weet je wat er staat. Een spiegel, bekeken van de achterkant. Een doorzicht naar het zijn. Je wezen. Hier wilde ik niet langer mee bezig zijn,

∞

Een nieuwe identiteit en het zelfde bestaan, wat wil je nog meer? $2600,00 + 800,00 + 1,00 = 3401,00$ euro, Eén afgeknepen euro, 1 euro aan de portier, die verdwaasd naar de munt stond te kijken, zoals ik gisteren verdwaasd naar het gebouw had gekeken. Quod nomen in, what`s in a name en wat voor de got ,goverdomenis maakte het nou nog uit? Amsterdam had me al genoeg gekost. 800 Euro voor een ranzig kreeftje en een klef bed, een glanzende croissant, een nachtmerrie, 1 Euro voor een ranzig portiertje?. Het wordt tijd, dat ik me eens moet na laat kijken!. De

handdoek was droog. Dat die creditcard nog werkte was een wonder plus! Nu van A naar B, Breda, C, m'n nieuwe naam op Joey's kunstwerk leek meer op broddelwerk. C. de Fghijk. Knap gevonden. De foto leek wel, want dat was ik. Maar die naam? D te B krijgt bezoek van C. Hoe gek kan je het krijgen?

∞

Het gevoel dat ik nu dezelfde andere was zette me aan tot overpeinzingen in de trein van Amsterdam naar Breda. Het landschap verworden tot snoer van bebouwing, waarvan niet duidelijk was wat er in die gebouwen gedaan werd. Hier en daar groen of vies bruin water. Een onmogelijk krimpde wereld, geen weidse verte. Ik moest proberen de deur van m'n verleden dicht te trekken. De wereld zoals ik haar ken is niets dan een hoop op elkaar gedonderde vlekken, door een idioot, een krankzinnige schilder op een linnen vlak gesmeten en onophoudelijk door mijn tranen uitgewist. Dat mijn vrienden me in de kou lieten staan, brak niet met het bestaande paradigma, maar brengt m'n gedachte wel tot de zuiverste consequentie. Laat ik hopen, dat wat er komen gaat, zowel in deze, als in de komende wereld, beter is dan wat er tot nu toe geweest is. De dag van de beslissing is een vast bepaalde tijd. En dat ogenblik ligt niet zo ver meer in mijn toekomst. De chronologie van de gebeurtenissen brengt een paradox aan het licht, die ik hooguit kan vaststellen, maar niet oplossen. Als ze zo begaan met me zijn, waarom is iedereen dan weg? Waarheen? Vermenigvuldig, deel, tel op, trek af. Alles komt neer op acht. Acht?, een terechte vraag. Slecht nieuws is een onwelkome gast. Ik vermoed dat ik m'n

oordeel ken. De gezonde kan de uitgeholde niet begrijpen. 1258. Val van Bagdad. Zou het helpen? De middelen Efixor, Lithium? Blauwgas, Strychnine? Jouw adem wordt nooit mijn adem. Ik moest aan Tjechof's woorden denken: "De mens moet zich weten boven leeuwen, tijgers en sterren, boven alles in de natuur, zelfs boven hetgeen onbegrijpelijk is en hem wonderlijk overkomt, anders is hij geen mens, maar een muis, die voor alles bang is. Ik was bang en sta er onder. Beneden. Sluit maar, bedek me, sluit me af. Weg!. Dis moest me redden. Vroemmmm. Ik in die trein, weer die trein. Weer Breda. Ik naar Dis. Wat ik op zich niet erg vond. Ik had hem nodig.

∞

Voor deze tijd van het jaar was de bezetting in de trein naar mijn mening nul komma nul. Ik zou de bus nemen naar Gent. Raar over een rijksweg, de N62, die beheert wordt door een provincie. Eerst door die tunnel. Ik hield mijn adem in en kwam 400 meter te kort in die tunnel. Zou wel aan mij liggen? Over de Tractaatweg (verhandeling, verdrag, vergelijk). Een traktaat voor de eeuwigheid. De allerlaatste woorden van grote denkers schoten door mijn hoofd. Ze waren natuurlijk wel door anderen opgeschreven, dat mocht de pret niet drukken. Dis, die ik eerst opgezocht had, was er niet. Wel een buurvrouw en wat voor een. Waar kan een land groot in zijn? Niet in de vorm van die buurvrouw. Dat ik het niet gelezen had, in de krant! Wat? Jéé, een hele toestand hier in de buurt. Politie, afzettingen. De man was verdwenen. Ja, het was wel een vreemde hoor! O, dat mag ik niet zeggen, u kent hem, toch? Ja, ik heb u ook wel vaker gezien. Goh, ik u niet! Nou, ik vond hem wel vreemd hoor, zo oud en altijd van die rare verhalen en opmerkingen. Zo van,

ha buur, lekker weertje, hè?, terwijl het regende. Ook altijd zeuren over m`n hond. Ja, gekker moet je het toch niet maken. Voor mij dan, hè! Of ze wist waar hij was, Dis, waar hij naar toe was? Jéé, dat u het nu zegt, hij had nog een brief voor u bij me achtergelaten. Een brief? Ja, ze zou hem wel even pakken. We wonen wel op de Montislaan, of ik dat wel even wilde begrijpen. De brief van Dis aan mij was al geopend. Vreemde burenen van Dis. Zeker als je de gedachten van de man van de buurvrouw geloven moest.”Komen jullie uit een waterkraan? Ja, daar kwamen zij uit, wel blauw. Wat wil je? Kraanwater in die contreien komt van een diepte, koud, zeer koud. Ach, het sprookjesbos van een ander verguisd kunstenaar was hier toch ook in de buurt. Over Dorst slechts 35 kilometer. Maar daar moest ik toen niet naar toe. Dis, moest ik me nu met die flauwekul bezig houden? In de brief, ‘de geopende’ stond alleen: ‘Museum Gent, 7 voor 1.

∞

Ik wil en wil niet, lijd en geniet desondanks, verafschuw het leven en ben bang om in te stappen. Wij hebben allen sinds ontelbare eeuwen gedacht te wenen en gedacht te genieten, keer op keer: had Dis me eens gezegd.

∞

Toen ik voor het schilderij stond voelde ik uit mijn diepste binnenste het voorgevoel opstijgen van de grote, eeuwige rust, stilstand van werelden, bevrijding van de schepselen, dag van gelukzaligheid waarop leven en dood beide even nutteloos zullen zijn, tijdstip waarop Alles in Niets op gaat, alsof dat zuivere niets een voorbode is van terugkeren naar de plek van m`n geboorte.

∞

Ik moest nog een keer terug om mijn vertrek duidelijk te maken. Opschrijven, voordat ik opgenomen zou worden tot dat wat zonder vorm is. Ik moet het opschrijven. Vandaar. Hier ligt het. Wie we waren weet ik niet meer, de namen zijn door de rivier des tijds uit mijn geheugen weggespoeld.

∞

Het is vandaag 21 oktober 2010. Nu nog 7. Morgen is het museum open in Gent. Ik zal er zijn. Dan zijn we met z`n achten. Ik wil alleen de waarheid, geef me gelijk/ Ik ken de waarheid, ik heb gelijk.

∞

iudex tibi

∞

postremo

Betreft de nalatenschap: In wezen het vervolg en verloop en afwikkeling. Ik zet dus geen leestekens. Duidelijk en, en, en nogmaals en. En duidt op en. Ook de 8 infecteert mij. Maar laten wij het over zijn lotsbestemming hebben. Of is het de onze?. Wat weet ik van een schemergebied, of een rampzalig krimpand universum?. Waarom niet?. Alle natuurfenomenen de laatste tijd duiden mijn inziens op zo'n weldegelijke mogelijkheid. Maar, waar het schijnbaar omgaat is vermissing en vernieling. In Gent. Museum, goed gekwalificeerd. Niet top, edoch een museum. De betekenis van Gent is al dan niet rotsachtige `waterkant` en wordt geassocieerd met `haven`. Nu wil het geval in deze kwestie, een legaat, een schenking. Deze schenking, vond plaats in 2006 aan het betreffende museum, de legataris dus, geheel legaal voor het gepeupel, volgens de boekjes, de regeltjes die wij opstellen. Wettelijk vastleggen. Hemel, wat in dat gebouw gebeurde!. De bewaking, 2 man, meldden een akelige onrechtmatigheid. Godverdomme. Het legaat van Dis Haman, de schenker van een onschatbaar 17de eeuws zeezicht was bekrast, ach wat heet bekrast? De zaal was bevuild. Ondergelopen en dat op de 4de verdieping. Het schilderij verbeeldt een zeezicht met sloep onder zeil. In de barkas 8 schepelingen. Typisch 17de eeuws tafereel. Wat de nattigheid voor het schilderij? Ze zeggen dat uitzendwerk ook niet alles is !.

ALWEER DAT SCHRIFT

In het raam van het leven ziet men schuiven en bewegen

Eric Brandts

Voor A en A

En gij, zult

Nu ik het schrift weer voor me heb, het ligt hier, op mijn tafel. Verschrikkelijk de verwachter te moeten zijn van iets dat je niet begrijpt en ook niet krijgt, maar wel hebt! Wettelijk ben ik dus de eigenaar van het schrift, maar het is niet van mij! Vreemd en bepaald niet prettig. Een witheet zou ik het noemen. Ik begrijp de schrijver, m`n vermiste vriend wel. Die van het schrift. Het komt me akelig bekend voor. Ik doe m`n best. Absurd verhaal, maar voel z`n gelijk. Het komt over als een koortsachtig visioen van een heilige. Het pakte me zo, dat ik op onderzoek ga. Wat was die wederkerigheid van Die, en die acht? Zijn het er wel acht?

Misschien waren we geen intieme vrienden, maar collega`s, als je daarover kunt spreken, wellicht rivalen en nu door deze inspanning van lezen en begrijpen en andere gezamenlijke inspanningen toch vrienden. Wat met de onkenbaarheid van mensen? Voor mij was of is hij zeker geestig en verstandig gehandicapt! Kundig en zelfs superieur, soms met hoogstaande principes, andere minder. Hoelang kende, als ik het begrip kennen mag en kan gebruiken, ik hem? Hoe hij mij zag, weet ik nu uit het schrift. Kom er in ieder geval genadig van af!

Vermissing is iets anders dan dood, iets héél anders. Dood schijnt onherroepelijk te zijn, tenzij het tegendeel wordt bewezen. Je bent dus vermist, niet dood, want je bent ergens, maar ze weten niet waar! Ook kan je vermist zijn en toch dood, of dood én vermist. Meestal weet je zelf niet of je dood of vermist bent. Dat weten anderen.”Heb jij `m nog wel eens gezien? . Nee, die is dood, maar niemand mist hem. Goh, we miste je, we dachten dat je dood was”. Dood schijnt een zekerheid te zijn, vermissing daarentegen niet.”We hebben je niet gemist. Wie ben je eigenlijk en wat denk je wel, dat we je gemist hebben? “. Terwijl je jezelf nooit vermist. Nou, sommigen dan. Maar daar zijn pillen voor. En doktoren die je weer een plaats geven. Soms. Vermist worden is het voorrecht, dat uitdrukkelijk voor een ander is weggelegd. Vermissing ondergaat de ander, tenzij je dat voorwendt. Punt. Maar voor mij is het verhaal dan nog niet uit! Waar is die andere, mist hij of zij me niet? Daar kom je pas later achter als je ze gevonden hebt. En in die situatie zit ik nu, met mijn bril op m`n neus met het schrift op deze tafel. Kwijt zijn, uit het oog. Maar altijd die slijpende vraag in je hersenpan, “Waar is ie dan?

Ik maakte foto`s. Foto`s van dingen, uitdrukkelijk dingen. Mensen kwamen niet in me op. Mensen nam je niet op de foto. Mensen nam je of zij namen jou. Het Louvre, voor de een een schatkist, voor de ander een nette rommelmarkt. Een geordende stapelplaats van zaken, die mij niets aangingen of te zeggen hadden. Ja, decor. Rijen mensen, die voor dingen voorbij schoven. Ingestraald door hese stemmen, lispelend uit de

spekertjes, als haarbandjes op hun hoofd. Ik fotografeerde brandblussers en telefoontoestellen, hier en daar opgehangen aan pilaren in hoeken en nissen. Voor ik er door bewakers uitgeknikkerd werd, werd ik door één beeld even vastgenageld. Roerloos stond het groen uitgeslagen meisje met haar handen op haar rug mooi te wezen. Het verbleekte grijs geworden balletjurkje. Ik zou er meer zien. De tutu's, maar dan ergens anders omheen, met strakke pakjes, mensen die dachten dat ze beter tot hun recht kwamen in zo'n outfit. Zelfs rijglaarsjes. Alleen van een ander kunnen. Dat wat ik nooit zou kunnen, maar wel zou kennen. In de naam van de maker, helemaal dood in 1917 zat al degelijk het gaas verstoep. Het was geen ding, maar een onbewogen beeld, een iets en daar nam ik uit, noem het respect geen foto van. Ik werd uit mijn gehallucineerde staat geschud en in het Frans toegebluft mij te verwijderen. "Pas de Photo!" Ik ben nog nooit zo snel ergens gekomen. Flits en ik stond buiten. Mijn fototoestel hing om mijn nek en bewoog op en neer. Het was mijn ademhaling. Het toestel zelf ook.

Het onderscheid tussen een apocalyptisch scenario en een terechte waarschuwing heb ik nooit kunnen maken. Het duidde alle 2 op een begin. Voor een ander op een einde. Daarom is het voor mij en zeker na herhaaldelijk doornemen waar. Er moet een verklaring en zeker een samenhang in zitten. Mijn denken is immers gericht op verklaring, duiding en samenhang en of de werkelijkheid te zien is, die ik meegemaakt heb of ervaar. De beleving, zeg waarachtigheid, die wellicht een ander beleeft of ondergaat vraagt om opheldering. Het zou je zelf kunnen treffen.

De bovenste bank in de collegezaal. Daar zat ik. Een oud statig gebouw. Zeker een herenhuis geweest. Op het podium stonden studenten, zenuwachtig om de kont van een docent te draaien. Indruk proberen te maken met zotte, vage vragen. De leraar keek omhoog, mij richting uit en riep, akoestisch perfect gedragen, "Wij weten wat we willen, niet waar? Een goed belegde boterham, niet waar?". Dat is twee keer niet waar, niet waar? voegde ik er aan toe en hij moet ook mijn sarcasme gevoeld hebben. Hij zag duidelijk mijn somberheid. Als zwart licht zou kunnen geven, straalde dat absoluut van mijn gezicht. Daar had je tenminste iets aan in de fotografie. Zwart/Wit. Op de introductiedag wist ik al wat komen zou. En die goed belegde boterham, waarop hij zinspeelde kwam uit mijn motivatie. Waarom ik in godsnaam voor de studierichting had gekozen. Mijn zwartgallige perfect foto's op A3 formaat gaven mijn gemoedstoestand in die tijd al aan. Het zou en kon niet bij fotografie blijven. Foto, foto hang maar stil, een film wordt je toch nooit! Toen wist ik al dat je omgeving of dat waar je mee omging, bestond uit epigonen en iconoclasten. Hel en zware verdoemenis. Dat, met die boterham zou het wel goed komen. De docent drong zich aan mij op als promotor. En dat deed ie best goed. Wat hij zag, kon hij op zijn manier vastleggen om een idee los te laten. Met een foto dwing je jouw beeld op en ziet er beter uit dan in werkelijkheid. Die is eenmaal stuitend. En dat in het analoge-tijdperk. Je kan je tijd maar vooruit zijn en zien. In die tijd stond een foto voor waarheid. Gesjoemel met afdrukken, hoe goed ook geprobeerd liet zich altijd lezen op het negatief. Wie de ander onderschat is de domste van de twee. Het werd mij dikwijls verweten. "Goh, wat ben jij toch negatief!". Altijd dat "Goh", en ja maar als of wat. Voor mij was fotografie toen een toetssteen van waarheid. Die geschiedenis

heeft me niet ingehaald. Ik had gelijk, dat blijkt wel uit m`n werk. Heb het sowieso nog steeds. Nu houdt mij de gedachte bezig, zonder mijn vermoeden geweld aan te doen, dat ik me in een maalstroom bevind waaruit ik me onmogelijk kan losmaken.

∞

Ook weet ik dat ook hij zich in een tredmolen moet bevinden, waardoor hij uiteindelijk een akelige dood te wachten staat. Hij wordt vermist! Als het al één dood was? Als hij al dood was? De onzekerheid. Ik betrap mezelf op, "Ja maar als? Wat dan?".

∞

Hoe moesten mensen die het schrift lazen, nu of later, respect opbrengen voor hem, die het geschreven had? Al was het veel later? Ik stelde me het schrift, duidelijk een blauwdruk van leven, weten en vraag, voor als een kluwen wol, hopeloos door de war. Ik moest er een bol van maken om daarna een begrijpbaar ding te breien. En dingen, daar ben ik goed in. Bij het schrift moet dat nog blijken.

∞

Ik weet dat een deel van zijn leven verweven is met het mijne.
De welhaast ondenkbaarheid van een mensenleven. De afstand
van zielen. Die wirwar van lengtes en breedtes moet ik
overbruggen. Dan heb je gereedschap nodig. Naar iedere ziel is
een ladder.

∞

Het weer hing die dag tussen mal en dwaas in. Ze vonden hem
een praatjesmaker, een luidruchtige, trots en zouden dankbaar
zijn, als ze van zijn loze lawaai verlost zouden zijn. Ja, dat zouden
ze willen. Zij waren eerder weg. Te stom en te traag om iets te
volbrengen. Hij bleef en maakte zijn studie af. Toen was het al
een omgekeerde wereld. Ik weet dat hij de mensen meed,
omdat ze hem verveelden. Kaffers, stoeptegels, leeghoofden en
boerenpummels. Dom gespuis. prevelend achter hun hand, hun
verwongen lippen onzin uit laten kramen. Zielenpoten. Het
schrift zet me wel aan, zoals je een lamp aanknipt mijn eigen
verleden en zijn te bezien. Liever een zaklantaren om de
duistere hoeken en gaten te belichten. Soms een felle bundel,
dan weer een klap om de batterij aan te sporen energie te
geven. Zo onderga en beleef ik mijn leven, heen en keer. Al zijn
het, net zoals bij de schrijver meestal dreunen, die zich
aankondigen met schokjes. Schokjes van bewust worden,
bewust zijn. Eerst maar eens verzamelen en ordenen. Ik hoor
een stem : “Help mij. Hij is niet vermist, hij zit in mij. Ik ben het.
Ik heb gelijk”.

∞

Evenzeer zoals hij dat dacht, dacht ik, zelfs weet ik, dat het dorp, eens belangrijk in roofzucht en rooftocht zonder weerga in lang voorbije tijd, een weergaloos en blind dorp is, zonder enige hoop dat het veranderen zal. Precies op deze plek, jaren geleden schreef ik "Broot en Speelen". Statig en stoer stapte het door stal en stront, de koeien. Stupidie volk, wat alleen uit dom eigen belang gebruik maakt van wat je inbrengt. Als een drankzuchtig monster zijn lichaam en omgeving sloopt. Een bedelaar, toen en nu. Er waren twee ontsnappingsroutes. De zee en een snelweg. Een weg die zijn naam eer aandoet. Snel weg! Wij waren hier zogenaamd voor het licht. Het onvolprezen licht. Bezongen en bejubeld door andere verliezers. Eens, maar nu niet meer. Het licht is gebleven, niets bijzonder, de rest vergaan en verrot, ook niets bijzonders. Epigonen in voldoende mate aanwezig. Alleen hij stond daar volledig boven. Als een rechte mast. Dat was ook duidelijk zijn naam, zonder voorwendsel. "Mast". Wat ons hier gevangen hield, voor een tijdje zeker, was de onbeschrijfelijke weergaloze domheid van de bewoners en onze scrupuloze lust om er gebruik van te maken. Maar lust is nog geen kunnen. Niets menselijks was ons vreemd in een gegeven periode. Vermist. Wat gaf het nu in dit dorp of je er was of niet? Hier was je in elke hoedanigheid vermist. Wie waren we überhaupt? Dat was het mooie. De bewoners, ambtenaren en koddebeiers inclusief, dachten alleen in de zin van Wie, wat, waar en wat dan nog. Duidelijk "weldenkende figuren", wier handen in de graai en grabbelmode stonden. Komende en gaande burgervaders en wetteloze ambtsdragers. Op hun gezicht was vraag en bijbehorende achterdocht ingeetst. Nooit konden zij hun klauwen uit de gemeentekas of welke kas dan ook houden. Voor bedden en andere niet te missen spullen in een ambtswoning of optrekje. Zelfs een prinses slaapt niet in zo'n nest. O, ja, wel een prinses, maar die had last van een erwt in haar sponde. Als het

al een erwt was? Vreten, reisjes naar bijvoorbeeld Gambia en alleen de Heer, als die er was, ik heb mijn twijfels, wist naar welk oord ook op Zijn bedenksel, wat ik ook niet geloof. Een volkse zanger, ik geloof met de naam Hannes Peuk, schreeuwde ooit al: "Vreet, Vlieg. Neuk, Verduister en bedonder, niet zonder ons".

Ons geld, ja. Dat moesten wij ook maar eens proberen. Dat is duidelijk mij ook gelukt. De een kan alles flikken, de ander onder een vergrootglas gelegd. Ik heb er een redelijke scherpe kijk op de gang van zaken gekregen. Mast noemde ze het Húúvolk. Ik dacht meer aan èèh, zonder het ook maar aan volk, personen of mensen te verbinden, zij kwamen niet in mijn hoofd op.

Onbenoembare dingen, welke zich door een onzichtbare macht bewogen en dwaalden, zoals op een rustige herfstdag in dat befaamde licht de bladeren van een populier afgleden, zachtjes naar de zilte bodem. Het dorp ligt immers aan zee. Vaag, vaal, vervelend, voorspelbaar, zoveel anders dan de zee. Deze hield je ieder uur, minuut, seconde iets anders voor. In kleur, in licht, in beweging, zoals ik me een vrouw voorstelde. Woest en onvoorspelbaar, ook meegaand. Iets om niet bij in te slapen. Gelukkig heeft dit dorp me dat gegeven, ook al sprak ze je aan met èèh. Duidelijk, niet als de mist, soms met sonore klanken van boei en schip. Buiten sommigen van het dorp, een hand is te groot, kan ik ze alleen maar belachelijk en bespottelijk vinden. Iets wat zeker omkeerbaar gevonden wordt. Buitensporig neerbuigende bijnamen verzinnen. Verzinnen is niet het juiste woord. Het spettert van hun tronie af. Het hoort erbij, geen omweg mogelijk. Het is, zolang het duurt. En in zo'n omgeving gebeuren vreemde zaken. Het zal hen een worst wezen. Als ze maar niets te kort komen, want dat kaaiboevenbloed zit al sinds mensenheugenis in hun lijf. Zelfs dat bloed vindt het vervelend om in hun lijf zit. Ook spreekt hier de zee en verleden een woordje mee. Zeg maar schreeuwt. De zee, zij neemt. De wind, een medespeler van haar, brengt. Meestal het zand, dat zij

neemt. Keer op keer. Hoeveel golven worden er al niet vermist en toch zijn ze er nog. Steeds nieuwe zeggen ze. Het zijn zij die het zeggen, bewijzen kunnen ze het niet. Dat is niet mogelijk zonder onderzoek. Dan komen andere spelers in het spel. Water onder andere. Water is wat anders dan zee. Water wordt nooit vermist, het is er altijd, in iedere vorm. Zelfs in de meest gortdroge omgeving is er water. Relatief gezien. Onderzoek. Beschouwing. Vraag en antwoord.

∞

Ik ben duidelijk niet op m`n gemak in deze provincie. Ik kom er ook niet vandaan en weg. Iets heeft me hierheen gelokt of bevolen. Om het goed te praten, als een verslaafde gedwongen door het licht. Het licht wat ik dacht nodig te hebben. Duisternis en kwaadaardigheid heb ik ondervonden. Net zoals Mast. In zijn atelier, voor mij als fotograaf een rommelhok. Jij moet gaan schilderen zei hij, terwijl hij zich vol liet lopen met slechte witte wijn van de plaatselijke slijter of grootgrutter, profijtelijk aangengd en geschonken door de lokale kroegbaas met zelfoverschattende eigen- en andermans kennis. Mast siste me toe. Een eprêuve moest het zijn. Du maître kwam later wel. Alles stelde hij ter beschikking. Ruimte, wat je uiteindelijk kreeg na hard zwoegen om de teringzooi aan de kant te zetten. Linnen,spanlijsten. Gesso, als konijn uit de hoek als subliem impregneerspul. Kwasten, verf en rust. Tijden lang. Mast zat toch in de knijp. Eigenlijk moet ik kroegen zeggen. Ik kwam hem natuurlijk in een van die kroegen tegen. Onder het mom “de verf moet stijven”. Hij hield zich ledig, nou ja ledig met witte wijn en voor mij een soort hocus pocus drank. Iets waar ik toen

nooit bezopen van werd. Café List en Bedrog. Waar je de genoten drank op mocht laten schrijven. Dat deed de kroeguitbater met een vork. De rekeningen waren altijd hoger dan ik zelf berekende. Zo zopen wij menig bungalowtje weg. Wij drukten drankgebruik nooit uit in geld. Alleen in dingen die je er ook mee kon aanschaffen. Ben later toch maar contant gaan betalen, dat scheelde.

∞

Sic et Non, alleen hebben ze hem nooit hoeven te castreren. Hij wilde geen naamloze worden, gevangen in de idealen van een ander. Hij was schilder en wat voor een. Alles wat uit z`n brein kwam was nog niet eerder gezien, laat staan aangeraakt. Een tijdloos genie en nu vermist. Ja, ja! Zo dacht ik over fotografie. Vastleggen, zodanig dat het niet vergeten wordt, zeker niet door jezelf. Vreemd en blijkbaar een onmogelijkheid om in een zo`n opleiding, ieder zijn eigen zaak van onderzoek, iemand te vinden met dezelfde drijfveer. Ze waren er niet. Het idee alleen al, gezien worden, althans je werk. Je kunnen. Op een bepaald moment voelde ik dat fotografie niet m`n attitude was, maar de dingen omzetten in beeld. Zoals eerder, krassen in zink. Terug naar waar het mee begonnen was.

Etsen, schilderen, allemaal 2 dimensionaal. Dat moest ook afgelopen zijn. Er zou een andere verschijning bij moeten. Je zou en moest er omheen kunnen lopen. Rond de dingen. Film? Gatver, weer dat platte vlak. De lichtbundel naar het strakgespannen doek was wel te doen. De film die ik maakte ook wel. Maar het was niet in de orde van naar beneden sodemieterende kinderwagens, waar zo hoog over werd opgegeven. Er moest omgedraaid gedacht worden. Een

omwenteling, met jezelf als proefpersoon. Onderdanig ondergaan. Met de mogelijkheid om zelf de snelheid te bepalen. Het omgekeerde of aanvulling van fenakistiscoop, een uitvinding van een Gentse geleerde Joseph Plateau. Hij ontdekte dat het beeld nog zo'n 1/8 seconde bleef hangen, ook wel frame-rate genoemd. Ik noemde het in die tijd kleefvermogen. Ik moet oppassen niet zo te eindigen als Plateau, die heeft teveel in het licht gekeken. En zo langzamerhand ook voor die acht, toen al. Het machine wat ik fabriceerde noemde ik Landschapsauto. De opstelling van het apparaat was in een cirkelvormige wand met een straal van 4 meter, wat dus uitkomt op 8. Meters wel te verstaan. Aan de binnenkant van de cirkel waren acht foto's van een horizontaal graslandschap, nou ja landschap, grassprietten gemonteerd, waar tussen 8 zwarte strepen verticaal geplakt. Hiervoor had ik eerst een fotoshoot gedaan in een maïsveld. Met mijn fototoestel op statief draaide ik rond en rond. Een vriendin die mee was gegaan dacht dat ik doordraaide, geestelijk dan. Ik draaide iedere keer rondjes, steeds een andere belichting en plots staat ze spiernaakt, in haar blote concha tussen de maïsplanten. Als 'Venus van Botticelli'. Nee, dat is niet mijn bedoeling snauwde ik haar toe. Dat doen we zo wel. Thuis, gezellig. Samen. Ik leefde nu eenmaal in een wondere wereld. Na de shoot, zoals professionelen dat noemen, kreeg ik een nieuw idee voor een shoot. We dreven in mijn nest en ik schoot. Ook weer raak. Dat werden de 8 zwembadfoto's. De mare was snel geboren op het gesticht en ik moest zelfs superstukken afwijzen. Ik had genoeg aan acht modellen. Voor de kunst, voor de foto's. Midden in de cirkel stond het mobiel wat cirkelend bewoog, aangedreven door een benzinegrasmaaimachinemotor. Je trok de motor aan, ging zitten, je werd rondgedraaid, kon gas geven, ook remmen. Met de correcte snelheid, werd het graslandschap zelf een beweging. Zoals een autoband, eerst terug dan vooruit. Plotseling ervaarde je een stilstand, terwijl je

als een gek ronddraaide en strontmisselijk werd. Niet alleen van de beweging, maar ook van het lawaai en benzinestank. Met mijn gewicht werkte het perfect. Een docent met obesitas wilde ook een keer. Buiten zijn vrouwelijk klinkend gegil, plezier of angst?, werd de beweging steeds heftiger door de middelpunt vliegende kracht. Gelukkig voor mijn kunstwerk viel de motor uit door de absurde dynamiek. Een krachtsuitdrukking, een vette ranzige boer en een vertrokken gezicht. Mijn opmerking, dat het ding niet voor vette lijers was bedoeld scheen geen ongunstige uitkomst te hebben op de beoordeling. Het was een goed ding en hij een vetzak. Punt uit. Een Belgische examinator, speciaal uit Antwerpen, what ever, wilde de rest toch ook wel bekijken en eventueel met een kritische noot larden. Aan de buitenkant van de perfect witte cirkelwand hingen 8 zwembadkleurenfoto's van naakte medestudentes. De inspiratie was in mijn bed uitgebroed. Goed gevormde wijvenlijven, allemaal op de zelfde manier in het door mijzelf gemaakte zwembaddecor. Zelfs de marmeren rand en het roestvaststalen trapje waren aanwezig. Als je niet goed keek leken het 8 dezelfde foto's. Door de benzedamp en rook stond zijn toch al niet serene gezicht niet vrolijk. Het stonk toen hij z'n stille omgang begon. Achter de cirkel vanuit ons gezichtspunt klonk een waarderende kreun. Op z'n plat Belgs hoorden de andere docenten en ik: 'Ahwel oetverdoeme, 't zijn allemaal andere vrouwkes. De aanwezige leraren keken elkaar verbaasd aan en deden nog een rondje cirkel. Nu bleven ze iets langer weg. Ja, verdomme, het zijn 8 verschillende foto's. Enigszins besmuikt kwamen ze weer in beeld. Aléz, even overleg. Tijdlang stond ik alleen in de ruimte, totdat mijn 2 keer Nietwaar van de goed belegde boterham de nog steeds naar verbrandingslucht ruikende zaal, met een brede glimlach binnen trad. Hij schreed. Ik ervaarde het niet als lopen. De smog in de zaal was mijn eerste ervaring met geestverruimende middelen. Drank was al

geruime tijd bekend, dat zoop ik alsof ik moest hangen. Welnu, hierover hebben we niet zoveel meer te zeggen, nietwaar? Dat zat wel gebakken, die boterham, nietwaar? Maar de rest van m'n werk dan? Het buitenlands ei had tenminste geen stront in z'n ogen, schamperde ik. Vetbuil Ja, O bonkte de zaal in. Bloed. zweet, tranen en verbrandde jatten heeft het me gekost. Nee, dat was niet nodig, nietwaar, dat was al geëvalueerd. Daar waren tussentijdse beoordelingen voor geweest. Ze hadden gadverdamme m'n examen werk daarvoor nooit gezien. Ja, op papier, 2d. Een keer hadden ze een onderdeel van m'n werk gezien. Duidelijk gemotiveerd in het 3de jaar van de 5. Glashelder, in goed Nederlands uitgelegd, dat ik vond dat je om m'n werk heen moest kunnen lopen. Rond de dingen. Vast kunnen pakken. Mijn zwarte Nikon F1 had ik in zink nagemaakt. Het echte toestel was loodzwaar, z'n zinken remake als een veertje. Tegen de tijd dat het klaar was liet ik het door de alsmaar uitdijende vetbol beoordelen. "Heb jij dat gemaakt?, ja, o!, das geen echte". Toen al een behept met een subliem, vlijmscherp inzicht in zaken. Nee, deze is van zink, hè! Dat weegt bijna niks, hè! Nee, dat was de bedoeling, hè!, chargeerde ik. Diegene die ze oppakken moeten een kleine spierversrekking oplopen, of een grote of sowieso denken, das niet echt. Oh? Ga maar door met apennotjes eten. Nou nee, doet u dat maar, d'r kan nog wel wat bij. Ik pak wel een jenever. Oh! Heerlijk, als papier moest het zo weinig mogelijk wegen, maar dan in metaalachtig materiaal. Zink. Dat woord was dubbel, 3 dubbel. In warme landen begroeven ze hun doden in zinken kisten. In andere in lood, dat was te zwaar. Daar is een hele natie door naar de klote gegaan. Loden schoenen, nooit gedragen. Het zink was licht en plooibaar, zoals mijn jeugd plooibaar was. Zink, dat deed de zon ook in de zee. Al zei je dan "Zinkt".

Nee, nu moesten ze naar de excellente examenstukken van een student, nietwaar? O, ja? Toevallig de zoon van een eminentie, die stage had gelopen of geslapen bij een multinational, dat iets deed in kankerverwekkende stoffen of substanties, waarvan de eminentie in het bestuur zat. Ik heb geen stront in m`n kop en begreep meteen dat ik naar de prijs van 2500,- gulden kon fluiten. Het bedrag was verbonden aan de Flagrantprijs van het gesticht. Het vermoeden werd alleen maar bevestigd. Hoe de eminentie aan een zoon kwam was voor mij ook al zo klaar als een klont. Ze staken in die kringen niet alleen hun neus in zaken. Gleuven en kringspieren was ook hun terrein. Hand en span, pik en spam. Voor als zo velen op de opleiding was het slechts een eliteparkeerplaats om later op het pluche te kunnen strooien met beurzen, subsidies en stipendia en er daar dan weer de uitbundige vruchten van te plukken. En dan plukken in de negatieve connotatie. De zoon heette Fiep. Sequentieel, monomaan en duidend gepreoccupeerd. Hij kwam uit Tuitjeshoorn en is daar op bestiale wijze om het leven gekomen. Uit pathologische rapportage bleek zijn onderste sluitspier te zijn verwijderd. Niet opgerekt, maar vermist. Maar dat terzijde. De vetbultige docent en tevens bestuurslid van het zelfde meerlandenbedrijf zou de rest wel klaren. Het hoe en waarom. Ja, O! en ik zou die 2500,- gulden toch maar op zuipen. Ja, O! Ik wist dat ik me koest moest houden. Het kwam wel goed en zo niet dan was dat niet zijn probleem. Hij kwam al om in de problemen. Zijn vetopslag was niet het enige. Ik had een vriend, een van de hand, waarop je ze kon tellen. Die maakte internationale furore. Een leuke achterdehand, bijdehand en goed achterbaks. Maten naaide elkaar met mate. Dat alles op profijtelijke basis en manier. Wie het goed doet, die goed veel geld ontmoet. Goed in de zin van dingen, spullen. Hij wist waar die oude Jood z`n mosterd haalde. Lys. In een cirkel ontmoeten 2 punten elkaar sneller dan in een rechte lijn.

De enige echte hulp op het gesticht kwam van de amanuensis. Hij had de naam van een aansteker. Van Poppel kwam uit het Belgische dorp Poppel. Voor mij heette hij Poppeldepoppel. Hij heeft me alle fratsen van het afdrukken geleerd. Zowel zwart/wit, als kleur. Door hem kende ik perfect de chemie van de fotografie. Op de vraag, waar heb je het meest van en mee opgestoken, het antwoord is van Poppel, Poppeldepoppel. Het was een hoogopgeleide, gesjeesde laborant. Kettingroker. Door nicotine en handmatig ontwikkelen had hij zwarte vingers. Zwart van binnen, zwart van buiten en al geruime tijd een welverdiende plek in de ossewei. Dat wist vetkwab Ja,O! ook. Rancune is een vreemd fenomeen. Zoals vele fenomenen.

Mijn naam is niet van.....belang. Hij brandt steeds van verlangen. Kijk op zee. De rimpels in het voorhoofd van de lucht worden steeds duidelijker. Groeven. Dat werd slecht, heel slecht weer. Hier zou veel zand verplaatst worden. Ik kreeg gelijk. De geschiedenis moet mij gelijk geven. Ik trek er mijn handen vanaf. Ik ben gekrenkt in mijn trots. Wetenschap kan nooit het hele verhaal vertellen. De goddeloze dagen veranderen langzaam in de moedeloze. Zij volgen elkaar moeiteloos op. Dat knagend bewustzijn sluipt al tijden door de krochten van mijn brein. De wet van de remmende voorsprong. 8, de wederkerigheid. Ik ben een non-conformist, geen weerhaan. Als ik mezelf zou moeten

duiden, noem me dan een querulant, zonder de daar aan verbonden waan. Overall valt iets op te plakken. Niet op mij! Worden zijn woorden nu mijn woorden? Hij attudeert, ik ook.

∞

Niets hielp. Het was als schreeuwen tegen een storm. Hij moest het geweten hebben. Door omstandigheden was hij ze kwijt geraakt. Het vechten tegen zijn medemens, zelfs vrienden, voor zoveel dat woord iets betekent. Zijn thesis over holografie werd als waanzin afgedaan. De beoordeling van dit knap staaltje van onderzoek en echte wetenschap, zorgde er voor dat hij niet summa cum laude afstudeerde en ook niet in bezit kwam van de zo felbegeerde penning. De scriptie is letterlijk overgenomen door een docent, het ligt hier voor me op tafel, naast het schrift, die in onafzienbare tijd zijn doctorstitel kreeg en bijval uit de onanerende groep, welke als een zure wolk om de kersverse promovendus heen fladderden. Dat heeft naar mijn idee zijn paranoia aangewakkerd. Maar die woede over dat “gesluip en gekruip” heeft zijn werk alleen maar goed gedaan. Hij had gelijk, hij was de beste en als ik in z`n boek met afbeeldingen van zijn werk blader geef ik hem ook gelijk. Gelijk heeft maar een kant. Zijn kant, z`n werk in ogenschouw genomen. Het was een kantelpunt. Sic et Non, met dat verschil dat niet zijn nichtje, dat hij niet eens had, maar hij zelf genaaid is. En zoals uit mijn zoektocht ook blijkt vele malen.” List en gekuip”. Hij werd gedeeltelijk omringd door lafbekken en tuig. Naar ik begrijp ook in z`n voordeel, als je over voordeel kunt spreken. Ach, die penning bleek ook overduidelijk twee kanten te hebben. Vreemde penning. Geen kop en geen munt. Een ding met twee kanten. Als je hem kreeg, had je haar niet verdient.

∞

Zwaarmoedig, verdrietig en ook zeker geholpen door drankzucht zette hij verbluffende werken er tegenover. Zijn of kan ik zeggen mijn eerste werk wat er toedeed was van zink en soldeer. Fotografie werd voor ons steeds banaler. Een foto, een goede raakte je. Een niet te duiden weging. Alleen, als je de foto omdraaide, was de achterkant wit. Het zelfde overkwam me met schilderen. Al was die achterkant van een andere kwaliteit, een andere orde. We riepen dan: "Lekker kontje naar verhouding tot de rest van het lijf". Een foto of een schilderij, zeg maar prent, omgekeerd tentoonstellen of laten zien was al gedaan. Eeuwen geleden al. Nee, dat was voor ons niet aan de orde. Een blijvend nieuw beeld. Een ding waar je wel omheen kan en een nieuw zicht gaf. Natuurlijk wisten we ook wel dat je een schilderij kon omdraaien, maar dat was de achterkant. Wij vonden, ik zeker, eenmaal de achterkant gezien, dan had je die gezien. Sommige waren erg mooi. maar dat waren dan weer geen schilderijen. Alhoewel? Bij een schilderij dus. Objecten lieten zich door ons als ding benoemen. Lekker ding of akelig ding. Ook weer die twee kanten, maar daar zat altijd nog iets tussen. Gewicht of leegte. Bij sommige van die zaken alleen maar niets. Niet een leegte, want leegte stond nog voor iets. Immers, dat dacht ik. Daar moest ik nog achterkomen. Niet letterlijk of figuurlijk. Om achter dit soort zaken te komen, te begrijpen beter gezegd, vrat ik bij wijze van spreken de hele bibliotheek van het instituut op. Nog steeds. Uitgehongerd als mijn geest was. Zuipen hielp niet, zoals het dialectisch proces, waarvan ik eerst dacht dat het met fotografie te maken had. Het wordt eerst gesteld, daarna ontkend om uiteindelijk tot de waarheid te komen, met dat verschil dat Hegel het over de hogere waarheid had. Ja, ja, dat dacht ik al, dat er meer waarheden waren. Net zoveel als mensen. De rede kan niets

zonder de werkelijkheid en de werkelijkheid niets zonder rede. Dat las je dan. Ja, dat Niets vond ik spannend. God, wat werd er toch veel afgeluld. Kwam het door die goedkope rotzooi, die we zopen. Altijd moest ik m'n bek er tussen slaan. Ik had gelijk! en Schopenhauer, die stelde al , dat het ergste nog moest komen. Ik droeg ook een T-shirt met die tekst erop. Was dat zwarte hemd in de was, dan droeg ik een keurig wit hemd met een stropdas met het voorkomen van een galgenstrop. Dat ik me in die tijd opstelde als een man waaraan je niet eigen kon worden. Voor de één een weet, voor de ander een vraag. Die één was ik zelf. Voor de overgrote meerderheid een vaag vraagteken. Dat wilde ik zo houden. Ik besta duidelijk uit 2. Je bent er voor of je bent er achter. Niet voor mensen met een IQ van een stoeptegels.

Ik ben Ik, als Ik niet als Ik leef en denk, mis Ik het doel van mijn bestaan. Wat is mijn doel in mijn leven, mijn zijn?

Dat is, Ik en Ik, meer niet en ook niet minder.

∞

Het dorp was de enige plek dat een echte orkaan heeft meegemaakt. Enkele maanden daarna ook nog een inval van de Engelsen om de boel te ontzetten. Zoals zo vaak was gebeurd. In uit, uit in. De chaos in het dorp is na zo'n 69 jaar nog niet opgeruimd. Er is alleen maar troep bij gekomen. Losse stenen is van iedere eeuw. Los zand ook. Het dorp was en is ontzettend ontzet. Ik door de o zo warme bevolking. Ach, je mist hier niks. Tandknarsen durf ik niet vanwege de schurende werking van het zand. Is het geen zand, dan is het zout. Geen zout, dan zijn het de bewoners wel. Tandknarsen is een ingesleten oude gewoonte geworden. Dat deed hij op het gesticht al. In die tijd

hoorde ik vaak 'Wil ik ook wel'. Zelfs nu maak dat nog steeds een vlammeende nijd in me los. Ik foeterde in één ademtocht; "Om verzamelwoede in welke vorm dan ook uit te bannen, dienen de objecten, die deze emotionele behoefte losmaken, vernietigd te worden". Die of dat, wie of wat, d of t het maakte me toen al geen donder uit, die klote schrijftaal. Ei of Y, dat wel, dat maakte een wereld van verschil. Je was een lijder of een leider. Ik lul zoals ik lul. Duidelijk begiftigd met een afwijking. Nou lekker, het is de mijne. Toen, op dat moment was er maar een oplossing. Maak een object dat zoveel aversie opwekt dat "Wil ik ook wel" naar mijn kant toe niet meer gebruikt zou worden. Mijn vader kwam uit een geslacht van slagers en slachters. Hij moest mij voorzien van varkensogen. Veel. Wat ga je ermee doen, joch?

Niks

Weer een raar ideeetje van je?

Ja

Ik bel wel als ik ze heb, ik heb ze namelijk niet in m'n zak zitten. Nee, dat begreep ik. Niet veel later werd ik opgebeld. Ze liggen in de koelkast. Het licht is uit, grapte hij. Het licht uit hun ogen en ook het licht van de koelkast, begreep ik. Dat had ik in mijn vroege jeugd en latere leeftijd al gecontroleerd. Dat wist hij. Kom er aan, sprong in mijn matzwarte Renault 4, uitgevoerd met 3 versnellingen en 1 achteruit en sjeesde van gestichtstad naar dorp. De enige echte werkelijke binding met het dorp was niet de zee, maar mijn vader. Helder blauw doorzichtig getinte ruiten in de auto. Zelf op de ramen gespoten uit een spuitbus, die ik na gebruik nooit meer heb kunnen vinden. Uit de handel genomen. Alleen god weet waarom. Het helder blauw deed me aan de ogen van mijn vader denken, evenzo de zee.

Wat ga je er nu mee doen, vent? vroeg hij.

Ik vertelde hem wat de bedoeling was. De ogen zou ik in een zelfgemaakte sierlijke kist leggen en ingieten in polyestherhars

gemixt met enkele leuke chemische middeltjes. Pas op je ogen, schertste hij. Een doos met ogen, ogen zonder hoop. Meestal keek je in een kist. Deze kist keek naar jou met vele dode ogen. Zelfs ik huiverde een beetje van het effect. Falende hebzucht en ziekelijke nieuwsgierigheid. Het was nog een hele heisa om de varkensogen niet te vertroebelen door de warmte dat het giethars bij uitharding afgaf. Het gegoochel met chemische middelen die toegevoegd moesten worden was een bedoening. Ook hier bracht een koelkast weer uitkomst. Het werd me niet in dank afgenomen door de medebewoners van Villa Back Home, waar ik een verdieping had. De stank van het polyesther in de koelkast. Of ik van de pot gerukt was? Zeker toen Dat in de kist keek. Vuile goorlap. Lys kon het wel waarderen. L`art pour L`art. Lys drukte zich graag uit in doodoeners. Toen verdacht ik hem al van toegepaste kunstjes. Dat en Lys waren huisgenoten. Ik zocht alleen nog een naam voor het 'omgekeerde Vat van Pandora', daar kon je niet mee aankomen. Het werd tenslotte "Doos van Van". Braakgeluiden en jasses waren de toon en uitroepen. Nietwaar, de docent keek geschokt weg. Of mijn uitleg bij het piece de resistance begrepen werd was mij volkomen duidelijk. Niet dus! De dode varkensogen in de doos zagen niets. Door de angst zagen de kijkers ook niks. Hoop zat er niet in die kist. Een hoop dooie ogen. Perfect geconserveerd door de giethars. Een taxidermoloog zou er jaloers op zijn. Geen formaline meer. Boerhaave zou uit z`n graf opstaan als hij niet in een pot zat op een plank van een museum. Ik keek en kijk nergens meer van op. Gunther van Hagens ontdekte in 1977 een methode die er op leek. De 'Doos van Van' zag het licht onder het grauwe licht van een Brabants stadje in 1974. Het was winter en de suikerfabriek draaide volop. Het kon wel de goedkeuring van m`n vader wegdragen. In onderzoek leek ik wel op een

familielid. Dat je die stomme fotografie ook doet, flapte hij er uit. Nou ja, t`is jouw keus, de kunst. Wat ik deed was wetenschap, vond hij. De onschatbare. Ik vond het inversie en zou op een andere manier daar nog veel last van krijgen, wederom door toedoen van anderen. Bij anderen stuitte ik op onbegrip, maar wel met gespeelde erbarming. Ik ging verder opzoek naar omkeerbaarheid. De 8 lag al in het marmer gebeiteld. In gedachte deed ik onderzoek naar het tonen van beweging door geluid. Geen oscilloscoop. Er waren al computers zo groot als een fabriekshal. Die ik aangeschaft zou kunnen hebben in die tijd paste niet in de huiskamer en verblufte iedereen. Bij dat machine was een optelsom van 1 + 1 nog te moeilijk. De uitkomst van dit vernuftig apparaat was menigmaal 5 en dat klopte weer niet. Ettelijke anderen geloven deze uitkomst nog steeds, maar zijn niet te helpen. Bankiers en dat soort gedochten zien hier wel mogelijkheden, maar dan weer andersom, voor eigen zak. Het toestel is wel de voorbode van onheil. Opeens zou Kunst, ja met een hoofdletter, door iedere randdebiel gemaakt kunnen worden. Dat doen ze met verve. Lys zag de mogelijkheden ruim van te voren en in het prille begin buitte hij dit al op grote schaal uit. Smakelijke kost en weer voor sommigen niet te verteren brokken. Heerlijk om met stupiditeit omringd te zijn. Hele groepen gingen om. Het werd een circusattractie. Ja, dat dachten ze, maar ze wisten en konden niet begrijpen hoe het nu eigenlijk werkte. Dat moesten ze aan een paard overlaten, dat had een grotere kop. Voor paardenfluisterluizen een hoofd en paardenbiefstuk is zalig. Al met al, werken deed het, ik ook. Beestachtig hard en lang.

∞

Het mag toch niet, dus doe ik het. Ik vraag wel vergiffenis. Kennis is niet alleen macht, maar ook rust. Masturberen is jong te leren. De kennis en ervaring die ik daar over had was op het gesticht niet nodig. Je moest en zou de ovulatieperiode moeten weten. Pillen werden er in die tijd nog niet op grote schaal verstrekt. Mijn afkeer van apothekers is uit die periode. Als je om condoms vroeg, wilde ze eerst de grootte van je pik weten. 'Hé lul, rubber is rekbaar, chemienitwit. Hoho meneertje, het is maar een vraag. Nee kwal, een grapje. Mij zet je niet voor lul, dat doe ik wel met jou. Steek ze maar in je reet. Toen was er nog geen Hiv, zeiden ze. Dus wel, ergens diep, diep in Afrika. Maar dan moest je eerst je lul in een aap steken. Zonde, terwijl al die meiden daar prachtig zijn. Eigenlijk overal ter wereld. Ik dompelde me pik wel voor gebruik in een oplossing van nootmuskaat. Nee, niet roken. Daar kreeg je rare ideeën van. Die waren al in ruime mate in mijn hersenpan aanwezig. Ik rookte wel een Camel. De sigaret . Later Drum, maar daar zaten weer van die takken in. Door de producent van die klotezooi heimelijk in de "Uitgelezen blend" gedonderd, puur uit winstbejag. Tonnen takken, wereldwijd. Brandgevaarlijk die zooi.

Er brandde zo een gat in je hemd. Subtiel terrorisme. Dan moest je maar niet roken. Ook weer zo'n kutopmerking. Snel een etiket op iemand plakken en gauw wegrennen. Een zwart gat. Net zo zwart als Afrika. Ook dat bleek weer een kwestie van perceptie. Hoe je het tegen het licht hield. Zoals je het gat in je hemd bekeek tegen het licht, dan werd een brandgat een doorkijk, een ster. Afrika was alleen s`nachts donker. Een beetje dan. Veel meer sterren dan hier. De sterren leken de gaten in je doodskist. Dat heb ik wel in de woestijn ervaren. Daar was zoveel licht en zand. Je moest je beschermen voor dat licht. Ultra violent. De straat van Gibraltar was mijn Rubicon. De een

in breedte 28 kilometer, de ander in lengte 28 kilometer. Ik kwam, ik zag en was verkocht. 8 keer geweest. De eerste keer met Lys. De terugreis had me levenslange detentie kunnen opleveren. Lys had me niet ingelicht over zijn 'smokkelwaar'. Maar ja! Ik fotografeerde en had dusdanig 'afpersingsmateriaal'. Leuke bijkomstigheid was dat de trip me niets kostte en bij overhandiging van belastend materiaal in de vorm van foto's, een leuke zakcent. Een dusdanige som geld dat ik me de luxe kon veroorloven absolute benodigdheden aan te schaffen voor mijn steeds duurder wordende objecten. De heenreis was hemels, omdat ik van niets wist. De terugreis hels, vanwege kennis van donkere zaken. De negatieven heb ik nog steeds. Op die eerste tocht deed ik ook onmisbare kennis op van het Hoe, Wat, Waar en Hoeveel. Lys had zandkleurige Toyota Landcruiser. V8. Een wonder met vier aangedreven wielen, toeters, bellen en elektrische lier om je uit diepe gaten of woeste rivieren te sleuren. Nooit gebruikt. En met een dubbel dak. Op de terugweg, hasj, geplet en wel, reukloos er tussen verpakt. Het werkte ook als isolatie. Gelukkig ook een airco. Ik zweette peentjes. Angst.

Scannen was er nog niet bij de douane, wel corruptie. Lys hoefde alleen z'n raampje open te schuiven, een bundeltje er door steken. Een hoofdknik en yella, bij Ceuta een zelfde gebaar, knik en ir,pero, de boot naar Algeciras op. Toen dacht ik dat de Spaanse douanier Lys uitschold voor hond. De grensbewaker had zelf een hondenkop met een vieze grijns en speeksel in z'n afhangende bek. Later bleken zijn trips perfect uitgestippeld te zijn. Maar niet door Lys uitgevoerd en bedacht.. Daar had je Duck en Van voor. Geniale genieën in 'het rad voor de ogen draaien'. Met de toen vervoerde hoeveelheid kon je heel Nederland aan het hallucineren krijgen. Dat gebeurde ook op grote schaal in de jaren '70 '80 '90. De weg zijn ze kwijt en is moeilijk vinden. Drug runt de economie. Toen al en nu.

∞

Ongelofelijk, hoe weinig mensen luisterden. Infantielen. gepreoccupeerde kokerzichtlijers. Uitschot. Stakkers. En als ze daar mee behept zijn, dan maar een emmer met ijskoud water en ijsblokken over hun flikker. Angst, waarvoor? Ik ben ik en heb gelijk. Wie denkt die ander wel dat hij is? Ze zullen je het wel laten voelen. En wat dan nog? Bloedbakken. Anarchist kan je mij niet noemen, ik heb namelijk een duidelijk standpunt. Al moet ik een schot lossen, in een rechtbank of waar dan ook. Ik de weg kwijt? Ik weet waar ik me bevind. Randdebielen.

∞

Is het een vergroting van eigenwaarde? Is het dat, wat achteraf ziekelijk is? Iets blijkt altijd achteraf ziekelijk, terwijl het van tevoren al aanwezig is. Kan eigenwaarde ziekelijk zijn. Is het iets wat anderen zien als afwijking? Je moet altijd naar een periode wijzen. Toen. Een woord, dat toen en nu veel gebruikt is. Wat met dat en wat? Nu en toen? Verandert het toen iets aan het nu? Of het nu aan toen? Toen niet, je deed of je deed niets. Passieve lethargie. De doffe onverschilligheid knalde uit alle hoeken en gaten op het gesticht. Gedreven als ik was zou daar verandering in brengen. Valse hoop. Naast de foto's zag een tweede werk het licht. Het tweede werk dat uit mijn geest en handen ontsproot waren drie zinken dozen. Subliem gepolijst met een grasrandlandschap op 1/8 van de 20x20x4 cm grote kistjes. Afgeronde hoeken. Op de eerste doos, alleen een

gevormde lijn, diep gegutst, als een zware hartslag afgebeeld op een elektrocardiograaf. De bovenste rand van een grasveld als een grafiek. Het eerste kistje was gevuld met water, een piepklein motortje, dat een kettinkje voor onbalans zorgde en een gedempt geratel veroorzaakte. Een onwerkelijk gezoem en beweging. De drie kistjes hadden als energie bron een Lithium-ion batterij. Duck had er drie meegenomen van een onderzoek. Absoluut geheim, maar Duck vond dat er al genoeg geheimen waren. Ik moest alleen zo wijs zijn het niet rond te gaan snateren. Het instituut zat in Amerika en had een aardige hand in de olie en wie weet waar nog meer in. Duck had ook al veel in de pap te brokkelen. Ik lustte er wel pap van. Zalig om met iemand meningen en ideeën uit te wisselen. Kruisbestuiving noemde hij dat. Bestuiven en zuipen. Duck was er een van. Ik zoop, hij snoof. Het tweede en derde kistje hadden de zelfde afmeting als een. Uiterlijk en innerlijk verschillend. Doos 2 had dezelfde lijn, maar 7/8 was beschilderd met een wolkenlucht. In de sfeer van Albert Cuyp, de schilder, niet de markt, maar beter. Vreemd zoals die lucht de hoek om ging. Een scherpe lijn, door de vorm van de doos versterkte het effect. Een verticale onderbreking. In de doos zat bismut, nog zwaarder dan lood, dat ik uit oude brandmelders had gehaald. Gekregen van het ziekenhuis, waar ik als uitzendkracht werkte. Ik moest toch voor de buitenwacht aannemelijk kunnen maken waar ik m'n geld vandaan haalde. Tot 16 augustus 1977 heb ik daar in de vakanties gewerkt als patiëntenvervoerder. Het nieuws op de radio schokte de hele wereld. Mij, omdat de knuppel een dag te vroeg verdween. Ik was al behept met het optellen, aftrekken, delen of vermenigvuldigen van getallen om uiteindelijk op 8 te komen. Ik zat meer in het laboratorium, dan dat ik zieken verplaatste. De derde doos bevatte een verwarmingselementje wat de doos op een niet aangename temperatuur bracht. Hierbij was alleen het grasveld razend realistisch weergegeven. "Goed

in drie" heette het werk. Het werd met de uitroep 'Jesus' afgedaan. Tuurlijk was het eng en verneukeratief. De luchtdoos was loodzwaar. De grasdoos was heet. De glimdoos bewoog en klotste. Het werk moet nog ergens opgeslagen zijn in een Rijkspakhuis in Rijswijk.

Aangekocht voor veel geld door een lekkere slanke miep in overheidsbetrekking. Wat kon dat wijf beestachtig te keer gaan. Vergetelheid. Rust zacht zonder geluid op een schap.' Goed in drie' op een plank, beter kan niet. Op deze manier blijven ze er tenminste vanaf met hun klauwen en blijft er nog iets bewaard voor het nageslacht, als ze het dan nog kunnen vinden of niet opgeblazen is, of het rijk onderwaterstaat!

Of we zijn d'r met z'n allen niet meer. We hebben het wel over bismut. Bismut verbrandt onder vorming van een helder blauw, groene vlam. Super nova's ook. En wat met planeten? Planeten kunnen ook ontploffen. Zonder of met een beetje hulp. Een nieuw begrip: Rijswijkdeeltje. Alleen in het CERN niet meer te onderzoeken. En wat nou $E=mc^2$? Rot op t`is $E=VD$.

∞

Is het schrift sowieso geen confabulatie? Is er geen fatale hersenbeschadiging opgelopen? Een klap van een molenwiek? Zoals het object "liegen over sneeuw" of "de oplichtende hand". Subliem, perfect, uitmuntend, uniek, fabuleus en dat soort woorden gebruik ik maar niet meer. Al mijn werk is van een orde zonder vergelijk. Het is door mij en van mij. Geen speld tussen te krijgen. Ik heb gelijk. Als ze dit ontkennen ga ik hard lachen. Waar is het bewijs en hebben ze zonder dat in elkaar gewrocht bewijs recht van spreken? Wat is recht? Nee. Houd dan je smoel. Lul over zaken waar je wel iets over meent te weten, als dat al het geval is. Muil houden en dicht houden. Dat is mijn

advies en zeg het te pas en te onpas. Wat een geluk, dat ik m'n foto- en dia-archief nog heb. Mijn werk geeft ook duidelijk mijn geestesgesteldheid aan. De titels alleen al. "Opblaasbare hond". Honden komen veel in mijn werk voor. Terwijl ik die krenge haat. Lijdzaam. Een goeie hond is een dooie hond. Of een opgezette. Nou, eentje dan, Sirius, maar dat is weer een ster. Misschien wel een dubbele? Je weet maar nooit. Ik ben er in ieder geval nog niet in de buurt geweest. Zal ook niet gebeuren. Wat betreft "liegen in sneeuw". Ik was dat geschud beu. Dat deed je maar aan je pik als er niets anders voorhanden was. IJselijk opstellen. Het had effect. De mogolen lieten me met rust. "Vind je ook niet?". Nee! .Wat jij vindt, daar heb ik geen ene boodschap aan. Vaak werd geroepen;"Mag ik ook even". Dat was geen vraag. Ze sloegen meteen hun bek er in, dan kwam er een betoog van minimaal een half uur. Breedlopig, wervelend in de zin van ronddraaien, als een stotterende kermisattractie. Draaierig werd je ervan. Als intercessie , een treitermiddel, had ik mezelf een stopwatch aangeschaft. Een polshorloge draag ik niet. Als het gelamenteer te lang duurde in mijn perceptie, haalde ik het uit mijn zak , drukte pontificaal op de startknop en zei: Mag ik ook even? Poneerde een stelling uit 'De kunst van het gelijk krijgen' van Schopenhauer, waar ik in het begin geen moer van snapte. Gaandeweg werden woorden als retorsio en ad hominem steeds meer zonneklaar. Als een acteur kende ik het zakboekje van 79 pagina`s uit mijn hoofd. Zelfs als ik zwaar bezopen ben, reciteer ik het alsof ik het oplees. Niet alle discussietrucs natuurlijk. Steeds een andere. Er zijn wat wenkbrauwen de hoogte in gegaan, zelfs op vervormde drempelvoorhoofden, al was daar eigenlijk geen ruimte voor. Dan werd het een soort toupetje. Húú, ach een bekende uitroep! Na het requisitoir drukte ik de stopwatchknop weer in, toonde het de ander. Mijn ingestudeerd praatje werd door mij steevast korter geklokt. Schoof meestal mijn stoel naar achter

en stond op. Gelang het uur, middag, avond of nacht, groette ik beleefd, boog enigszins en verdween van het toneel. Zo was ie er, zo was ie er niet. Floep. Licht aan, licht uit. Je maakte er geen vrienden mee. Die heb ik toch niet. Nou ja, 5. De andere 2 tolereerde ik, zij mij een beetje, voor eigengewin . Dat interesseerde me geen ruk, niets, nada, noppes. Ze waren feitelijk uit op je bloed of geld. Jullie soortgenoten groeien aan bomen. Bomen met naalden. In bossen vooral. Waar veel zaken verdwalen of in de grond gestopt worden. Omdat men van lijken af wil zijn. O, wat haten zij mij. Ik hen rechtevenredig met nog iets. Soms beurt het geschreven nieuws mij op. Daaruit bleek en blijkt, dat er stapels van dat soort achterlijke, achterbakse kloten en kutten, nergens maar dan ook nergens met hun poten af kunnen en konden blijven, overnamen en plagiëren of het een lieve lust is. Wat wil je ook met kutten en lullen. 'Nee, dat is van mij'. 'Dat komt uit mijn geest'. 'Daar heb ik over nagedacht'. Ja, m`n reet laat af en toe ook een scheet. Gejat, gestolen, ratsen en rauzen, ontvreemd. Een zeer zinnig woord. De vreemde ontvreemdende vreemden. In die tijd gebruikte ik veel meroniemen. Deel voor of van het geheel. Beter was te zeggen, lulletje of kutje. Maar dat kon de mogolen weer het idee geven, dat het lief bedoeld was. 'O wat fijn, hij vindt dat ik een kutje heb, oh, wat lief'. Terwijl ze uitgevoerd waren met een scheur van hier tot Tokyo en meurden als een opengetrokken beerput. Wat weer een aantijging is aan het adres van de beer. Sommigen, niet allemaal. Er zijn beren die nu eenmaal kwalijk rieken. Een in het bijzonder. Toefje! Toefje is en blijft een boefje, sorry, misdadig scrupule. Een ernstig beeldenstormer, de kunstsloper uit het dorp. Een verkeerde geest in een verkeerd lichaam. Alles mis. Slecht DNA. Oorspronkelijk kwam hij uit een kolenberg in Limbabwee. Ook zo`n streek in ons groot, groot knollenbos. Mijn Vaderland. Geen plek ter aard,zoals mijn Vaderland. Ja ?.

Maar echt, wat betreft “liegen over sneeuw”. Ik ben en was gek op dozen. Dat ligt in mijn aard. De ultieme doos is natuurlijk mijn hersenpan. Zo zijn er nog andere dozen, maar daar heb ik het nu even niet over, die zijn van een andere orde. Vier doorzichtige dozen van verschillende afmeting. Van klein tot groot. In de eerste doos nog een doos. Een aquarium gevuld met glysol. Een glasheldere verdikkingsstof vermengd met water. Geen glijpasta.

In die oplossing een, voor die tijd een mysterieus glimmend element. Geen wit plastic. Zoals een sneeuwbol. Met deze bak hoefde je niet te schudden. Eén knip van de vinger was genoeg om een propeller rond te laten draaien. Heel geraffineerd. En het was kerst of winter, naar gelang je gemoed. Achter de binnenbak een foto van de Zaanstreek met een stuk of 8 molens. Zo kon je binnenshuis de Zaan een streek leveren, qua weersgesteldheid. Duck deed zijn best om de meest exotische materialen wereldwijd te bemachtigen, puur voor mijn zucht om de experimentele spullen in mijn werk te integreren, op te nemen. Ducks opmerking hierover: ‘ter meerdere eer en glorie, op naar het doel’. Een groep Japanners, die Duck van het instituut moest rondleiden, wipten even bij de Villa binnen en als beleefde autisten klikten ze dat het geen lieve lust meer was. D`r is op die dag heel wat celluloid verschoten. Andere zaken ook, omdat die meiden er zo lekker uitzagen en waren. Ook dat ging nog niet digitaal toen. Wat gingen we te keer, het leek wel oorlog. De mannen lieten we met rust. Die stuurden we resoluut naar de kroeg. Hun slachtveld. De dames werden een dag later keurig op de trein gezet. Met pijn in ons hart, wat waren ze

mooi en nieuwsgierig. We hebben veel van elkaar geleerd en uitgewisseld. Leven het instituut en het gesticht. Fantastische mondiale uitwisseling. We moesten maar eens snel langs komen! Hebben we gedaan. 'Yoi'. Weer een prima uitwisseling. 'Kon`nichiwa to sayonara'.

∞

'Oplichtende hand' was numero 1 of nr. 2 of 3 of nr. 2. Het waren er 4 in totaal en gaven mijn inziens een weergaloze wijze weergave land, lucht, licht en aarde. Weer dat perspex met twee doorzichtige handen. Twee fel rode omtrekken van mijn linkerhand. Ik ben namelijk rechts in de zin van richting. "Jardin et cour". Het was makkelijker voor mij om de kraspen in de rechter te houden tijdens de omtrekkende beweging, puur vanwege de kracht om een diepe lijn zonder happenen in het perspex te krijgen. Links, rechts, ondersteboven, gespiegeld of van mijn part onderwater. Ik draai m`n hand er niet voor om. Ook is dat lichamelijk zonder een goede chirurgische ingreep nog onmogelijk. Wil de echte dokter even opstaan die dat in een handomdraai even flikt? Die moet nog geboren worden al is men flink opweg of al van de weg. Wederom perceptie. Zelfs het familiewapen gaf de goede richting aan. Het advies vond ik minder. Werken okay, dat bidden deed je maar in de kerk. Een beetje hypocriet ook. Mijn voorouders waren naar mijn mening aardig van god los. Dat heet inzicht. Legde je een linker hand op de omliggende linker op de doos, dan lichtte de rechter op. Een soort godsdoos. Er zij licht, in een hard rood licht. Een vroege voorganger van iris- of vingerscanning. Een geheime dienst had er toen garen mee kunnen spinnen. Alleen, deze doos werkte bij iedereen. Chips was nog iets van de NASA. De chips die wij hadden waren om op te eten. Ook toen werden ze er al moddervet van. In Amerika waren ze nog steeds niet bekomen

van patentenruil van transistoren en allerlei andere meuk. Ze hadden immers de boel radioactief gemaakt. Misschien misplaatst schuldgevoel. Blijkbaar een wereldwijde kettingreactie. Nee, niet dat schuldgevoel. De ene na de andere wolk. Bovengronds, ondergronds en tussengronds. Al wist niemand waar dat nergensland ergens lag. Daar komen ze naar verloop van tijd automatisch achter. D`r is duidelijk een belletje gaan branden. Laat ik zeggen 'sirene'. Duck daarentegen wilde zijn handjes ook weer niet branden aan het idee 'chips'. Hij wist er duidelijk meer van en vanaf. Dat moest ik zelf maar regelen in Holmdel New Jersey en dan door naar Berkeley. Vliegtuig werd door Duck geregeld, visum ook.

Leuke trip en ben een maandje niet verder gekomen dan New York. Van Kennedy airport tot het hotel duurde bijna net zolang als de vliegreis. Het hotel zou niet veel later wereldfaam krijgen. Niet door mij, maar door de gebeurtenis in kamer 100. Zo ben je d`r en zo ben je d`r niet meer. Poppetje Vicious gezien, kistje dicht. Stilte, niet meer dat akelig, Engels geblèr. Ik had kamer 88. Omdat ik 'artist from Holland was kostte 'room 88 80 dollars, no room service'. Lucide Bert had op de bovenste verdieping a room without a view. Z`n gekras en gebral had en heeft voor mij nog steeds geen waarde. Totaal uit z`n verband getrokken gezwam. Veel gezien, dat wel. Troep, veel troep, vuiligheid, teringzooi, corruptie en narcisme. Een vergaarbak van theeleuten en mutsen. Ze hadden beter met z`n allen een enkeltje maan kunnen nemen. Hetgeen ook geldt voor de andere supermachten. Liever niet op de maan, dat is te dichtbij. Gezwets in de vorm van 'we are the best and yes we can', ligt mij niet. Ik ben de beste en ik heb gelijk. Als ik de mensheid zou in moeten delen, werd het een bloemlezing, te beginnen met eikels. Toch ook een soort bloem, net zo vegetatief. Licht ook lekker in de mond, Eikel. In wezen een derde wereldland. En dat is weer een belediging voor een echt 3 de wereld op deze

uitmuntende planeet. En we staan op de derde plek , ja de derde plek in het zonnestelsel. Wie zegt dat? Weten we dat wel zeker, met onze goede apparatuur en onze eloquente weetnietschapers? M`n reet laat af en toe ook een scheet. Berkeley kwam later wel. Ik heb niet het idee dat ik onverricht ter zaken terug naar Nederland ben gereisd. Het woord alleen al godverdomme, Nederland. De domboos daar denken dat het in België ligt. Nee klootzakken, Nederland is een zompig stuk grond en daar is dan ook alles mee gezegd. Laat dat duidelijk zijn. Vraag aan ze waar Volkel ligt, ja dan beginnen de oogjes te fonkelen." Ahhh, bom yes,yes, bom boem. Yes boem, we know ! One spark in Volkel and boem. Yes we drone". Ja ja keldel vol met boem. Hetel en betel dan sambal. Het zijn net afhaalchinezen .Halen of blengen? Wat je ook vraagt, ze doen beide,'in a blink of an eye'. Zonder 'chip', met het vliegtuig, het woord zegt het al. Hobbeldebonk, net een schip met dat verschil , op een schip mag je roken. Een stuk wijzer en een maand ouder door mijn verblijf en niet de vlucht, en dat is best veel in een mensenleven, die maand. Ik had ook dood kunnen zijn. Stuk makkelijker voor een heleboel mensen. Er was werk aan de winkel. Wel verdacht na terugkomst , een week later, was een tot nu toe niet opgeloste inbraak in onze werkplek. Ook niet de laatste. Teringlijers. Ik heb zo de pest aan nieuwsgierige aasgieren. Ik was niet gek en nog steeds niet. Ja en dan en dus die opblaasbare hond. Een doos met een latex hond er in. Speakertje erbij. Blafwaf voor en van een woefwaf. Zonder lucht op de knieën. Met lucht, strak en zeer waakzaam. Waakzaam op wat weet ik alleen en dat hou ik zo. Anderen mogen alleen maar gissen. Daar is het gepeupel met de verzamelnaam mens groot in. Misschien komen ze hem straks strak tegen aan de, volgens reliegers, hellepoort. Nee ik schrijf goed. De reliegers, een eeuwen oud begrip. Je moet toch wat geloven en je kan d`r keer op keer over verzinnen en liegen

totdat je een ons weegt. De hellepoort. Die hond heet Cerberus. De mijne heet Fikkie en heeft niet 3 of 2, maar één kop en één staart. Ook een zoogdier, kan die niks aan doen. Als de hond is opgeblazen, zit er lucht in z'n kop, zoals ook bij ons soort. Verder niks, blijkbaar. Net een condoom. Met niets erin latex en met een lul d'r in ook latex. Een beetje strakker. Dan ligt het aan of het een of aan de ander. Meestal lucht. Niets dan lucht, een piepklein beetje atomen. Dat is evident. Wel knap, als je hem door het verborgen, vernuftig luchtpompje laat opblazen zal ie niet knappen. En dat is knap. Ook evident. Een knap staaltje van kunnen, zowel van de latex hond als van mij. Ook dat is evident. Ja en dus en dan, numero quatro 'klompendans'. Dat het duidelijk moge zijn. Klompen dus. Daar waar in het moerasland op de hele godganse planeet bekendheid mee heeft verworven. Ook met aardappelen in elkaar geknoeid door een palliatief patiënt. Maar de mensen van vroeger vraten niets anders en droegen niets anders. Schijten doen ze nog steeds uit hun reet. Alhoewel daar gaande weg ook verandering in is te bespeuren. Men begint aardig uit de bek te meuren en al wat dies meer uit hun waffel gestoten wordt. Ook stront. Verder nog in zakken waar je geen dreun op moet geven anders is het plafond bruin. Wederom stront. De klompjes vrolijk versierd met een ander oerbeeld in deze contreien, molentjes in Delfsblauw natuurlijk, gekwast door chinezen. Her en der op de wereldmarkt te verkrijgen, zelfs een stukje boven het aardoppervlak. In een vliegtuig. In het tussenland. Ik sta er niet van te kijken als de met de Voyager 1 meegestuurde gouden grammofoon ook een klompendans bevat. Het ding is in 1977 gelanceerd en in 2006 de 100Ae grens overschreden, zeggen ze. Ze zijn 7 meter mis. Wat doet het er toe op zo'n afstand. De klompendans, wederom een perspex doos van indrukwekkende omvang en perfectie. De houten schoenen staan op een resonantie plaat. Nee, niet zoals in het wonderpark de Befteling, dat zijn glazen muiltjes bewogen

door magneten en begeleiding vindt plaats met muzak. Met een vingerknip beginnen die van mij vrolijk en gestaag aan een klompdans. Dat duurt een klein minuutje. Deze korte tijdsduur is speciaal ingegeven door de hemelshoog schreiende, langdurige dans, meestal uitgevoerd door vrijwilligers, zegt men. Vrijwillige harken. Schaamteloos voeren zij hun pasjes stampend uit, onder het roepen van ùh en hú en nog meer onverstaanbare nonsens. Ja, het leven was goed van de horigen. Vaak eindigden dit soort feesten in keurig opgetast hooi. Ook wel hooimijt. Met de meid in de hooimijt. Heerlijk die jeuk in de snee en aan de peuk, heerlijk. Daar kwam gegarandeerd stront van en soms ook wel eens een weldenkend figuur.. Heel soms. Ja, wat wilde je met zo'n klimaat?

Met een beetje verstand scheepste je, als de wieden weerga, in op een boot naar de oost. Ver weg in dat geval. Meestal kwam je ergens anders aan of was het uit met de koopman. Verzopen of vermist. Er worden nog een heleboel klompen vermist. Duck smulde er van. Met een speciale blik en een glinstering in de ogen bekeek hij vooral 'de opgeblazen hond'. En steeds maar ja ja mompelen. Hij belde Lys op. Toen begreep ik waarom hij zo enthousiast was. Hij zou via het instituut een expositie organiseren in New York in Woosterstreet. Het ging allemaal flitsend snel. Voordat ik ook maar over eventuele uitnodigingen en ander voorbereidend werk had nagedacht, werden de vier dozen zeer afdoende ingepakt voor verscheping. Duck had al eens magistraal opgetreden in Eupen België en in Genua Italië. Onderleiding van het instituut in Delft en zwaar gesubsidieerd door een ambtelijke boevenbende in Amsterdam, werden de laatste stempels, papieren en paparassen op de inmiddels 4 uit de kluiten gewassen kisten geplakt. Zeer officieel. De kisten, licht gelig bruin met blauw, rood en plakkers zagen er zelf uit als kunstwerken. We zouden er een rondtoer van maken. Alles werd geregeld. Ik hoefde er alleen maar lichamelijk bij aanwezig

te zijn. N Y. L A en als klap op de vuurpijl Caracas Venezuela. Bliksembezoeken aan alle drie de ambassades van ons thuisland. Schouderklopjes en handjes schudden en Duck maar vette knipogen uitdelen en dit is de maker zeggen. Zoef, flits expo`s, zoef, flits. Op m`n rechterhand kreeg ik een beetje eelt ven de handjes geven. Links werd mijn zuiphand. Zuipsel van het duurste soort. De rondreis kostte bakken met geld voor onze arme, arme staat. Wat had ik een medelijden, maar niet heus! Zuigend geboefte en o zo uitnemend netjes. Op de designtoiletten struikelde je over de witte poeier en menigeen kwam geëxalteerd de eveneens gesofisticeerde zalen binnen. Geen berghutten in ieder geval . Door dat soort rovers staat de steur op uitsterven. Zij zelf ook, maar dat is nog niet in de minieme hersendrap doorgedrongen. Applaus en iedere avond bezopen in je nest kruipen. Zelden alleen. Werk en nog eens werk. In het gehucht noemen ze het palen laaien. Ik was en ben steeds een jonge god. Wat ik in Caracas opmerkelijk vond, was dat 'de opgeblazen hond' strak stond en strak bleef voordat hij in de reiskist verdween. Men had ook moeite om hem te dragen. Mijn lul ook, dat weet ik aan het warme klimaat en ook aan andere hete zaken. Ze konden niet van me afblijven en vice versa. Met een beetje achterdocht, mijn defait, bekeek ik de douanepapieren nog eens goed. Totaalgewicht heenreis gelijk aan totaalgewicht terugreis. Met dat verschil, dat de 4 kisten waarin de "kunst" zat nu met een speciale vorkheftruck in het vliegtuig geladen werden. Nog eens de papieren doornemen. Zelfde kisten, zelfde gewicht. Die kisten konden toch niet zo zwaar wegen? Dat deden ze wel! Bij terugkomst in Nederigland kwam de aap, nou aap? uit de mouw, nou mouw?. 'De opgeblazen hond' heette vanaf nu 'bolle hond'. Duck had zelfs de euvele moed, de verzekering de door de reis vernielde 'opgeblazen hond' te laten vergoeden'. Zelfs de dubbelwandige bekisting zat vol met een verdovend middel. Het begon met een

C. Zeer lucratief en gesubsidieerd rondreisje. Van Duck kreeg ik de vraag of ik eventueel 'de hond' nog een keer wilde maken. De eerste was bij sectie overleden, schamperde hij en gaf een cheque van fl. 242.000,- . In die tijd een vermogen. Zeker voor een net afgestudeerd studentje. Is het genoeg? vroeg hij nog heel schuldbewust. Hier is nog iets. Een zwart doosje met piepkleine schakelingen met allerlei mogelijkheden. Aus America. Aus Deutschland natürlich, dat begrepen we alle twee. Opeens voelde ik me een boerelul uit een kuldorp aan zee. Het was een begin van een zeer vruchtbare samenwerking. De douanepapieren waren niet vervalst in de ruime zin van het woord. Alleen bij het totaalgewicht stonden 4 extra nullen. Dat realiseerde ik me bij thuiskomst. Zowel heen- als thuisreis hadden ze het gewicht niet gecontroleerd. Ach ja, zo gaat dat met 'Kunst'. Gewicht is niet van belang. Niet letterlijk en figuurlijk. Het ontlokte mij de uitroep "Hier winnen de nullen". Het zou later een titel van een ander werk van me zijn. Nog beter, nog zwaarder. Met dezelfde nullen. En laat die lullen zich maar vullen. Snuiven zonder stuiven. Zelfs Lys nam zijn pet voor deze actie af. Spreekwoordelijk dan, want hij droeg geen pet en liep er ook niet mee rond. Lys had zijn handen vol aan en met zijn spaghettischilderijen en iets met kansspelen. Je moest toch wat doen met je klauwen, vond hij. Hij had net twee panden op de Keizersgracht in de hoofdstad gekocht. Hij had meer aan z'n pet. Ik ook. Maar ik vond mijn werk het beste. Nog steeds. Ik heb gelijk. De vier stukken werden een internationale rage, zwaar bewonderd, misschien aanbeden door rijglaarzen en tutu's. Als ze maar met hun virulente poten van me afbleven. Af Fikkie. Echt Hollands. Niet kijken, maar kopen. Daar kwam bij dat ik me in moest laten schrijven op het instituut. Door de opgebouwde kennis en kenniskring her en der was dat pindakaas. Een fluitje van een cent. Het werd Polytechniek. Geen fluitje van een cent. Absoluut.

1978 alweer. Wat moest ik nu met die poen allemaal? Kon het toch moeilijk omzetten in drank. Mijn vrouwelijke steun en toeverlaat had me ingeruild voor een kroegbaas. Kroegbaas is het verkeerde woord, het dekt niet eens de leegte af die het woord bij me oproept. In mijn sompig dorp ging eindelijk een werkelijk verhaal de ronde dat hij, de uitbater uit een snollenbos in de nabije omgeving geschoten was vanwege oplicht- en drugspraktijken. Klopte als een bus, het was gewoon een lamstraal. Ze hadden hem door z`n harses moeten schieten. Hij had een naam aan zijn etablissement gegeven van iets wat hij met z`n lompe en vette lijf zelf niet kon en nooit zal kunnen. Café 'De Vlieger'. Buiten zijn vetlijvigheid had hij de neiging om iedereen als voetveegje te gebruiken. Mijn Bitter, cum laude geslaagd op het gesticht. Zonde, ik heb me niet verzet. Haar keus. Je mag toch wel eens een misstap in je leven begaan. Dat ze van me af wilde snapte ik wel. Ik werkte en zoop en had gelijk, wat ik nog steeds heb. Maar dat gaat nog steeds samen. Werken en zuipen en gelijk hebben. Bitter, eens mijn Bitter, dronk niet maar werkte als een paard voor die dikke vette lamstraal met een te hoge bloeddruk. Na een tijdje viel het muntstuk, een kwartje toen. Bitter kwam in verzet. Nee, die vlieger ging niet meer op. Zij hield het voor gezien. Prima keus. Als ik er een beetje op gelet had in die tijd, had ze met haar kunnen en kunde een wereld kunnen veroveren. Maar ik werkte en zoop. Heerlijk. Ook in dat café. Waarom niet? Wat hebben Duck en ik, als we in het dorp verbleven, die vent de stuipen op het lijf gejaagd. Midden winter 78/79 kwamen wij het café binnen in zwembroek, flippers ,snorkel en baddoek. In het

verzegend heet café spreiden wij de badhanddoeken voor de fel loeiende kachel en gingen liggen. Wij staken onze handen in de lucht en riepen luidkeels 'drank en snel want we verreken van de kou'. Wisten die mogolen veel, dat we ons op het atelier hadden omgekleed? En maar snateren,' koud hé '? De smeltende sneeuw van onze flippers vormde glanzende plassen. Heerlijk. Na beiden twee alcoholische versnaperingen genuttigd te hebben, plonsden wij het lokaal uit, de ijzige kou in, richting atelier. Lekker in een warm bubbelbad verder zuipen. Johoo! Ik had me een riant atelier aan geschaft met uitzicht op de jachthaven, het parkje met de naam van een plaatselijke dichter uit zo ongeveer 1753 en een fontein met een plaquette van een vroeg lesbies monster. In de haven lag mijn zeilscheepje, een schoonheid en voor de deur van m`n werkplek een TR 6 met injectie en overdrive, geïmporteerd uit de States om op gezette tijden naar het instituut en andere gelegenheden te reizen. Het kon niet op al was het lekker. Ze hadden er een supermotor ingezet. Jesus, wat reed dat ding. De rookwolken van slippende dikke achterbanden hingen regelmatig in de zwak meurende zilte zeelucht van het moerasdorp. Ik woonde zo af en toe op het jachtje. M`n ballen spoelde ik in het exorbitant ruim atelier. M`n keel spoelde ik met drank gesmokkeld uit Belgische jachthavens. Ik droeg tijdens m`n werk handschoenen en waste ze als ik m`n lul waste, iedere dag en niet omdat ik vies van mezelf was, maar zonder handschoenen verbrandde ik keer op keer m`n fikken tijdens het solderen of lassen, Neuken ging me goed af en heb nog steeds niets opgelopen. Niet aan m`n jongenheer althans. D`r lag wel iets in het verschiet. Ik was een net ventje en stonk nooit. Ook niet naar drank en heb in m`n leven maar één keer moeten blazen en mocht doorrijden. Vraag me niet hoe! Dat ik de beste ben zal er mee te maken hebben. De rijkspolitie reed vroeger in Porsche Targa en daagden me wel eens uit voor een wedstrijdje. Op hun verzoek gaf ik een peut

gas en zag ze keer op keer in de achteruitkijkspiegel kleiner worden. Na een aantal kilometers nam ik gas terug en als ze dan voorbij stoven, gingen er altijd twee duimen uit het open dak. Een linker en een rechter duim. Een moest er toch z`n poten aan het stuur houden. Moet nu niet meer doen. Ze knallen je tegenwoordig al voor je kanis voor het uitlaten en defecteren van je hond of cavia In een groen, groen knollenland. Eten deed ik buiten de deur. Kreeft en oesters hebben nog steeds m`n voorkeur. Blussen met een Dom Perignon. Enzo dacht ik dat de jaren doorgleden. IJdele hoop. Alsof de gluiperinnen en wolvinnen niet wisten dat ik geen relatie meer had. Droom zacht.

Sommige boden zich glad en gluiperig als adders op mijn adres aan. En ja stomme kloot die ik was, daar trapte ik in. Waarom niet? Mijn gewone werk en lopende inkomsten ging lekker door. Onder het mom filmpje pikken zaten wij gedrieën naast elkaar. Zij in het midden, haar 'weet ik veel 'zat links en ik rechts. Ik zat zeer geïnteresseerd de film te bekijken. Opeens, flats d`r jat op m`n lul. Nee, ik heb geen harde pik zei ik een beetje verstoord. Dat was koren op haar molen. Dat zullen we nog wel eens zien, was haar antwoord. Inderdaad. Binnen afzienbare tijd, vriend aan de kant. Ze wilde wel bij me wonen. Ooh, wat ben ik toch een hoerenloper. Ik had nog nooit voor seks betaald. Deze wist binnen de kortste keren m`n inmiddels gekocht en verbouwd huis met zwembad op slinkse wijze te ontfutselen. Gewoon een nieuwe sleutel in de voordeur op een avond. Ik werd door een kennis er op attent gemaakt, ik had een draagbare telefoon, een enorm zwaar imposant ding, dat de dorpslotenmaker die avond, terwijl ik een nieuwe expositie zat te bespreken, op z`n knieën een voordeurslot zat te installeren. Avond, wat is u aan het monteren, heer schrijnwerker? Húú, nieuw slot. Ier is de sleutel. Dank u. Terwijl ik de sleutel in ontvangst nam, siste en gilde het serpent. Nee man niet aan hem! Húú, t`is zijn

voorkeur. Correct en dank u, heer ebenist. Tot eventuele wederdienst bereid. Stapte in mijn bolide en scheurde weg. Vuige trien, 2 kinderen, Sabbel en Babbel. Niet van mij, gelukkig. Ik interesseerde me niet zo in verledens van mensen. Wel in boeken, maar dit was werkelijkheid. Mijn vader, de onschatbare had dit debacle reeds voorzien en ook regelmatig onder mijn aandacht proberen te brengen. Welnu, zonder succes. Kinderen van een ander worden nooit de jouwe. Huis kwijt, jammer van mijn dagelijks baantje in het warme schone zwemwater. Advocaat kwijt, jammer. Ze kreeg een relatie met hem, jammer voor hem. Bij de rechter werd ik afgeschilderd als een gevaarlijk man. Ik zeilde, nam ze gedrieën vaak mee. Engeland, België, Frankrijk. Prachtige zeiltochten. Dat vonden ze gevaarlijk. Speciale zelfopblaasbare zwemvesten, life-lijnen, dure zeilpakken en een schipper, dat was ik, die van af z`n jeugd bij zowat iedere zeilwedstrijd te vinden was en ook mee deed. Er zaten Vice-Admiraals, die hem er alleen maar voor Luyckx eruit haalde, bommen en granaten liet hij aan z`n Jantjes over en een Pauselijke Nuntius, die opweg was naar een eerlijke economie, in de familie. We hebben een familiewapen, wat op zich natuurlijk ook geen reet zegt. Nog nooit een lullend schild gezien. Dat schild hield stijf z`n mond. Nee, ik was gevaarlijk. Dat vond de rechter ook, helemaal in de ban van het loeder. Hij had duidelijk een stijve onder z`n toga en ook amice in de letterlijke zin van haar advocaat en minnaar. Ik had het kunnen voorzien en moeten weten. Voorbeelden te over. Ik uitgenodigd door de koningin, de ouwe, op het paleis op de dam, zij erbij en verdomde een foto te maken. Dan stond ze er zelf niet op. Nou dan geen foto. Ik in Amerika op uitnodiging. Plotseling stond ze voor m`n snufferd en verdomde een foto van me maken, nee dat verrekte, dan stond ze niet op de foto. Ze kwam me ophalen, ze had me nodig, thuis in Holland. De kinderen hadden vakantie. Ja en? Nou dan geen foto. Ze is goed terecht gekomen.

Hopelijk onder een aanstormende tram. In een korte periode dook d'r smoel over al op. Vooral in de roddelpers. Die kocht ik niet, daar kwam het ééh-volk mee op de proppen. Veeg je reet er maar mee af. Dat deden ze zeer waarschijnlijk ook, want we bin zuunig ééh. M`n reet. Het meest ergerlijke van de Xantippe was dat ze mijn prachtige Zwarte Nikon F1 met 28 mm/ 2.8 lens uit d`r stomme tengels liet kletteren. God gloeiende tering tyfus. Als of zij op m`n hoofd had geslagen. Aléz hop, naar huis, kut. Het vlamt nog steeds door m`n flikker. Was ik maar gevaarlijk. Had ik maar losse handjes. Had ik d`r maar een rotschop verkocht. Ik had van haar huid een lampenkap moeten maken en van de rest zeep. De vuile snol. Ze dacht me te hebben met het huis en inboedel, de trut. Het zat in de familieaard . Het is een goed beschreven feit, dat een familielid van haar moederskant, een buitenproportioneel opgeblazen muts, in een oorlog aan de verkeerde kant stond. Terwijl hij en ook zij mis waren, zelfs tegen hun eigen afkomst naar de toen gangbare tendensen. Men zei toen, dat je verkeerd was, de vuile hypocrieten, maar dan echt gevaarlijke, doortrapte Farizeeërs. Het is maar welke kant je kiest en van welke kant je komt. Die eeuwige onkenbaarheid van de mens, die voor eigengewin in onmens veranderen. Zoals een Drent, die als Drent geboren is. Daar kan hij ook niks aan doen. Wel hoe hij z`n leven in richt. Zoals de meeste, zeg maar alle zedendelinquenten psychopaten zijn en niet handelen vanuit seksuele prikkels, maar vanuit een machtsmotief. Naar mijn idee het gevolg van evolutie. De mens evolueert in psychopaat. Lekker vooruitzicht! Ik krijg gelijk.

∞

Nederland. Buiten mijn werk scheen het gepeupel met volkse aard door te modderen en met glibberige kaplaarzen niet uit de stront, het eeuwige slijk te komen. Dat zou nog erger worden. Dat werd bodemloos drijfzand vermengd met arseen. Kwelwater.

∞

Mijn leven ging verder, anders had ik dit alles niet kunnen schrijven. Werken, zuipen, werken en zuipen. Fotograferen deed ik steeds minder. Ja, die deuk. Polaroid. Polaroid uit Endschede. Het moest toch ergens vandaan komen. Mijn leven ging heel soepel verder. Door Ducks presentje werd de wereld voor aansturing veel gemakkelijker. Chips is een verkeerd woord, wist ik veel. Het heette printplaat. Toch weer iets met fotografie. Dat licht toch ook! Het eerste werk waarin ik het gebruikte was een zinken hond met aangestuurde wielletjes in de poten. Radiografisch met sensoren, motortjes, servo's, aandrijvingen, een bandrecordertje en de rest van de santenkraam. Alles in de buik van de hond. Door een handklap begon hij te rijden en te blaffen. Heel decent. Liep hij ergens tegen op, dan ging hij rustig naar achteren en probeerde het op een andere manier. Riep je; "Af", dan stopte hij. Het was duidelijk een hij. Heerlijk. Af zeggen en ze doen het. In mijn werkzame leven nog niet voorgekomen. Als ik iets zei dat ze dat ook deden. Hector vond ik een goede toepasselijke naam. Ik liet hem op een expositie in een galerie zien en was meteen, maar dan ook meteen verkocht aan een Japanner. Ik leek wel een fokker. Meteen betaald in guldens en geen Yen te weinig. Ik stond te beven als een rietje. Wat een bedrag. Ook de galeriehoudster wist van gekkigheid niet hoe ze haar ogen stil moest houden. Ze rolden zowat uit d'r keurig gecoeffeerde keiharde rot kop. Ja, 40%, ik heb de uitnodigingen

verstuurd. En dat met een staalharde smoel. Ja spleet en ik heb de drank verzorgd. CTP, christus te paard. Heilige drie eenvoud. Ik had m`n eigen drank meegenomen , omdat ik wist dat het een gierige teef was. Altijd dat ja dat heb ik niet, ik wist toch niet dat je dat dronk, ik wist niet eens dat je dronk, goh, had dat even gezegd dat je drink, dan had ik dat wel aangeschaft. En lul maar door. Weer een enorme berg met poen, zelfs na wettelijk verplichte belastingafdracht. Ik verdenk die Japanner eigenlijk van bedrijfsdiefstal. Dan had ik hem maar niet moeten verkopen. Hector zal aan de buitenkant een kort leven beschoren te zijn. Te zijn of niet te zijn, dat is een kwestie. Hector ging per Schiphol weg. De inhoud was belangrijker. Godverdommenis. Dit was geen lege kunst. Z`n opvolger of kan je zeggen kloon in Tokyo zag er anders uit en maakte ook vreemdere bewegingen. Foto`s en film zijn nog steeds in mijn bezit. Hector zag het daglicht in 1980. Godallemachtig 1980. Hebben ze er 19 jaar over gedaan om "Aaibaar" op de markt te zetten. Knap staaltje. Ik heb gelijk, maar daar hebben ze geen boodschap aan. Hector rust in vrede. Hij was een goedaardige donor. En dat is de reden dat ik geen donor wil zijn. Tuig van de bovenste richel. Op het instituut werd het project matig goedkeurend beoordeeld en dat gaf weer vrije tijd om m`n geld op te maken. Zuipen en werken, enzoveel te meer. Op Duck`s dringend advies mocht ik zijn naam niet vermelden, zelfs geen toespeling. Die Duck toch. Hij had gelijk.

∞

Hij die zonder zonde is werpe de eerste grafplaat. Anders kom ik er toch van onder. En als hij mist, dan is de werper de sigaar. Als je iets doet, doe het dan ook goed.

Wat had ik de pest aan her ongezonde kindje van Karl Lagerveld, Andy Warhoofd met z'n kutfabriek. Oei, oei wat was ie boeiend. Van A naar B en nooit meer terug. Eindeloze verveling in beeld en film en jatte van het 'interessante' leven. Ja, zie me maar als een alcoholist of een gefrustreerde intellectueel. Intellectueel ben je al snel in moerasland en querulant al direct als je een mening hebt. Weer die etiketjes. Ze blijven er mee bezig, maar nu met 40, 50, 60% korting of zelfs gratis. En maar zeiken dat je zit te zeiken. Ik doe het af met "het zal wel". Niet van belang. Ik ben ik en ik heb gelijk, wat voor een kaartje of titel je er ook aan me meegeeft, het zal m'n reet niet roesten. Snel beginnen de kranten- schrijfsels te lijken op opvulsel, vaag geouwehoer op krantenpapier. Als je het voor je neus had liggen walmde de gore inktlucht al in je neus. Zoals een verkeerde sigaret, niet jouw merk, dat ook doet met je sensibiliteit, je reuk dat een kramp veroorzaakt en dat weer de oorzaak is van een niet te stuiten hoest. Een oorzaak van het gevolg. Wat weer een convulsie in je kop te weeg brengt. Antropogene problemen. Oplossing van het probleem is een jeleba met een print van een bomgordel dragen. Een T-shirt is ook afdoende. Afgelopen. De naald van de langspeelplaat afhalen. Einde geluid. Platspuiten. Altijd door de mens veroorzaakt. Daar moest toch iets mee te doen zijn. Dat wil ik duiden. Wijzen in de zin van richting, niet voor een ander eerder voor mezelf. Mensen met de neus op mijn zaken drukken. Pijlen, toch een symbool van liefde, dat werd er aangekleefd door denkers en filosofen. En als ze niks zagen, dan maar als van Speyk, liever de lucht in. Raketten en onderzoek naar de binnenkant van die spullen. De V2 Schneider

trok m`n aandacht. Niet ingegeven door een Engelse zogenaamde nicht met Heterochromia iridus, op zich al een verbazingwekkende genetische afwijking. Niks helden, pure wetenschappers., toch?

‘Rockets to the Moon and beyond’.

Niks opblazen, gewoon afschieten, dat was de kwestie, een queeste. Dat bepaalde minkukels er foute dingen meededen of nog steeds doen is niet mijn pakkie an, dat moeten de knurften zelf weten. Niet de V2 Schneider alleen had mijn bekommernis. Ook de aantekeningen van Costanzi en Goddard waren boeiend. Goddard, God van de Kunst. In 1926, hoe kon het anders, $1-9=8$ $2+6=8$. De wederkerigheid alleen al. Goddard stak de 1ste liquid oxgen-gasoline rocket af. Super. Ook de foto`s van die vent. Wat had ik graag met hem mee gerommeld. Niet dat ik dweepte, maar goed genoeg om een schilderij van hem te maken. Hem was ik. Ik had mijn kop geschilderd in plaats van de zijne. Bedenklijk kijkend, want door het napluizen van boeken van Smithsonian Institution ging ik los, als een raket. Jammer dat ze d`r ook uranium 235 en plutonium in flikkerden. Een leger heet ook niet voor niets leger. Hoe leger, hoe beter! Het leek wel of ze iedereen van de wereld wilden. Mij ging het om de First and Proceeding. Eindelijk kreeg ik een beetje bijval op het instituut. En wie mocht het werk doen? Ik natuurlijk, maar ik hield van werk. Poen was er genoeg in die dagen. Waar het vandaan kwam? Had het iets te maken met een bel van gas, Pluto of Mars? Vraag het niet aan mij. Men of was het Menno keek niet op een miljoen in die tijd. Dat soort instellingen hadden meestal de naam van een losgeslagen buurman. Fondsen. Had ik geld of spullen of god weet wat nodig, het was er en als het er niet was, dan kwam het er. Duck en Lys waren hogelijk geïnteresseerd en volgden de werkzaamheden. Met argusogen gaat te ver. We noemen het belangstelling. Ik mocht de boel weer aan de ouwe koningin laten zien. Ik werd aan haar dochter voorgesteld. ‘Dit is

mijn dochter, maar die kent u zeker wel?'. Zeker wel, majesteit!. Naast de dochter, zelf een onovertroffen beeldmaker of zoiets, stond een onogenlijke dwerg met een Poolse naam. Mijn werk ontlokte de ouwe de opmerking, 'Wat een boel raketjes zijn dat, zeg!'. Wereldwijd waren er veel meer, die waren echt en eng. Binnen liep ik nog tegen een muts uit het dorp op die schetterde, echt riep; "Wa doe jie ier noe?". (vertaling van de schrijver: Wat doe jij hier nu?) Mijn werk hangt hier. Wat doe jij hier, fots?

Ze droop af. Echte natte plekken op het marmer van het paleis en weer werd er geen foto gemaakt! Buiten, het schorriemorrie liep te hoop. Uiteindelijk valse hoop. De boel lag al opgeslagen in krochten, kelders en bunkers. Er waren al bunkers voor het elite tuig gebouwd en begiftigd met het idee dat als die viel, dat ze de boel zouden overleven en van het indomme volk verlost zouden zijn. Op naar een betere wereld. Opbouwen vanaf het begin. Jammer, dat alleen idioten met twee linker klauwen toegelaten zouden worden. Leuke nieuwe wereld!. Meteen al met in en in verrot volk beginnen. Laat toch vallen. Nee, niet de mijne, maar de echte. De mijne deden het niet en deden er niet toe. Wel een opsteker voor het instituut. Daar had ik de gang van zaken snel in de gaten. Een opmerkelijke hoogleraar en ook mijn prof dus, een lange, erg lange, magere man met een kale knar, een mond als een gebleekte wulpse varkensanus en twee scherpe voostandjes zweefde door de gangen. Dr. Ir. Levitant. Als je in zijn omgeving kwam, ging je haar rechtop staan. Zelf knetterde hij een beetje. Altijd een dik boekje in z`n hand. Hij hield 'Het' op eerbiedige wijze vast, even boven de niet zichtbare heup. Als een bijbel. Sterven zou hij voor het boekje. Een allesomvattend iets. 'Het Polytechnisch Zakboek'. Waarom het zakboek genoemd wordt is mij nog volkomen onduidelijk. 8cm dik 17cm x 11,6cm, lengte, breedte. Ik heb het uit m`n hoofd geleerd van A1 tot H, H de achtste letter uit mijn alfabet en voel

me net een koning over alle kinderen van trots. Anderen noemen mij koning van leugens. Ook goed. Ik weet wie ik ben. Ik ben ik en heb gelijk. Geen jobstijding.

∞

Een lading raketten gemaakt en verkocht. Ja, dat riep natuurlijk vragen op. Men probeerden antwoord op die vragen te krijgen door een tweede maal in mijn bastion, mijn atelier in te breken. Gewoon een gore insluiping. Zelf zat ik op het instituut en werd door de conciërge geïnformeerd dat er voor mij een telefoontje uit mijn dorp was geweest of ik even terug wilde bellen. Het telefoonnummer had hij op de muis van zijn hand geschreven. Het papier was op. Het mijne niet en schreef het snel over, belde het betreffende nummer en kreeg een bekende stem te horen. Ben, ook een kroegtijger uit het dorp, hij werkte bij een radar en scheepsvaartbegeleidings iets. Loodswezen. Het waren geen wezen van loodsen, maar kenners van de redelijk aan het dichtslibbende zee-arm. Zij keken vanuit een hoge post op het dijklichaam, vernoemd naar een heus bejubelde, lang geleden kapotgeschoten en nu vereerd zeeheld, over de regelmatig woelige rivier. Bootje binnen, bootje buiten, enorm razend geestdodend werk. Zeeën van tijd. Ben was niet voor niets aan de drank. Ik en Tom hadden gisteren wacht, zei Ben. Ja in de negerhut. Zo noemden zij hun uitkijkpost, wat werkelijk over de zee-arm, rivier en ook over het dorp uitkeek. Daar bij niet in het minst geholpen door een loeier van een verrekijsker. Hij had zich in de kroeg al eens verluld, dat hij mij met een lekker wijf in m'n bubbelbad had zien zitten. Niets ontging die mannen op die post. Ook andere zaken. Ze hadden geen reet te doen. Nu wilde het geval dat hij wist dat ik niet in het dorp was. Zeker gisteren niet. Het vreemde was dat op mijn atelier het licht aan ging. Ja,

gister, dat zeg ik. Lopen er twee kerels rond. Ja, gister in je atelier. Ik zag ze hartstikke duidelijk. Ze hadden hun jassen aan. Ja, dat zeg ik gister. Ze liepen er een beetje te neuzen. Nou wil het geval, dat het licht na een minuut of 17 uit ging. Ja, op je atelier, gister. Ik kon ze volgen met de kijker. Tom heeft het ook gezien en die is toch niet van gisteren of blind. Ik zie ze de dijk oplopen en op dat bankie gaan zitten. Koffertje en een zwart ding. Ja ik zag het haarscherp, het was een fototoestel aan een riempie, met een bandje, zo'n ding voor om je nek. Ja, echt gister. Die ene vent zwipte dat ding over de muur zo in het water. Ja het was hoog water gister. Ze flikkerde een boekie onder de bank waar ze opzaten. Tom rende naar beneden, ja die is veel sneller. Toen ie beneden kwam stapten ze net in een zwarte auto en reden weg.

Tom zei dat ie ze zo in hun postzegel kon kijken. Staalharde smoelen. Ook een raar nummerbord, iets met een C. Hij heeft het boekie wat ik nu in m'n hand heb onder het bankie gehaald en mee naar boven genomen. Ik bel je nu op omdat ik zie dat je naam er instaat. Ik bel je nu omdat ik niet wist waar je zat, was nog best een werk hoor om te weten te komen waar je uithangt. Nee Ben; zei ik, ik bel jou. We hebben al aangifte gedaan dus zal je er wel van horen. Het boekie heb ik, krijg je wel terug voor een biertje. We lullen er nog wel over. Hoi en de hoorn werd op de haak gelegd. Woede, helse woede donderde door mijn lijf. Ik was druk bezig met het protocolleren van mijn prescriptieve norm, wat zoveel betekende als een lulverhaal opschrijven. Daar smulden de heren professoren wel van. Ze konden op die manier op hun krent blijven zitten. Het kopieerapparaat zou zijn best wel doen en overuren maken. Wederom stelen, jatten en plagiëren. Daar werd op het instituut de hand niet voor omgedraaid. Mijn schrijfsels heetten toen al 'Interim', wat zeer duidend was. Intussen bewaar ik de originelen 'intussen' zeer

zorgvuldig. Voor als punt bij paal komt. En hij komt. Ik weet het zeker. Ik heb gelijk en zal het ook krijgen. Links of rechtsom. Ik heb het betreffende lulverhaal een beetje afgeraffeld, maar kon mijn inziens recht door een deur met hier en daar een opzettelijke fout en kromme zinsopbouw. Nogmaals, ik was toen al gepokt en gemazeld, een kopie werd ingeleverd. Ik zag de originelen als diepte-investering. Ze moeten niet aan m'n kop komen zeiken. Eerst zo snel mogelijk naar dat verdomde gehucht. Zo snel heb ik dat kelere eind nog nooit afgelegd. Zoef. Net voor sluitingstijd, een variabele, parkeerde ik mijn bolide voor het café aan het park. De lichten van mijn atelier waren uit. Uiteraard zaten Ben en Tom op hun vaste barkruk met een glimmend gepolijst naamplaatje waarop Tom en Ben was geëtst. Het was loeiheet en ik transpireerde als een gek, wat ik in geen situatie eerder had meegemaakt. Da's snel je lijkt de overtoom wel, grapte Tom. Ik verdacht hem van een foutje van de natuur, spierbundels inplaats van herseninhoud. Een veel voorkomend euvel in dit gat. Terwijl hij import uit België was. Misschien was het spreekwoord 'waar je mee omgaat word je besmet' een waarheid als een koe. Ben plukte in zijn binnenzak en haalde een kromgetrokken oranje boekje eruit. Eergister regende het, gister ook verontschuldigde hij zich. Daar kan jij niks aan doen, je hebt in ieder geval mijn boekje gered en bestelde direct het beloofde bier. Ik ontzag mezelf ook niet. We hebben gister met z'n tweeën aangifte gedaan. Jullie zijn niet van gister, èèh! Neeh èèh. Dat vonden zij ook. Binnenin kookte ik, maar met heer Schopenhauer in gedachte, wist ik dat er ook een smeltpunt bereikt kon worden.

∞

De volgende morgen liep ik met een kneiterende koppijn het politiebureau binnen. Er is melding en aangifte gedaan van inbraak en diefstal waren mijn eerste woorden. Ja, dat gebeurt wel meer, èèh. Legementatie. U bedoelt mijn identiteitsbewijs? Legementatie. of ben je doof. Ja, dat heb ik niet. Is een rijbewijs ook goed? Ja. Kent u die mop van die Belg die bij de bakker komt?vroeg ik om het ijs te breken. Nee. Die Belg vraagt een brood. Moet het wit of bruin zijn? Ja. Wat ja? Ja bakker. Hùù ? en de diender schudde met zijn hoofd of dat wat er voor door moest gaan. Gelukkig spatte het kwijl niet in het rond. Ik dacht wel geklots te horen. Inbeelding of was het de golfslag van overal hoorbare branding in de negorij? Ik legde het een en ander uit met de vermelding van Ben en Tom. Een la werd open gejaast, knisper, knisper van papier. Nee. Wat nee? Geen aangifte. Wat nou?, godverdomme. Eh, rustig meneertje. D`r ligt hier niks. D`r staat ook niks, alleen stront, dacht ik. Kan ik dan aangifte doen? Nee. Wat nee? Morgen, dan is er de hele bezetting. Tot morgen,als de bezetting er is. De bezetting was 35 jaar geleden, waar heeft u het over? Hùù? Vloekend liep ik het bureel uit. Op m`n atelier was het stil, geen spoor van braak. Sinds gisteren was er iets in me geknapt. Ik wist niet eens welke dag het was. Ik miste me fototoestel, m`n Nikon. Bladzijde na bladzijde sloeg ik om in het vervormde notitieboekje. Treffende tekeningen . Het was duidelijk te zien dat een paar blaadjes eruit gescheurd waren. Zielenpoten. Ze hadden beter moeten zoeken, amateurs, dilettanten, zakkewassers. Ze hadden het rolletje zonder veel moeite eruit kunnen halen. Als ik de verantwoordelijke lul in m`n jatten zou krijgen. Scrotum in z`n strot en een schop voor z`n kop. Diep in z`n ponem trappen. Altijd die machteloosheid. Blijf uit m`n leven. Ik kon m`n lol nog op. De volgende morgen ging ik naar het bureau. De volledige bezetting was een feit, 39. Ik werd op bekende wijze toegeblaft. Moet je? Aangifte doen.

Zit, daar. Ze komme zo. Ik ging gedwee zitten en soezelde weg. Moet je? Twee mannen stonden voor me. Aangifte doen van insluiping en ontvreemding en vernieling van enkel bezit, zeg maar eigendommen. Het schijnt dat al aangifte gedaan is en ik noemde de namen. De ene man had een trainingspak, licht blauw met witte strepen op mouw en broekspijpen. Verder droeg hij gympen, rare hoge, als orthopedisch schoeisel. De kop stond verkramp. De ander, een houthakkershemd en een spijkerbroek met brede pijpen en een vetkuif. Toen ik beter keek bleek er aan de kuif nog een staart te zitten. Modebewuste bezetting. Nou, da`s dan mooi, scheelt ons een hoop werk. Kan ik een kopietje krijgen. Nee en ze liepen naar buiten. Ja wat is dit godverdomme? Bekdicht homo, anders rammen we hem dicht. Algoed, dank u heren. Wat zocht ik toch hier? Laat maar. In de kroeg werd mijn verhaal schouderophalend aangehoord. Het trainingspak werd de ruggebreker genoemd en was een aangenomen kind. Dieper kon een mens niet vallen. Ben en Tom hielden bij hoog en bij laag vol. Er was aangifte gedaan. Daar was voor hun de kous mee af. Gelukkig voor de bewoners heeft hij zich later dood gereden op een smalle landweg, omdat hij met te hoge snelheid naar z`n werk moest. En weer geluk voor de inwoners, in een dienst auto. Gewoon om dienst te lopen. Draaien werd dat in vakjargon genoemd. Hij had zich verslapen en moest verder slapen op het bureau. Een demente bejaarde was met een looprek het weggetje overgestoken die bewuste nacht. Er was daar een ouderen- verzorgingsinstelling zoals men dat noemde. Niet te temmen oudjes. Welke middelen ze ook gebruikten. Platspuiten, kettingen of mattenkloppers. Er waren er altijd enkelen, die zich aan het straffe regiem wisten te onttrekken. Regelmatig met fatale afloop, vooral `s nachts, dat ruimte lekker op en men wilde het ook landelijk invoeren. Open deuren. Slapen deed men des avonds en des nachts, het liefst ook overdag, duidelijke stelregel. Het looprek van de oude der

dagen ramde door de hoge snelheid van de auto door het voorruit en spiesde op die manier het strottenhoofd van de bestuurder. Laatste woord, zeer waarschijnlijk, èèh. Nu hield hij zijn bek dicht. Loon en boon. De tot moes gereden dode werd twee dagen later op een tak van een boom gevonden. Mede dankzij de kraaien en eksters, die zich in de omgeving ophielden. Goed veldonderzoek was van levensbelang. Er werd eerst aan een enkelzijdig ongeluk gedacht en ook gesproken. Ja, totdat het nog steeds niet in ontbinding zijnde en aangevreten lijk in pyjama werd ontdekt. Hij werd niet eens vermist. Ach het was zijn tijd en ook de zijne. Had eerder moeten gebeuren. Had heel wat leed voorkomen. Zelfs een wolf of iets wat grote afdrukken in de sompige grond achterliet is waargenomen. De zilte zeewalm doet rare dingen met de hersenschors, vooral die zonder bagage.

Het zou voor mij een reden geweest kunnen zijn, veel zout in te slaan, hetgeen ik later met veel winst had kunnen verkopen aan een provinciale overheidsorgaan, dat met zout strooide, zelfs in de zomer. Het kon vriezen en dooien. Als je een hamlapje op de wegen zou leggen was het na twee dagen gepekeld. Het dorp stond ook bekend voor zijn ingelegd vlees en andere waar in vroegere tijden. Dat heette de V.O.C norm voor zoutziederijen. En reden om vegetariër te worden. Knalkip en dreunvarken. Ze draaien er hun hand niet voor om. Ze zijn wereldkampioen zoutleggers op slakken en komen ook als zodanig niet in gang. Ik was woest en had gelijk en kon me beter aan m`n studie, drank en werk gaan. Wat ik ook deed! Het volkswijsje indachtig; "Merck hou sterck ons vreten smaect". Een sodom en gomorra tegelijk. Suikerbiet heet hier zoutkogel en de ui is al ingelegd voordat hij de fabriek ingaat. Het oranje boekje heb ik aan het archief geschonken onder de noemer "1 2 3, je weet wel van wie". Er zit ook een radiotape bij. Als het niet zoekraakt in het dorp. Van de aangifte heb ik nooit meer iets vernomen. De

verzekering dekten niets, alleen zichzelf. Dat hoort ook zo met verzekeraars. Je moet je zelf indekken. Daar word ik meer en meer een meester in. Als ik aan het dorp en bewoners denk schieten deze woorden in mijn hoofd, 'Ga uit m'n ogen, voor zover god je land geeft'.

∞

Ik kreeg de pest aan dat atelier. D'r moest iets anders komen, waar ik in en uit kon rijden. Het zout begon m'n bolide aan te tasten. Een ruimte met bewaking, onopvallende bewaking, met cameraatjes en video-opslag. Geld was geen probleem. Ruimte ook niet. Op een bedrijventerrein. Slechte keus. Het atelier waar ik zat was mooi en groot en vlak bij drankplaatsen en boot. Maar ik had een opdracht, een buitenopdracht noemen ze zo iets. Om een raket te maken. Daarvoor had ik al een vliegtuig mogen maken, waarvan de propellers door een geniaal mechaniek de hand van de vliegenier liet zwaaien. In mijn idee ter begroeting van het volk. Nu dit keer geen bommen, maar een vriendelijke piloot. Ik ben niet eigenwijs, want ik weet het beter. Het vliegtuig zou met een vleugeltip aan een helgroene paal met helrode stippen bevestigd worden. Het vliegtuig aluminium-grijs. Ik ben niet echt uit de stippenperiode gekomen. Zoals een koffieleut nooit van z'n koffiekannen afkwam of Andy van z'n blikken. Hij heeft het wel geprobeerd, maar het kwam d'r niet van. Hij is ook ingeblikt begraven en de ander in een koffiepote ter aarde besteld. Kanneetje gezien, zand erover. Kast dicht, waar hij ooit uitgekomen is, wat ik op zich wel stoer vond. Dat je ook een kast in kan bedoel ik. Meestal kom je uit een kast omdat erin geen flikker te beleven is. Wel ik stip er nog vrolijk oplos. Ongeluk komt zelden alleen. De vet gesubsidieerde kunstkring had een nieuwe coördinator gekregen met een zelfs voor die tijd

werkelijk absurd kapsel. Een toefje, zoals je ook ziet bij zeldzame apensoorten in een diep regenwoud. Hij had de neiging zijn kwalijke lichaamsgeur te verdoezelen met een ouwe wijven luchie. Een aromatisch watertje uit Keulen. Niet zo gek, Limbabwee met z`n kolen lag in de buurt. Een gelukkig zeldzame hufter was hij wel. Zo deed Toefje tenminste zijn naam eer aan. Wel ging hij in een tegenstrijdig pakje de straat op. Hij zag er uit als een bendelid van een motorclub, hield van honden en bezat geen motor. Ook geen geestelijke aandrijving. Wel een acrobaat met gemeenschapsgeld en zag er geen been in zijn kunstcollectie uit te breiden met gestolen waar uit de gemeenschappelijke 'Kerncollectie'. Een samenraapsel om te lachen. Een soort rommelmarkt. Een uitdragerij. Gedeukt, gebroken, gestolen en vermist, al met al een wanordelijke kneuzenverzameling. Een samenstelling van eigen voorkeur, eigenwaan en narcisme. Zoals zo velen, zijn droom was kunstenaar zijn. Droom zacht. Maar ik had buiten de waard gerekend. Daar had Toefje en niet Toefje alleen, het crapuul z`n ook geestelijk aangetaste medestanders voor. Wel te verstaan, uit het gemeentelijk bestand. Verder is Toefje niet gekomen. Voordat het vliegtuig geplaatst zou worden moest en zou de verbinding tussen beton en paal door middel van een flens met vier bouten voor elkaar moeten zijn, volgens vele berekeningen van een kenner op dit gebied, de heer Klokpok. Eminent, deskundoloog, middelmatig opgeleid in het gehucht, hij kende de klappen van de zweep, werkzaam op eenzame hoogte van het gemeentelijk apparaat. Zo èèh! Nee er zit al een gat in het beton en daar een buis in schuiven waar over de paal kan schuiven, Zoiets als neuken, maar dan met z`n drieën. Gat, paal erin. En staan met die banaan. Simpel. Nee, een flens. Okay. U een flens. Uw verantwoording? Ja. Goed, een flens. Nu waait het in het gat regelmatig, dat heb je zo met die zeegaten. Het vliegtuig werd opgehesen en op de goedgekeurde flens

gemonteerd. Dure Aktie. Hijskraan. Volksofstoot."De Duitser, de Duitser" werd er gescandeerd. Oh nee ééh. Hij zwaait, t`is een goeie. kiek maar naar `t vlaggetje op z`n staart, t`is d`r een van ons ééh! De paal stond. Niet als een huis vond ik, maar ja. Hup het café in. Zuipen. Na hard werken is het goed zuipen. Héé, telefoon voor jou. T`is Toefje. Of je kan komen, het vliegtuig ligt tegen de gevel. Volgende dag opnieuw een takelwagen. Toch die dikwandige buis van twee meter d`r in. Paal d`r overheen. Vliegtuig stond. Een week later, midden in de zomer, windkracht 11. Tent en tribune voor het zomerfeest met ringsteken en klompendans, de lucht in. Vliegtuig stond en de propellers draaiden als een tierelier. De neppiloot schudde zich een herseninfarct. Veel inwoners van het gehucht werden zeer waarschijnlijk achterdochtig van de beweging van de frivole pilotenhand. Het kunstwerk was plotseling weg toen ik op het eind van de zomer weer in het dorp kwam. Vliegtuig? Nee ééh. Vliegtuig?. Bennie blind en bennie gek, ben een vliegtuig, nou goed? Hier kloot, een foto van het vliegtuig. Goh, waar is dat? Leuk vliegtuig. Waarschijnlijk is het in een dikke, dikke mist weggevlogen naar betere oorden. Nee, die foto heb ik zelf gemaakt met..toen hij... Ach, laat maar. Ik heb wel andere dingen aan m`n hoofd. Een hoofd gezegend het inhoud. Het was de eerste keer dat ik het woord iconoclast gebruikte. Het pluksel op de rotsmoel van Toefje wapperde, hopelijk een voorbode van de ziekte vernoemd naar James Parkinson, maar ook weer een onmogelijkheid, daar zijn hersens voor nodig. Je kan niets afbreken als het niet bestaat of niet aanwezig is. Ik moest vooral op 'niet' gaan letten. Het zou niet de laatste keer zijn en ik heb jammer genoeg gelijk en heb gelukkig foto`s, voor als ze zeggen Nee ééh, dat kan nie ééh! Klokpok 'de sublieme' is dood, van zijn uitvaart heb ik geen foto, dood is ie, gelukkig voor de bevolking. Wat als ze een brug als vaste oeververbinding wilden hebben. Toefje maakt de omgeving nog steeds onveilig. Nu op een

andere manier gesubsidieerd en heeft een welriekende vinger in het gat van de nieuw aangestelde, krenten in eigen baksel strooiende koekebakker. En luistert, slecht afgericht, naar de naam Otto Koekebakker. Ik wacht op wrake gods, maar die bestaat niet. Jammer. De verwickelingen van het nieuwe atelier verliepen ook stroef. Wat wil je ook met dat zout? Ik was wel bezig met de raket in het groot te maken. Maar er was nog geen bewaking. Daar had een toeleveringsbedrijf nog nooit van gehoord. Dat deed je toch met mensen? bewaken? In het gat was het nog net oorlog. Geheel in de ban van de raket en drank. Ik sliep vaker op m`n boot. Het instituut moest maar even wachten. Ze misten me toch niet. Als ik er was, maakte ik veel kabaal en vroeg de heren professoren de oren van het hoofd. 'Ecce est percipi'. Ik hing ook foto`s op van mijn werkzaamheden. Dat stelden ze gerust. Waar haal je de energie vandaan? Een regelmatige vraag. Simpel, van het energienetwerk. O, dan is het goed. Alles was goed. Als ze maar niet ter verantwoording geroepen konden worden. Geen nieuws, goed nieuws. Van hun plagiaatpraktijken dan, dat wel! Lassen, zetten, buigen en walsen. Prima gereedschap. Een echte werkplaats. De raket kreeg al goede vorm en hing in de takels. De loopdeur van m`n nieuwe atelier stond open. Plotseling staat er een één armige man binnen. Een gluipkop en loerde rond. Mag ik effe schuilen? Het regent. Ja, je staat toch al binnen. Koffie? Nee, het regent niet meer. Wel, niet, ook goed, ik ben bezig. De vreemdeling was opgelost in het niets. Wat me ook opviel en hoorde dat het nog steeds regende. Steeds harder zelfs. Vreemd. Je schuilt of je schuilt niet. Toch vrij laat doorgewerkt. Hup, boel afsluiten en naar m`n boot. Het plensde echt. Hup, eten en morgen weer lekker verder. Lekker die zeevruchten, heerlijk die drank. Hup, de kooi in. Het was echt beestenweer en stond in dubio om even m`n atelier te checken. Ik sliep. Volgende morgen. Hup, naar het atelier. Het terrein

stond blank en de grote deuren, die alleen van de binnenkant geopend konden worden, stonden wagenwijd open. Wel godverdomme. Brandweer, wat nu weer? Er was melding van wateroverlast op het bedrijventerrein. De drainage waarschijnlijk onder leiding van Klokpok “de sublieme” aangelegd. M'n kop barstte zowat toen ik mijn nieuwe atelier binnenliep. Droog, maar helemaal leeg. Leeg, op de raket na waar ik aan bezig was. Hij lag als aangeschoten wild op het beton. Zelfs de takels waren weg. Sompige, half opgedroogde voetstappen en veel blubber. Autobandsporen en afdrukjes van kindervoetjes. Een vriendelijke brandweerman, die ik aansprak, liep mee en schutterde; Da's leeg. Politie bellen? Ja alstublieft. Tegen etenstijd stopte er een auto en nee hè. Stapt die lul met z'n houthakkershemd, kuif en staart en zijn nieuwe collega uit. Dat het zijn nieuwe was is een aanname mijnerzijds. Leek verdacht veel op de vorige, wat fysionomie betrof. Een rot tronie, een kloon van de gespiesde voorganger. O, da's voor de CIE en dat zijn wij. Ik zie niks. Mist u iets? Ik geloof het wel. Zoals u kunt zien ligt er alleen een raket in aanbouw op de grond. O, da's voor de bomopruimingsdienst. Nee, dat is geen echte, dat is namaak, zal ik maar zeggen, toch?

Ja, da's verboden. Hij mag er ook niet op lijken. Laat maar doen. Dag heren, prettige dag verder. Héé, nie Douwe, anders ga je mee. Volgende keer alweer en sloeg de loopdeur met een dreun dicht. Opflikkeren kleftrekkers. Het viel mee dat ze niet schoten. Schoten door een dichte deur. Niemand zou me missen. Dood en niet vermist. Het had ook zo z'n voordelen. Nieuwe betere gereedschappen. Tig, Mig, Plasma, noem maar op. Ongelofelijk. Zelfs een betere zetbank, wals en freesbank. Hoe in godesnaam hadden ze al de vorige gereedschappen weggekregen? Titanen? Het geld draaide op die manier er als een dolle doorheen. D'r moest geld op de plank. Op naar Lys z'n inmiddels dubbel paleis. Loop ik daar een clubje mensen tegen het lijf. Buiten de

bekende gezichten, ook een paar onbekende, naar mijn idee gluipers van het eerste uur. Ook een paar uit het gestichtstadsje aan de Aa en de moerasstek aan de rivierarm. Die, een schoonheid met haar man Dat. Dat had een vreselijk ongeluk gehad in een park en zag er uit als een boef, zo uit een strip. Zijn rechter gezichtshelft was verbrand geweest. Was wel even schrikken, maar ik liet niets merken en vroeg ook niet nader. Er liep ook een leuk klein kereltje rond en stond geïnteresseerd naar de vloer te kijken. Groen hé? Zeg dat wel. Veel groen geld. Zou het echt zijn vroeg het ventje? Ik denk het wel, eigenlijk wel zeker. Dan zal ome Lys wel heel rijk zijn, hij kan over het geld lopen. En hoe heet jij als ik vragen mag? Enzo, ik heet Enzo. Prettig kennis te maken Enzo. Ik heet Van. Dat is ook de naam van een meer in Turkije, ze noemen het daar Van Gölü, zei Enzo. Jij bent ook niet op je achterhoofd gevallen, Enzo. Nee, nog niet, maar zo als u weet zit een ongeluk in een klein hoekje, maar ik begrijp wat u bedoelt. Dank u, maar het is slechts een kwestie van genen. Die is mijn moeder en Dat is m`n pa, verklaarde Enzo. Ik hoop toch zo dat oom Duck ook nog komt, daar kan ik zo lekker mee praten, die weet zo veel. En ik heb een laptop van hem gekregen, maar dat blijft tussen u en mij. Ik heb van oom Duck begrepen dat u veel met hem samenwerkt, toch? U lijkt ook veel op hem. Ik hoop en veronderstel. dat u niet een subjectieve dubbelganger bent of aan reduplicatieve paramnesie lijdt, toch? Omnia enim possibilia sunt. Hallo, hoe oud ben je, Enzo? Ik moet 11 worden. Hij maakte een klein, onopvallend buiginkje en liep een andere zaal in en liet mij enigszins verbijsterd achter. Ja, koppie hé, kunnen we nog veel plezier van hebben, zei Lys. Lys was heel trots op z`n nieuwe stulp. Eigenlijk stulpen. Aan de overkant van de gracht had hij nog een huis en een garage, achter of opzij. Dat ben ik even kwijt. Later zou ik ingewijd worden in de verbinding tussen de huizen. Niet de figuurlijke, maar de letterlijke verbinding. Een

keizerlijk grachtenpand. Voornaam en statig. Hij gaf de genodigden een kleine rondleiding. Ook een zwembad, geen zwembadje. Hij stond zichtbaar te genieten. Lys had goed geschoten. Een lot uit de loterij. Hoe waar die woorden zou nog blijken. Leuk feest, gezellig en informatief. Een uitwisseling van wetenswaardigheden, zoveel anders dan sompenland. Geld was geen probleem voor Lys en gaf me een bankpas op mijn naam en een handzaam koffertje met een oplader mee. Instructies aan de binnenkant, Ach , ik zou het wel zien. Een kind kon de was doen. Hij vond wel dat ik weer eens contact op moest nemen met Duck. Lys sprak over iets van fenomenaal rubber. Het ontging me een beetje. Werkbespreking, zal ik maar zeggen. En ik moest een bootje voor hem ophalen of brengen uit of naar Friesland. Het waar en wanneer zou hij nog wel laten horen en gaf een knipoog. Na een copieuze maaltijd, perfect geserveerd, nam ik afscheid van het gezelschap en reed naar m`n boot, dat geduldig op me lag te wachten in de jachthaven van het dorp, wat nooit het mijne zou worden. Een pokkeneind. Bijna geen verkeer op de weg. Donkerte met lugubere lichten, rood, oranje, gele en zelfs groene slierten. Dat hield een belofte in. Het dorp lag daar in de verte, in nergensland. De A 58 en `85 liepen op z`n end. 1986 werd ijzig. Geen weer voor op een boot of je in vriesweer de ballen af te laten vriezen. Ik was nog net op tijd een vliegtuig te nemen naar een warm oord. Het vliegtuig was nog niet opgestegen en er werd al door de stewardess trots omgeroepen dat er eindelijk weer eens een 11 stedentocht gehouden zou worden. Ze deden hun best maar. Ik zou wel zien wanneer ik terug kwam.

∞

Gelijk in de zin van waarheid, beter dan tasten als een blinde. Tasten in een lege ruimte. Ook al denk je dat ze je begrijpen. Niet echt! Er is altijd een andere betekenis in een zin. Of je het nu leest of schrijft. Slechts een enkeling heeft het door, met andere woorden, snapt het. Je gemoedstoestand doet er ook toe, niet in geringe mate. Niet dat gelul van, "Ben je boos, pluk een roos". Als je een roos pluk is ie dood. Dood ga je vanzelf, door toedoen van een ander of jezelf. Dat je boos bent heeft een oorzaak. Eerst die oorzaak vinden en dan, ja wat en dan? Meestal is het gevolg de oorzaak. Ik heb gelijk. Omdat ik kwaad of woest ben, denk de ander dat ik woest of kwaad ben. Klopt, op hem of haar, omdat hij denkt. Hij of zij moeten niet denken. Ze moeten weten. Denken is iets heel anders dan weten. En als ze dat doen, weten ze, weet ik. Ze doen het alleen niet. Daarom, stompzinnig volk. Ik heb gelijk, ik weet het.

∞

In de warmte was het nieuws niet opwekkend. Duitse kunstenaar dood, wat had die een kou geleden in z'n leven. Er ontplofte van alles in de lucht en ruimte en ook op aarde stond de boel op springen. Op de 26ste april was het genoeg. Ik ging naar huis. Het enig pikante was dat er iemand niet bang was om een schilderij naar de gallemiezen te helpen. Opwekkend met in het achterhoofd, zo, daar ook al mogolen. Geef ze de ruimte of een stanleymes. Het valt reuze mee met de mensheid. 26 juni kwam als geroepen voor me. Een laatste deur van een zeegat werd dichtgedaan en gelukkig voor de zeefauna ook weer open. Open, dicht, open. Men verwachtte toen al hoogwater. Knap. Ook dat viel reuze mee! Met Duck had ik tijdens mijn verblijf in de warmte telefonisch contact gehad en hem goed uitgewerkte tekeningen gefaxt. Duck had de tekeningen in opblaasbare elementen van een speciaal doorzichtig plastic uit laten voeren

door een kennis van een kennis op het instituut, waarvan ik de papieren al in mijn bureaula had liggen. Ze liggen er goed en droog. Niemand interesseert het ene malle moer. Mij wel, maar dat doet niet ter zake. Een proef exemplaar lag klaar op het atelier. Een twaalf en halve meter fel roze pijl. Ook had hij de TL-balken op mijn vraag vervangen door Uv- buizen. Ik had er nog 26. Ook al eens gebruikt op een vreetfeest in het oude atelier in 1978 dat door Lys een beetje uit de klauw was gelopen. Wat gaat de tijd toch snel als je hard werkt. Het meeste werk moest nog komen. De pijl lag al een week opgeblazen in het atelier. We gingen niet over een nacht ijs. Vol is vol en moet vol blijven. Niet denken, maar weten. De raket stond al blakend mooi te wezen op z'n sokkel, klaar voor plaatsing. Alleen een zeer belangrijke commissie moest hun uitnemend oordeel vellen opdat er overgegaan kon worden tot het plaatsen van het object in de, daar voor bestemde openbare ruimte. Ja, ja m'n reet. In het voor de ogen vreemde licht leek het een ruimtereis. Raket en pijl bizar aangelicht. Het in hun ogen, legendarisch, eloquente en visionaire comité had geen ruk met die pijl en het pijlenproject te maken. Ze zouden te zijner tijd geïnformeerd worden door kranten en televisiebeelden. Ai en dat zette kwaad bloed. Nu was er al veel mis met het bloed van de verheven raad ter bevordering der openbare ruimten. Zeg maar een invulvereniging, bemand door eikels, mogolen, kwasten en belastingontwijkers. Een kundige groep voorgezeten door Toefje de opperidoot. Een enthousiast aanhanger van 'in bezit van de zaak, einde van het vermaak'. Als hij maar kon hoeren en snoeren. En met verve. Schilderen kon en kan hij niet, zelfs geen wand witten en heeft vreemde opvattingen betreffende zaken die kunst behelzen en een onbegrijpelijke levensopvatting. Hij kan zich beter bezig houden met de vorm en kleur van het haar. Laten we het woord 'styling' eens uit de kast halen.

Toefje, te vergelijken met een prullenbak, ook voor rommel wat je dacht nodig te hebben en uiteindelijk niet nodig hebt. Haat, ik weet het. Slecht voor je bloeddruk. En daar zijn weer pillen voor en daar hou je de intens nodige farmacie weer mee in stand. We slikken niet voor niets alles. Gevolg en oorzaak. In beginsel onze ondergang. Wel even slikken, niet kauwen. Kip-ei, ei-kipprocedure. " Ignoramus et ignorabimus ". 1, 2, 5 uit de wereld van de raadsels. Het zijn er geen 7, maar 8 enigma. Ik ben er een van . Ik weet het. Ik heb gelijk. Iets dat ik in een beeld moest uitdrukken. De raad is er nu nog de tijd. Omgekeerd en niet evenredig.

Een waterbeheersing project zonder weerga. De deur om dicht te doen opdat we geen natte voeten krijgen. Ook prima voor de lekkere kreeften, die in de zeearm hun habitat hebben. Oesters ook lekker, met champagne. Om de ietwat ranzige smaak van kut uit je bek te spoelen. Het leven kreeg weer kleur. Hier dan wel. Overal op de wereld verzopen mensen bij bosjes. Nee, wij Hollanders zouden aan dat gekloot van wateroverlast een halt toeroepen. Stop en gaat heen en als je toch binnen wil komen, we houden je in de gaten. Prachtige plek om m'n pijlen project uit te proberen. Met vriendelijk hulp, ze hadden alle apparatuur waaronder boten en touwen. Prachtig volk , die waterbouw deskundigen. Oefening baart kleinkunst. Dit was Kunst in optima forma. Mijn pijlen gaven de stroomrichting aan. Een soort getijdenfoto met op de achtergrond de fenomenale zeekering. Prachtig en woest. De pijlen bleven heel in de ongelofelijke stroming. Woorden schoten te kort. De pijlen niet. Dit moest een vervolg krijgen. Lys stond strak, strak van de voor

mij onbedoelde mogelijkheden. Voor hem was het hek zagezegd van de dam. De pijlen moesten op 'wereldreis' en ik dacht; ja, waarom niet? De media stond er bol van. In het dorp was het ijsig koud.' Moet dat noe, bin maer pielen h  ?'. Nee, pijlen! Een piel zit in je broek, kutvolk. De meester-fotograaf van ooit zal het misschien weleens wat worden gat, wat liepen hier veel hufters rond, die de boel zouden laten bruisen, had een fotoreportage moeten maken voor het zeer plaatselijk nieuwsorgaan. Zelf zat ik op een boot en had het te druk met aanwijzingen voor de kundige kapitein. Stomme kloothommel die ik was. Nooit iets overlaten aan een ander, wat je zelf miljoenen malen beter kan. Op de overbeladen redactie was schijnbaar geen belangstelling voor het project. Bij navraag aan de topfotograaf van de beerput bleken zijn prentjes spoorloos te zijn, zeg maar vermist. Misschien waren ze bij schoning van zijn archief misschien, heel wel waarschijnlijk misschien op een onvindbare plek terecht gekomen, misschien wel weggegooid. Het was ook niet uit te sluiten, misschien wel gestolen. Mijn idee, in deze, de topvakbekwaamheid in het adequaat ontwikkelen van zwart/wit filmpjes moet niet in zijn kunde der fotografische materie gelegen hebben. De artiest zou me nog wel eens een streek leveren. Hij zou dan iets stotteren 'aulometeursrechten en versjekeeringen', waar ik uit begreep auteursrechten en samenspanning met verzekeringen. Het is dat er geen god is, en wat dan nog, de man had geen ziel. Bij zo'n droplul ook een onmogelijkheid. Een zielloze dilettant. Ik wenste hem een hartkwaal en zie, een hartverlamming. Vreemd. Zelf een krant laten drukken, bij een drukkerij in een groter gehucht, van ditmaal 11 pagina's. Het getal van de gekken. voorts laten bezorgen bij iedereen in de gemeente. Na de verspreiding van mijn krant kreeg ik enige dagen later van een vriendelijke notaris en ook makelaar een brief met een krantenknipsel. Op het in de haast uitgeknipte krantenpapier stond in blauwe ballpoint

gekrabbeld; 'moet je lezen'. Een ingezonden brief van een bewoonster of bewoner, anoniem ingestuurd. Het betrof de pijlenkrant, grof schandaal, of de bomen daarvoor op grote schaal gekapt werden? In antwoord hierop heb ik een ruimte op toplocatie voor gehuchtbegrip enkele maanden gehuurd en de 42 meter lange etalage ostentatief gevuld met black light aangeliichte pagina's met de hels roze pijl. Opgehangen aan voorgespannen draden, met als verbinding een speld, gestoken door het papier en muisgrijs henneptouw. Dat licht niet op in UV licht. Bij invallende schemer hield het schouwspel een valse belofte in. Het werd een plek en doodsteek voor het collectief ejaculerend vermogen van de gezonde dorpling. Vluchtend met de snelheid van het licht en met een droog ritselende slappe lul tussen de benen plaghutwaarts. Het dorp had veel geleden in een oorlog en had het huizenbestand danig aangesproken. Vandaar in hut of doosbewoning. Er was nog geen voedselbank. Dat hoefde niet, er was visserij en mosselreusen, nee die kwamen de ongenadige winter wel door. Het was altijd winter. Ook in hoogzomer en de vislucht joeg de toevallige toerist weg. Verschrompeld intellect. Mijn antwoord was een object. Een beeld op de plaats van het verdwenen vliegtuig. Het gat zat nog in het beton, dus niet dralen. Een protest kan je het niet noemen, zo zit ik niet inelkaar. Een innerlijke drang om met een beeld mijn deceptie te duiden. Een helse rood gekleurde verschrompelde bol met daar op, door metalen veren, 5 pijlen er op. De 5 deugden die menigeen, zo niet iedereen in het dorp misten. Over de overige 2 deugden kan ik niet te veel zeggen. Over één zeker, die heb ik niet. De andere ben ik nog aan het uitzoeken. Het is mogelijk dat ik ook die zelf mis. Zo heeft ieder zijn geheimen. De bol het zinnebeeld van hun bol. Hersenpan kon ik het niet noemen. Een beeldspraak. Als door de bof, mazelen of andere ziekten aangetast bespikkeld door stippen. De vijf pijlen wiebelden door een natuurkracht waar ook allerlei

theorieën over worden rond gestrooid, maar zeer duidelijk op deze aardkloot aanwezig of afwezig. En daar ging die weer, paal d'r in , paal met bol erover, pijlen erop. In ijlt tempo, geoefend op het atelier. Een manoeuvre, als een gevechtshandeling. Rap, snel en onzichtbaar. Het was etenstijd, een vismaaltijd zeker en geen hond op straat. Zoals zo vaak. Een enkele bruine, zwarte zag je niet, ongeïnteresseerde rat knagend aan een vissegraat. Het was avond, dus zwart zag je niet. Het zag in het gat nooit zwart van de mensen, wel bruine ratten. Een kwestie van aanlichten, maar da`s zonde ééh, we bin zuunig. Mij kwam het best uit. Foto gemaakt. Dat had ik nu wel geleerd. Ik ben geen ezel soms. Het flitslicht, als een oerknal in het zwarte gat. Even het beeld verlicht op een filmrolletje en op netvlies. Het beeld heeft er 8 dagen, nachten meegeteld gestaan. De pijlen wiegelend. Geen krimp van geen kant. Niets, het totale niets. Verdwenen en door de bevolking niet vermist. Totdat ik de pijlen in een andere kleur in een jeugdhonk zag staan. Zwart wit, gestreept als een zebra, maar duidelijk de pijlvorm. Mijn pijlvorm. Ik heb gelijk, ik heb ze zelf gemaakt. Oppompen. Daar waar jezelf niet achterstaat gebruiken. Straatvechter, slangenkuil. Een bloedstroom afknellend keurslijf. Nee, ik weet wel beter. Er zullen nog een massa stenen op mijn weg liggen en zal m`n poten, niet m`n kop, menigmaal stoten. Leven het beter weten. Kan ik niet beter spreken van zeven zonden plus een. Ik zelf?

∞

Belijders van onkunde. Ach laat maar, maalde het regelmatig door m`n hoofd. Zie uw werk en laat de klotezooi niet een neerslag vinden in je werk. Lys en Duck deden hun best het pijlenproject op hun wereldkaart te zetten en stopten er zowel

geld als andere inspanningen in. Het landsdeel dat de meeste slaven had vervoerd en bulkte van de poen verzette geen poot. Néé ééh, zo zuunig als een opgedroogde pruim van een jaar of 88. Fruit droogt ook snel uit in zilte zeelucht. Ach laat maar! Het bezorgde mij veel kunst en vliegwerk. Eerst een eiland bezoek, bijna op de evenaar. 'Flecha di awa'. Babbelen op de lokale radio. Het hoe en waarom. Ik kon moeilijk gaan schetteren over handel. Nee, kunst. Alleen de drank gaf me al een duw in de goede richting. Altijd goed voorbereid en de opening was al pakkend. Babbeldebabbel. Wat was het mooi die pijlen van uit de lucht. Voor de foto's had Lys een echt vliegtuigje gehuurd. Dat blauwe water. Bijna geen golfslag en blinkende witte stranden. De piloot was een vriendelijke eiland bewoner en stelde me op m'n gemak door mezelf naar de locatie te laten vliegen. Ik heb dan geen brevet, maar kan vliegen als de beste. Ik weet het, want ik kan het. Toen er foto's gemaakt moesten worden, nam hij het over. Nee, lager en langzamer. Lager okay, maar langzamer ging niet, dan flikkerde het toestel uit de lucht. Ook de autoriteiten waren ingeseind en het een en ander toegestopt door Lys. Alles kon, maar niet langzamer. De deuren waren er al uitgehaald. Een zwoele bries en oorverdovend lawaai en klik, klik, klik. Einde fotoshoot. Ik had er een goed gevoel over. Terug naar het strand. Dit keer was het niet wit, maar zwart, zwart van de mensen. Hé, goed man. Èh, bueno hombre, doesji. Èh, drankje man, Èh snuifje man? Drankje okay, snuifje nee. Ik was al goed gek van mezelf. Opwinding, mijn lijf maakte dat spul zelf wel aan. In Ollanda had ik een Nikon onderwatercamera aangeschaft. Gewoon een handzaam, stervensduur apparaatje en dook het water in om naar de pijlen te zwemmen. Heerlijk water. Zwembadtemperatuur en helder als een glas water. Klik, klik, klik. Een lieve lust. Behulpzame mensen, ze hadden toch geen flikker te doen op dat eiland. Lys en Duck zorgden voor alles. Hete nachten. Veel gepraat over het

wel en wee van in- en uitvoer van het product en ook hun producten. Duck had een schuimmiddel op de markt gevonden, dat ook al in V2 raketten had gezeten als isolatiemateriaal. Wunder-Schaum und sehr wunderbar. Ik was er om m`n kunst te fotograferen. En ideeën aandragen. Op naar de volgende locatie. Van hot naar her en van her naar der. Kunst voor de kunst van flikken, zo stom was ik nou ook weer niet. Een van die stenen op mijn weg, het weten. Een waterval met de naam van de duivel. Een koraalgebied waar de duivel woonde. Antarctica, nee da`s alleen maar sneeuw en als je dat snoof zei Lys heb je een kouwe neus en vallen de ballen uit je broek, nee dat moest nog een beetje meer smelten!

De pijlen werden door een wijs sleepbedrijf over lange afstand, hemels breed 8888 kilometers, herwaarts gesleept. 7 lagen dieper dan de achtste. Door het Panamakanaal. Van west naar oost dit keer. En maar klik, klik, klik. Het verhaal moest kloppen als een bus. Kunst hè. Het sleepbedrijf heeft gesteggeld. De pijlen werden zo hier en daar gesleept. Het merendeel van de reis huiswaarts lagen ze op het achterdek. Er zullen vast wel satelietfoto`s van zijn. Die krenge zweefden toen al in een geostationaire baan om de aardkloot. Maar die waren traag. Ze schoten met slechts 10700 km/p.u door de ruimte. Trage zoi. Bij terugkeer in Klompen en tulpenland niets probleem. Met veel bombarie werden ze in de buurt van een mooi plaatselijk scheepvaartmuseum aan het Ei tentoongesteld. Niet te lang. Het ei van Columbus. Kunst hè. Klik, klik, klik, kassa. Er werd een keurig verpakte opgerolde, leeggelopen pijl op mijn atelier bezorgd. De andere 7 nooit meer terug gekregen, maar dat vermoedde ik al. M`n kredietwaardigheid steeg, geen wonder boven wonder. Van gewoon naar platinakaart. Niet alleen maar rozengeur en maneschijn. Ik moest wel weten dat ik terug was in zompengat. M`n bolide gestolen. Weg, foetsie, pleite. Nooit meer terug gezien. Opgelost in een mysterieuze mist, een soort

Bermudadriehoek. Zaken waar men niet over spreekt. Ach, laat maar. Ik kocht een nieuwe, een grote japper dit keer. En heus vierwiel aangedreven. Dat moest wel, het werd steeds natter en natter in blubberland. Ik moest grip op de weg houden en ook op mezelf. De bieten en uien verzopen waar ze groeiden in '86. Maar de overgebleven pijn was nog niet afgedaan en ook moest de raket door het plaatselijk plaatsingscomité bepoteld en betast worden. Dit uitgelezen gezelschap stelde een bezoek ter maakplek op prijs. Althans, volgens een door de post bezorgde brief met amusante taalfouten. Dat ben ik zelf ook maar gaan doen. Zelfs mijn naam eindigde op een H volgens de enveloppe en aanhef van de er in gepropte brief met een ronde koffievlek. En dat is nog steeds een S. Beide zeer symbolische letters uit ons horken taaltje. De datum moest nog geprikt worden. Ik zou er voor zorgen dat er veel gaatjes in de kalender gepuncteerd werden. Gewoon geneus en geneuzel. Even uitblazen, even rust.

∞

En rust kreeg en had ik niet. Lys belde en werd naar mijn idee steeds dwingender. Ik moest naar zijn paleis komen, er moest iets geregeld worden. Een bespreking en Duck moest iets laten zien, hijzelf ook. Nu liet ik me niet graag iets zeggen en was moe. Maar dan komt m'n zwakte om de bocht. Ja, maar wat? en dan? Wat nu weer? beet ik enigszins door de telefoon, een vele malen handzamer NMT450 type. Hier kreeg je tenminste geen bult van qua gewicht, maar geen rust. Ik werd om de haverklap gebeld. Kom nu maar. En koop een motor, krijg je nog eens een beetje frisse lucht. Geen slecht idee. Het begon in boot, atelier en zelfs in de splinternieuwe auto naar een drankstokerij te geuren. Het werd een Honda CB750, een rood monster. Alleen dat chroom stoorde me mateloos, dat zou maar gaan roesten in

de zeelucht. Vroemmm, als Ed Raket, op naar de sterren en entropie. Op de gracht was het een drukte van belang en schrok een beetje dat ik geconfronteerd werd met een toch voor mij bekende pillendraaier uit Zompengat. Zo begon ik meer en meer het dorp te noemen. Een autist uit Zompengat. Een akelig hoge giechel als een stervenszucht uit een afgeknepen strottenhoofd. Larynx, een woord wat ik niet uit m`n strot krijg. O, maar ik ken jou, gierde het door de lucht. Lijkt me stug, ricocheerde ik. Z`n aalgladde ponem verstarde. Ik liep naar Duck en fluisterde in z`n oor, 'pas op voor die adder'. Duck knikte. Loop maar even met me mee. Lys, de regelneef zal bepaalde zaken wel oplossen en daar wilde ik het over hebben met je, oplossen van problemen. We liepen door de magnifiek gerestaureerde gang, een museum waardig. We passeerden een kaalhoofdig figuur met een draadje uit z`n oor. Hij knikte beleefd. Wat voor de enge, gloeiende godverdomme is hier allemaal aan de gang, Duck. Ach, joch. Alles wordt bewaakt en opgenomen. Niets nieuws. Ik wilde je even spreken, van gedachten wisselen en waar doe je dat? We liepen een ruime, redelijk lange trap af, alles ingenieus verlicht. Duck deed een mooi antieke deur open. De deur ging naar buiten open en ik moest een stap terug doen. Een helder wit verlichte zaal met een spiegelgladde vloer. Nee, water, er hing een flauwe, niet irritante gloorlucht in de enorme ruimte. Doe een zwembroek aan, daar en wees naar een witte strakke scheidingswand, die me niet was op gevallen. Er ligt ook een zwembril. Ik kleedde me om en hoorde ondertussen een zacht gezoem. Ik dacht en dat moest ik niet doen dat ik Jezus op het water zag staan. Met de armen enigszins omhooggebogen. Zachtjes omhoog komend zei hij gedragen; 'Nil nisi cruce'. Kom nader tot mij, maar niet door m`n kruis. Ik was, heel even maar overdonderd. Het was een beweegbare vloer, zoals in therapiebaden of stervensdure herstellingsoorden. Niet duiken, doen we zo. Hij klapte drie keer met de handen toen ik op het plateau

stond en het lauwe water vrij snel tot m`n schouders reikte. Ik ging kopje onder en dreef. Geen geklots of gebonk, niets liep over. Zo stelde ik me de perfecte doop voor. In wezen was het ook een ritueel, voor inzicht. Even baantje trekken en wie het eerst aan de andere kant is wint. Dat ben ik, dacht ik. Ik moest niet denken. Aan de andere kant van het ruim bemeten bad was ik alleen. Ik dacht weer dat ik gek werd. Nergens Duck. Wel sodeju, waar is die Harry Houdini nou weer? Ik keek onderwater, nergens Duck. Het voelde niet prettig opeens in het lege water. Minuten lang alleen. Akelig verstoppertje spelen, klotekut. Na zeker 5 minuten die uren leken, luchtballen en het grijnzende bebrilde hoofd van Duck bovenwater. Waar zat jij nou, imbo? Aan de andere kant, cecidi super tuam. Ik wist dat Karel Doorman, nee geen familie, die naam begon met een M, maar moeten elkaar wel gekend hebben, het in ander water had geroepen in een andere taal. En zal wel opgevreten zijn door haaien. Het zwembad waar ik in lag was van een totaal andere orde en geen haai te zien. Duck dook en ik volgde, na een grote hoeveelheid lucht in m`n longen gezogen te hebben. Er zat een brede sifon onderwater. Fluitje van een cent. Ik had niet zoveel lucht hoeven happen. Mooi gevormd zwemtrapje en als je goed keek stond er HELP in de vorm. Via help naar boven, ijzersterk ontwerp. Een perfect aangelichte kamer met in het plafond een buisvorm, als in een duikboot, een ontsnappingsluik. Een designafvoerputje van rvs gaf het de aanblik van een ruim bemeten laboratoriumdouche. Aan de andere kant, zo`n zelfde helptrapje en water. Daar lagen nog geen natte voetstappen op de stroeve witte gietvloer. Dus absoluut geen spiegelbeeld. Een symmetrische ruimte. Duck drukte zijn hand op een gedeelte van de gebogen muur en een roestvrijstalen tafel met een allerhande apparatuur kwam uit de muur aan de andere kant van de kamer. In een handomdraai was de ruimte veranderd in een onderzoeksruimte zoals op het instituut. Op

een redelijk groot plat scherm zag ik in de linkerbovenhoek, de farmaceut uit mijn gehucht op de parketvloer vallen. Ja, er zitten overal camera's, dan zie je tenminste wat er gebeurt in het kot, zei Duck. En zie hier, problemen. Hij drukte nogmaals op plek. De boel schoof weer naar binnen. Duits ontwerp, naadloze perfectie, beter dan die Italiaanse zooi. Het sealapparaat ook Duits, zelfs de maskers en jassen. Kom, even naar de andere kant. Helptrap af, door de sifon, zelfde zwembad, zelfde temperatuur, identiek aan de andere kant. Het begon me een beetje te duizelen. Uit het water gekomen gaf Duck me een chique badjas met een geborduurd embleem van spaghettislierten en een 8 erop. Geen toeval, zei Duck, we luisteren weleens naar je, al denk je van niet. En je weet niet denken maar weten. De deur, een replica ging naar binnen open en ik moest weer een stap achteruit doen. In de grote voorkamer lag marmer en door de hoge ramen konden we Lys aan de andere kant van de gracht zien zwaaien en met z'n vinger naar z'n mond wijzen. Eten. Terug naar de overkant. Om gek van te worden. Kon toch aardig wat hebben, maar dit leek op hocus pocus. Zelfs de deuren gingen naar de andere kant open of dicht. He Duck, mankeer ik nou wat aan m'n hoofd of? Nee hoor, je hebt ze nog aardig op een rijtje. Maar wat niet is, kan nog komen en je weet er fijne nog niet van Van, spotte hij. Eerst eten en wat bespreken. Goed om tot rust te komen en een boel frisse lucht. Weer schalmdede er een Latijnse tekst door de ruimte. Ik weet het, ik kom niet verder dan godgloeiendegodver.

∞

Godgloeiendegodver met recht. In heel Europa geen groter kut restaurant. De kreeft smaakte naar een hete baggerkut daarbij

opgediend met een mix van stront en sambal. Vreet dat zelf maar op. Kreeft op z`n Amerikaans. De kok kwam zelf even kijken en schutterde dat er niets mis mee was. Wel met jouw getormenteerde smaakpapillen,gederangeerde kleikloot. Lys in actie. Pleur op met die zoi. Ik krijg het niet voor mekaar, hij wel.

Leuk begin met later bleek een leuk eind. We bleven zitten,met de wijn was niks mis, maar ik hou niet van wijn. Al zetten ze de beste Pomerol voor m`n gaffel. Lys commandeerde de somellier om drank, niet dat putwater. Doe maar gewoon jenever godver. Toen de ober de neut kwam brengen, vroeg ik hem of hij de scharen van de kreeft in wilde pakken. Ik deed me voor als warenwetambtenaar en liet mijn portefeuille op gespeelde wijze openvallen. Ja meneer, direct. In een flits was hij terug met een uit z`n krachten gegroeid pakket. Ik ging er voetstoots vanuit dat ze erin zaten. Grote genade, ik had nog nooit zulke lijers van kreeftentangen gezien. Dat beest moet zeker 44 jaar geweest zijn. En zal ook wel een naam gehad hebben voor hij of zij op Lys zijn bord opgediend en afgevoerd werd. Henk, Frits, Karel, Pieter of in die trant. Dat monstrum, daar kon ik wel iets van maken op m`n werkplek. Als het door mij onderhanden genomen was zou het de titel krijgen; 'Wat ik eet, daar maak ik iets van'. Geen stront dit keer, maar kunst, al ligt dat meestal niet ver van elkaar.

Zoals bij anderen, haakers, breiers en kleiers een zeer geliefd pseudoniempje. Zichzelf Kunstenaar noemen, jaja met een hoofdletter en sommigen gaan nog verder en wel met de aanduiding Artiest. Mijzelf en zeer weinigen daar buiten gelaten. Ik weet het en heb gelijk. Lys begon over een paar vervelende voorvallen. Neergeknuppelde piskijker, waarmee hij de autist,annex apotheker uit ons wereldberoemd gat bedoelde. De man probeerde uit eigenbelang mijn zaak, sorry onze, in een ander daglicht te stellen en door ingrijpen mijnerzijds is hem dat

mislukt. Onze zaak? Sorry, de jouwe. Ik ben slechts de aangever van de vorm, de vorm in statu nascendi in Duck's woorden. Uiteraard, zei Lys en keek Duck doordringend aan. Die gaf geen krimp. Vervolgens heb ik jouw motorfiets moeten gebruiken, nee laat ik duidelijker zijn, uitgeleend en gelukkig niet teruggekregen. Ja, lekker, uitlenen en niet terug. Je krijgt de neiging van bewoners uit m'n gat. Dorp, verbeterde ik mezelf. Stad, verbeterde Duck me. 1315. Als ze goed geteld hebben, wat ik betwijfel. Ze zullen wel een paar jaartjes mis zijn. 1313. Dubbel ongeluk. Kwestie van perceptie, dat moet jij weten met die 8, rispte Lys. Het schrijven ging vroeger veel langzamer. Pen, potje met inkt, papiertje erbij. Kou en overstromingen. 1404 . Ja, godverdomme kunnen we even bij de les blijven, al die kutgetallen. Verleden, joch. Daar kon ik nog wel even over door gaan. Duck heeft een goedje ontwikkeld. Toekomst. De ultieme krimp en stuiterde met een soort gummiballetje op het damast. Beter een apotheker in de hand, dan je naam in de krant. Daar is wat voor te zeggen Lys, balkte ik. Waarom ik dat zei weet ik niet. Drank?, geveinsde miskenning?, ongenoegen?, misbruik? domgehouden worden?, finesses?. Die motor wordt vergoed, of laat ik stellen, het geld staat al op je bankrekening. Je moet een bootje wegbrengen en jij als zeezeiler bent daar de uitgelezen man voor. Waar naar toe, deze maal? Friesland. Op zee op een knop drukken. De rest, letterlijk, de rest gaat vanzelf. Ze moeten in Hindelopen, mooie namen geven die Friezen toch aan hun plaatsen, hè?. Ik kon niets anders dan beamen en knikte. Fijn, je doet het, maar mag ik even me zin afmaken. In Hindelopen worden er nog een paar verbeteringen aangebracht, enkele suggesties van Duck. Duck de onnavolgbare. Ober, zuipen. Direct, meneer.

Bizarre tocht. Veel onweer en best heftige zeegang. Prachtig laag opgebouwde motorsloep. Van alle gemakken voorzien. Vreemd modern interieur. Vooral de ronde tafel met een poot als een buis. Best een flinke diameter. Maar het detoneerde niet in het geheel. Zeekaarten waren niet nodig. Die kon je op een plat scherm oproepen. Dat had ik geleerd, dankzij het zwarte mysterieuze platte koffertje van Duck. Je kon de gekste dingen oproepen op die monitor. Ik bleek een goede leerling te zijn. Dat spul had de toekomst voorspelde Duck, we zouden niet meer zonder kunnen. Lullen tegen een beeldscherm. Ik had het idee, dat emotionele intelligentie wel een optater zou krijgen. De mens is van huis uit geen altruïst. Prosociaal, m`n reet. Verknipt. Het was godsonmogelijk, dat al die zaken op de boot zich uit Duck`s brein ontsloten hadden. Grits en graai. Zoals bekend zat dat al in de hersenstam ingebed. Omsloten in de Truncus Cerebri. Celebrare. In de hal der goddelozen. Weer zo`n titel, magistraal voor een tweedelig werk van de Meester. Ikzelf en ik. Rood- groen, kroon omhoog. Groen-rood, kroon omlaag.

Positie, vaarroute, sterrenhemel, snelheid, stroomrichting, windrichting, weersverwachting, er zat zelfs een beeldfunctie onderwaterzicht op. Ik schakelde er op in. Een aangelicht troebel beeld verscheen. Een bewakingscamera voor onderwater, waar is dat nou voor nodig? Ook de diepgang was te regelen. Waterlijn hoog, waterlijn laag, naar believen. Je kon op die manier heel wat lading vervoeren zonder je diepgang voor de buitenwacht te verraden. Vol of leeg, geen idee. Het leek wel een onderzeeër. Lage opbouw, zowel binnen als buiten te besturen. De reden dat ik het scheepje weg moest brengen was een beetje vaag. Ik moest van Lys op een bepaalde positie in de Noordzee op een knop drukken. Kijken of het functioneerde. De

knop deed het, de onderwatercamera ook en na een zacht gezoem zoals in het paleis van Lys, zag ik een klein mosterdgeel pakje op het beeldscherm zachtjes de diepte in zakken. Heel even maar, het zicht was nou niet om over naar huis te schrijven. Weer dat gezoem en een gezuig van een kluisdeur. Missie voor de helft volbracht. Wat er in het pakketje zat, geen flauw idee, wel een knagend vermoeden. Weg is weg. In de stilte van de zanderige zeebodem. Door naar Kornwerderzand en dan Makkum. Aanpassingen door de jachtwerf, die Lys al had doorgebeld. Makkelijk telefoonnummer, bij elkaar opgeteld een 8. Ik had de bouwtekeningen van het scheepje wel eens willen inzien. Nee, dat werd niet toegestaan. Ze deden er nogal geheimzinnig over. Niet in ons bezit. Okay, dan niet. Hotel. Nee, ze wisten waar ik zat. In hotel. Voor mij was Friesland het buitenland, ik verstond er geen moer van en begreep ook bitter weinig van het lomp gedrag. Knuppels. Bootje klaar, terug naar af. Van A naar A. Deze maal over het IJsselmeer. Dat kan je geen meer noemen, een woeste knokige zee. Akelig korte golfslag. Zuiderzee was een betere benaming. Het scheepje was topontwerp en goed geconstrueerd en gleed zonder probleem door het grauwe water. Best een drukke vaarroute en zag dat andere bootjes met de deining meer problemen hadden. Een geklots en gebonk. Menigeen zal lekker gekotst hebben. Het deed me aan de zeegang in de buurt van Islote Boeire denken op weg naar Viano do Castelo. Net voor de kust van Portugal. Daar zaten haaien, grote teringlijers. Het begin van 3500 meter diepte. Net in de scheepsschroef. De motor stond altijd staande bij, om de accu's vol te houden. Knal, gerommel, net in de schroef. Motor in z'n vrijzetten. Duikfles op de rug, plons en onderwater dat stuk visserstuig van de schroefas af snijden. Pokkewerk. Vuil, licht groenblauw, getwijnd kelerestuk plastic. Als ik niet in het water gelegen had, zou je de zweet- of angstdruppels van m'n rug zien druipen. Onder me de

donkerblauwe, niet te peilen diepte en vlak voor m`n kop met duikbril, als een zwiepend driedelig mes, de schroef. De duikfles schampte met de kraan tegen de scheepswand. Bonk, bonk, als een oerwoudtrom om zeewezens op te roepen. 'Hier een lekker stukkie vreten, gratis te verkrijgen'. De kiel wapperde als een bestraffende hand langs m`n reet. Het zeiljacht stampte en gierde als een bloednerveus renpaard. Het gehinnik denkbeeldig in m`n kop. Mijn hart trommelde als voorbode van het begin van een hartaanval. Los kreng, los. Niks snijen. Zo er ingedraaid, de andere kant op, om dat teringstuk er uit te draaien. De motor stond in vrijgang, dus een fluitje van een miljoen. Ik scheet peuken. Kenners hebben gelijk, niet in paniek raken. Ja, vooral niet in paniek raken. Toen ik mezelf aanboord hees, hoestte ik me het apenzuur. Zo`n lekkere groene fluim kaatste op het warrige water. Ik spuugde de zee in d`r gezicht en had meteen spijt. Niet de zee, maar die hufters van vissers, die had ik in hun bek moeten spugen. Vis vreet ik niet meer. Ik heb teveel fantasie. Voor die gedenkwaardige trip heb ik een trofee voor mezelf, stoere zeebonk die ik ben, gemaakt in de vorm van een oranje fluorescerende, papierdunne, uitgeknipte haai in een perspex doosje. Druk op de knop en de haai begint als een krankzinnige te shaken. 'Shaking Shark'. Iedere keer als ik druk, schiet de stront nog figuurlijk, dun in m`n broek. Ik heb met iedere schipbreukeling te doen, hoe in en in slecht hij ook is. Nou ja, sommigen. 'Infin che 'l mar fu sopra noi richiuso'. 26ste canto. Die Dante toch! Hij zal wel 'sopra' bedoelen. Het ligt eraan waar je iets plaatst of denkt te mogen plaatsen. Voer voor de echte zieleknijpers onder ons. Ik denk zoals ik denk en daar moet je het maar mee doen. Of met een lekker wijf. Ik heb gelijk en weet het. Die zee had me een aardige knauw gegeven.

Een mens is geneigd om kopieën van zichzelf op te zoeken, waardoor de eigen visie extremer wordt en kritische vragen niet meer gesteld worden. Een genadeloze blindheid en verstrakking met ernstige misstanden in het vooruitzicht. Jij een lul, ik een grotere lul. 8 miljard mensen op deze aardkloot. Dat wordt nog wat. Wat je ook doet of maakt. Het zal ze een onnoemelijke grote worst wezen. Zijn lul is toch groter, van mij mag ie, als ie maar van de mijne afblijft. En zo werd er wat afgeluld. Van af het begin. En toen was er de mens en toen ging het naar de klote. 'Ego, ego sum'. Ik weet, dus ik ben. En omdat ik weet, ben jij er ook en als ik er niet ben, ben jij er ook niet. Waar blijft het licht, als je de kaars uitblaast? Tot dat het tegendeel is bewezen. Einde discussie, nalullen zullen ze bedoelen. Mijn gebreken zijn er zodat mensen niet jaloers worden. En ieder te erven vaasje kan leiden tot een eeuwige brouillage.

∞

Na aflevering van het superscheepje bij Lys, die nogal koeltjes deed. Op de vraag, wat ik nu specifiek op dat bootje had gedaan, daar wilde hij geen uitleg over geven. Hij werd steeds stroever. Okay, dan niet. Ik heb de trein gepakt met een aardig bedrag in de zak. Na een eindeloze reis in de nacht, op een uitgestorven perron van het eindpunt der eindpunten. Na een lange rit en vragen in het hoofd kwam ik tot de slotsom. Helderheid in m`n kop en dat krijg je door werken. Mijn station was op loopafstand van m`n atelier, terwijl het station toch in het midden van nergens ligt. Taxi? Nee. Strontkar? Ja! En daar wilde ik niet op. Met angst en beven ontsloot ik m`n werkruimte. Gelukkig, alles stond er nog. Niet veel, want ik hou van opgeruimd. Achter slot

en grendel en een goed bewakingssysteem. Eentje die het wel deed. Ik draaide de opnames even snel door en zag een beetje gespook rond het atelier en gemorrel aan deuren. Ik kreeg het idee om er een gracht om te graven. Poen zat, dus heb ik dat door een bedrijf laten doen met een neushoorn in het logo. Kwam wel lekker stoer en doordrammerig over, dat bedrijfseembleem en die sloot. Ik overwoog om plotseling uitstekende stangen met scherpe punt te laten monteren, maar dat zou me op moord met voorbedachte rade komen te staan. Stroom, liefst 380 Volt. Paf, d'r af. De raket stond in vol ornaat te stralen. Iets in me zei, dat het ergste moest komen. Snel zelfs.

∞

De raket heeft het als een bastonnade moeten ondergaan. De superhork Toefje met eloquent gezwelschap, nee heus, echt gezwelschap, deed een rondje atelier. Ja, de kogel moest nu maar eens door de kerk. Nee, door hun tyfuskop. Ook dat zou niet helpen, want na hen, weer een andere, eloquentere troep. Dat zou niet ophouden. Geen wetenschap maar bedweterschap. Fijnbesnaard liepen ze rond te paraderen. Duim en wijsvinger aan de kin, af en toe een knik of kreun naargelang goedkeuring of afwijzing. Het betrof bijna een ballotage voor een Nobelprijs. Neen, voorwaar? Toefje, de lompe, in een trainingspakje van een motorclub vroeg of je er ook over kon lopen. Mijn antwoord was; dat kan en dat doen ze ook regelmatig. Hij keek me argwanend aan. Echhh, op z'n Limbabswieaans. Echhh, gohhh, eeeveeen probeeerunn en klom op de achterkant van de raket, stond op en klotste met zwaar bespijkerde motorlaarsjes over de huid van mijn raket. Gohhh, goehhh zeeeghhh. Lompe imbeciel, vuile beeldensloper. Hij zag mijn wrevel en praatte

met dommig accent op het comité in. Het is alsof de kunstenaar geboetseerd heeft met staal. Fantasties. De vorm en de subtiële uitdrukking van het gebruikte materiaal en werkelijk fabuleuze kleurstelling brengen het beeld tot leven. En dat met accent, dat was niet uit te roeien. Net zo min als hijzelf. Deze woorden stonden wel op een goor papiertje, wat hij na het oplezen snel verfrommelde en in z'n evenzo betaatst, zwart motorjekje propte. Tijdens die handeling werd een tatoeage zichtbaar met een duistere uitstraling, een veeg en vuil teken op z'n onderarm. Het blazen van een niet uit te roeien niet adellijke orde. Een maatje of wat te klein jasje, broekje en geestelijk vermogen. Ja, de plaatsing werd tot feit verklaard. Bekende en gezwollen retoriek. Het kwijl liep hem uit de bek. Als ik z'n fysionomie met een dobermannpincher zou vergelijken, deed ik het arme beest danig te kort. De hond, een kameraad en Toefje een smiecht. De hond duidelijk met meer innerlijke waarden. Goed, oprotten. De raket wordt geplaatst. Gelukkig hadden de taatsen van Toefje geen blijvend letsel veroorzaakt. Doeghhh. Ja, dag, volgende week alweer. De raket werd niet veel later zeer vakkundig geïnstalleerd en het hele plein omgetoverd in een heelal, lantaarnpalen met sterren en manen. Een verbeelding van een zwart gat. Het ultieme niks. Een enorme gele, van binnenuit aangelichte ster op een flatgebouw in de zeer nabije omgeving. Die ster was vanuit bijna ieder punt in het gehucht bij het invallen van de duisternis tot zonsopgang te zien. Jaren, totdat er nieuwe lampen in moesten. Onderhoud noem ik het. Wel aangekaart. Ja, de hoogste prioriteit, de ster. M'n reet, nooit meer iets van gehoord. Ik hoop, dat tijdens een storm of ander fenomeen, de ster naar beneden stort, recht op de bovenkant van een schedel. Het liefst op de harses van een hooggeplaatst gemeentelijk persoon. Van ster tot gevallen ster. De raket zou na enige jaren door rondhangende jeugdige delinquenten van de sokkel getrokken worden. Wel met behulp

van een trekhaak, want het verbrande rubber van slippende banden waren duidelijk te zien. Begrijpelijk, er is immers geen ruk in dit dorp te beleven en sloopzucht wordt ingefluisterd door onzichtbare machten, maar weldegelijk bekende. De raket leek wel opgeslorpt door het zwarte gat. Het zwarte gat bleek niet de muur te zijn, maar de volle gemeentelijke opslagplaats van de toch onderbezette gemeentelijke plantsoenendienst. Er zouden nog meer beelden een eenzame wisse sloop te wachten staan. Vele. Gemeentelijke acties, met politionele precisie. Weg is weg, komt nooit meer terug, want het is er nooit geweest. Wat liep ik nou te lullen? Ruw, bot en zonder aankondiging. Niet te bevatten, want de stoeptegels en nu bedoel ik de bewoners van het gat hebben het zelfde IQ van de stoeptegels die ruim verspreid, her en der met sompige geluiden de kwalijk riekende grond afdekken als je het waagt er overheen te lopen. Dat is ook de reden van mijn vierwiel aangedreven verplaatsen, waar ook ter wereld. Niemand kwam in actie, daar stonk het teveel in het dorp. En te guur. 'Bie de kaggel ééhhh!' .(vert schrijver: Bij de kachel) De hersens om de lichaamswarmte te reguleren waren er niet, dus wat doe je dan? Stoken. Letterlijk en wederom figuurlijk. Het dorp met naar eigen zeggen stadsrechten kreeg steeds meer het elan van een gebed zonder eind. En het lag al in Nergensland. Mijn denkvermogen en niet mijn werklust werd ook zo zoetjes aan beïnvloed. Eigen schuld, dikke bult. Een gewaarschuwd man telt voor twee. Een gelopen race. Ook het stoeptegelsyndroom sloeg bij mij toe. Het zou later bekend worden als een akelig, angstwekkend auto-immuunziekte, Anti NMDA receptor encefalitis. Je moest toch wat oplopen in het dorp. Nou, dan maar dat. Voor de rest was er geen flikker te beleven. Vermist!

∞

Regelmatig dacht ik er aan om de kast waar ik opgejaagd werd naar de kringloop te brengen. Maar de kringloop staat gelijk aan de gemeentelijke stortplaats in het dorp en mezelf al te dumpen ging me te ver. Die kast bleef. Ik probeerde me het gedrag aan te meten van de bewoners. Al deed ik mezelf geweld aan. Toch maar proberen. Twijfel knaagt aan mijn geweten en ik heb gelijk. Slotsom. Nee, ik ben die ik ben en hecht aan mijn eigen waarden.

Het deed me goed om buiten Sompenland m'n werk te laten zien. Exponeren heeft voor mij nog steeds de betekenis, 'je lul laten zien'. Een rot woord. Je ziet de gezwollen taal al uit de smoel met hete aardappel druipen. Ik ontmoette een aardige oudere man Dis Haman, de neptvader van Die. Van huisuit een buitenlander met een ongebreidelde kennis van alles wat los en vast zat. Een bijna mythisch wezen, maar niet in de truttige geurkaarsensfeer. Een boekenkast met de meest zeldzame boeken en rollen. En een werkelijk mysterieus 17de eeuwse schilderij, een kundig geschilderd zeetafereel met een bark. Over dat schilderij kon hij uren praten onder het genot van een zalige Armagnac. Hij had ook een uitgebreide kennissenkring en als het mogelijk was stelde hij me ook aan die en gene voor. Over het algemeen heel belezen en vriendelijke mensen en ook echt geïnteresseerd in mijn werk. Zonder gespeeld aandacht of eigenrukkerij. Zo maakte ik door Dis kennis met dr. Pleite, een goed onderlegd archeoloog van een rijksinstelling. Niet alleen kundig, maar ook lief. Een verademing. Bij Dis thuis, hij woonde

in Breda ontmoette ik hem voor de tweede keer. Hij had een tentoonstelling van mij bezocht in Maastricht. Toen Limbabwee over m`n lippen kwam, moest hij hartelijk lachen en maakte de opmerking dat ze daar een eigen munteenheid hadden, de rand, een munt met een gat in het midden. Zoiets als de kroon. Niet te verwarren met het koningshuis, nee, een Deense kroon, gewoon geld met een gat in plaats van een gat in je hand, waar ik weer om moest lachen. D`r zat al aardig wat drank in. Hij vond m`n werk goed genoeg om mij eens ter burelen uit te nodigen. Kaartje met naam, adres en telefoon. Ik moest het wel snel doen, anders zou de opdracht, die hij voor mij in gedachte had, naar iemand anders gaan. Het ging over verstoorde grond, na archeologisch onderzoek op een ringburcht. Op de terugreis naar zompendorp liep m`n hoofd over van de ideeën. Een idee bleef hardnekkig in m`n brein doorzoemen; "Wat over 800 jaar?".

Ik heb mezelf goed geïnformeerd over wat een ringburgwal is. Van Denemarken tot het noorden van Frankrijk en een van de eerste in de buurt van Sompendorp. Voor Vikingen of dat nooit aflatende hoge water. Sowieso rond 853 opgeworpen en een rijksmonument. Dus voor de eeuwigheid hoop ik. Op het atelier mijn plan op papier gezet, afspraak gemaakt. Ik was van harte welkom. Het kantoor van dr. Pleite leek op een bibliotheek uit de 19de eeuw. Een grote tafel, goed aangelicht in het midden. Zijn bureau geheel in stijl stond voor het raam met mooi uitzicht. Een raam dat je een verbinding met het heden en de werkelijkheid gaf. Zijn bureaustoel stond met de rug ernaar toe. Prachtige Perzische tapijten op de visgraatparketvloer. Alles uit de goede bouwperiode. Je waande je in een luisterrijk verleden. Hij bood me een dikke zetel aan om te gaan zitten. Drankje erbij? Nou, nee, dank u, een beetje te vroeg. Hij wel. Stom van me om het af te slaan. Mijn aarzeling werd opgemerkt. Hij schonk toch twee glazen in en gaf me er een. Dat praat

makkelijker en het is een hele goeie. Armagnac, vulde ik hem aan. Dat is het betere werk. Op de gezondheid of wat dan ook, proost. Hij liep naar de tafel en haalde onder het blad een koker. Zette zijn glas neer. Ook 19de eeuw, kunstig geslepen met een gouden rand en gedraaide voet. Waar is die bezieling toch gebleven. Strak, glad en zonder toewijding vond hij. Uit de koker trok hij een papier wat hij met presse-papiers kundig platlegde. Kijk, in deze sector hebben we opgraving gepleegd. Leuke spulletjes gevonden tot 2,6 meter. Verder heeft geen nut, dat is alleen maar zwarte klei. Dat kwart van de cirkel is met zoals wij dat noemen verstoorde grond, dezelfde die we omgespit hebben, terug geplaatst en op deze tekening zie je de verkleuringen van wat er in de grond heeft gezeten. Hout en stookplaatsen. Er was dus bebouwing en die bebouwing gaat verdomde ver terug in de tijd. Ik zei; "853".

Goed geïnformeerd, prima. Weet je ook uur en dag? We moesten tegelijkertijd lachen. Leuk dat je dat zegt. Jij hebt dus ook iets met 8. Acht is meer dan negen. Precies en vertel nu jouw verhaal of idee. Zo'n tekening heb ik op het archief in mogen kijken, maar een kopie ging ze te ver. Geeft niet, je mag deze hebben. Deze geeft meer details aan. Omdat het gebied kundig is afgegraven, verstoord zoals u zegt, wil ik dat wat op deze tekening staat terugbrengen door middel van staalplaten, die dan weer met een aangelast anker in beton gegoten zitten. Een plattegrond van wat was in staal. Staal, lekker dik, roest en zal op den duur een verkleuring geven in de grond. Een nieuwe grondtekening. Later, als ze door god weet wat het archief en omschrijvingen kwijt zijn en weer opgravingen gaan doen, je weet maar nooit, komen ze roest en beton in de grond tegen. Dat zal dan weer aardig wat hoofdbreken opleveren. "Wat over 800 jaar of 152 jaren, een mens vergeet snel!". Een soort tijds klok van toen naar nu, maar dan ook echt het nu, en ieder jaar verder. Van 853 tot van mijn part 2132 in een niet te

verwoeste, waterbestendige doorzichtige doos. Gewoon doorlopen jaar na jaar. Niks computerproblemen. Niks Y2K. Ik zag het probleem wel aankomen, maar Duck had me voor het gesprek met dr. Pleite telefonisch op m`n gemak gesteld. Die klok zou tot in de oneindigheid doorlopen, jaar na jaar. Allemaal gelul. Ik kreeg zowaar een goedkeurend applausje van dr. Pleite. Goed idee. En het zal er komen verzekerde hij mij. Even op de een en de ander inpraten. Dat kwam goed. En het kwam goed. Hard gewerkt en het honorarium stond al op m`n rekening voor dat het werk werd opgeleverd. Scheve koppen in baggercity. Ja, dat had ik op m`n vingers na kunnen tellen. Met dat eeuwige gelul en gezeik, daar konden ze de boom mee in. Misschien is die opmerking van mij aan menig adres in het dorp ook de reden dat er in het wilde weg kap plaats vindt. Staat er een mooie boom, voor je het weet is ie weg. Iepziekte, kastanje die aangetast is door een vampierenvirus, een populier die teveel ratelt. De natuur is ziek en verrot in het gat, anders zorgen ze er wel voor. Slopen en kappen. Blindelings ééhhh. Verziekt volk. En als kers op de taart, een misdaad. Je bent best trots als je een werk oplevert. Ik wel, omdat m`n werk goed is. Er zat licht, rood licht in de tijdsdoos en ik wilde na oplevering, het project even `s avonds terplekke zien. Duck ook. We lopen de doorgang van de ringwal en zien een figuur op z`n knieën bij de tijds klok. Wat doet u daar? vroeg ik. Niks, kijken. Wat doet u dan met die boormachine? Niks, ééhhh. Wel godvervliegendevinketering, niks! Je zit er een gat, wat zeg ik gaten, in dat acrylaat te boren vuile gek. Duck geeft hem een trap voor z`n smoel, dat ik het hoorde kraken. Hè, Duck, pas op dadelijk trap je hem dood. Ja, en? Oprotten, vuile imbeciel en gaf hem nog een trap tegen z`n stuitje. De oudere man vluchtte weg en liet niet alleen de accuboormachine achter. Door de rotschop had de man te veel druk op de boor gezet en was afgebroken, deze stond rechtstandig in het onverwoestbare materiaal. Boormachine en

drie witte stompjes, duidelijk gebroken tanden, lagen als achtergelaten materiaal op plaats delict. Vuile ouwe lul en altijd de jongeren de schuld geven. Kutlijer, ik had liever de kop van z`n romp getrapt, zei Duck. Bijna Duck, bijna. Met een lijk schiet je ook niets op. We zijn naar het café gegaan en ons goed vol laten lopen. Waarom een boor en geen hamer? Zelfs een kogel hield het tegen. Een boor. Weer iets geleerd. Na een ¾ jaar was het project al onzichtbaar, door gebrek aan onderhoud. Gras laten liggen na het maaien. Prima, dat wordt weer aarde. Het verdwijnpoces werd al snel in gang gezet. Schimmige redematies over mijn erfenis, die zullen wel in een kelder gearchiveerd worden. Vermist, maar het is er wel. Die staalplaten met de betonklomp er aan krijgt alleen natuurgeweld naar de kloten. De stupide mens pleegt alleen karaktermoord. Het sterkt mij alleen maar. Heerlijk star, overdreven gewetensvol, vooral die uiterste starheid, zalig consequent. Ik verdom het om m`n particuliere normen en principes opzij te zetten. Pleur op, mogolen, pleur op. Wel aangifte gedaan, wederom apathie. Niet veel later de gemolesteerde tijds klok van het terrein verwijderd. Poppetje gezien, kastje weg. Ik ben d`r bedonderd zoveel werk aan de ratten over te laten. De klok werkt nog steeds op m`n atelier.

∞

Regelmatig liet ik mijn nieuw gemaakte werk in een daar toe bevoegde ruimte aan de buitenwereld zien. Het ontlokte veel rumoer. Ook het door mij vaak bezocht café moest er aan geloven. En dat veroorzaakte weer opschudding in het dorp. 'Shaking Shark' kreeg een vervolg. 'Shaking Dick'. Een natuurgetrouwe lul met haar. Na een gulden in de toegevoegde gleuf, ook een beetje haar, te stoppen, kon je op een rossig knopje drukken en begon de lul als een gek te stuiteren. De

eronder bevestigde collectebus met de tekst 'shave the wales', waarvan alleen ik de sleutel had, moest iedere dag geleegd worden. Scheve ogen van de kroegeigenaar, hij wilde zijn deel. Rot op gek, kijk naar je klandizie. Nee mijn deel!. Okay, weg 'Shaking Dick' en collectebus. Het ging meteen slechter met de aanloop van kroeggangers. Een nieuwe kroegboer in een nieuwe kroeg voor somplandbegrippen was milder en kon op mijn enthousiasme rekenen, voor zolang het duurde. Het liep storm op de openingsavond 'Spiegel in ander licht'. Daarna ook en werd, nogmaals zolang duurde, de pleisterplaats van echte intellectuelen, zoals zij zichzelf zagen en noemden. Er waren ook mensen van buiten het gat en die konden het uitermate waarderen, zolang het duurde. Mijn werk, nieuw en nog nooit vertoond in den lande. Het zal altijd wel ontkend worden, maar het wekte belangstelling en het wekte landelijke reuring. Ook, voor mij onbegrijpelijke opmerkingen, zoals, 'Goh, nog steeds bezig met die pijlen?'. Ja ouwe kut en ben jij nog steeds aan het menstrueren, lijkt me stug als ik zo naar die gekreukelde en geverfde rotkop van je kijk. Domme vraag, heel schofferend antwoord. Die pluchetrutten leren toch nooit en de zogenaamde feministen trekken altijd de verkeerde scheur open. Ik weet dat ik niets van ze hoeft te verwachten. Geen poen en zeker niet op die uitgelubberde kutten. Ik wil niets van ze. Drank en dat betaal ik zelf.

∞

Het werd weer tijd om te zeilen. Dit keer van Bretagne. Brest, natuurlijk Frankrijk. We zouden met een auto, bestuurd door een vrouwelijk drankorgel en toch lerares gebracht worden. De avond voor het vertrek kwam Happidappi op het atelier. Een totaal knettergekke losbol, maar aardig en kon niet geheel onverdienstelijk zeilen en zuipen en zou meevaren. Hij had vreselijk veel last van eczeem, maar gek genoeg alleen op z'n handen. Zeewater deed hem goed, als er maar geen stront in

rond dreef, meesmuilde hij tegen iedereen die het wel of niet horen wilde. Ik was bezig met een opdracht voor het archief in de gemeente. Koppen van de wethouders in het dorp. De prachtige oude beelden, die op de toekomstige plek van de nieuwe koppen hadden gestaan, waren zoals gewoonlijk in Sompenland verdwenen. De gebruikelijke mist. Er waren wel hele oude daguerreotype van, eervol geschonken door een steenrijke familie, aangetast door fijne incestueuze handelingen, toen en nog steeds, aangeleverd in een vuilniszak. De familie had lange tijd, in het verleden, geld bijelkaar geharkt met negertjes op bestiale wijze over de oceaan te vervoeren van continent naar continent. Eerlijke handel. Fijne tijd en goede burgers, die godverdomme nog in de adelstand verheven werden door het zelfde soort tuig. Ze deden veel goeds voor het Klompenland. Ze jatten peper, verder allerhande zooi en verpatsten het hier en daar. Het hoofd van de wethouder, een frêle vrouw, was mooi en trilde toen ik haar bedekte met een siliconen afdrukmetaal. Bibberde is een beter woord toen ik het goedje op haar gave huid spatelde. Ik bibberde ook. Wat als die troep niet van haar gezicht ging? Voor eeuwig met een siliconenkop rond lopen. Ai. Voor altijd nagewezen te worden. Die heeft een kunstkop. Ikzelf gevierendeeld. verbannen, verdronken, heksengebroed. Vermist kon niet, dat was ik al. Buiten het vermist zijn is het er nog niet van gekomen, maar met Arthur in het achterhoofd wist men maar nooit. Dat is iets wat in de verre toekomst ligt en daar heb ik duidelijk geen zeggenschap over, nog niet. Het project lukte en de in totaal 6 dodenmaskers, aangelicht vanaf de achterkant met black light staan in de nissen te verstoffen op het plaatselijk archief. Een voormalig weeshuis, dus ik ben gewaarschuwd. Voordat ik met Happidappi naar het café ging, maakte ik een wassen afgietsel van een hand. Ik had het spul eerst op mijn linkerhand uitgeprobeerd. Er werd warme was in de mal gegoten en drukte in de zachte was een paar aan

elkaar gebonden tandenprikkers en een ampul rode vloeistof. Dat alles in de linker wijsvinger. Na het afkoelen stopte hij de kunsthand in z`n mouw, als een prothese. Niet van echt te onderscheiden. En liepen naar de kroeg. Ik bestelde drank, hij had nooit geld opzak. Héé, zijn jullie nog niet weg? Niets was geheim in het dorp, er werd wat afgeluld achter je rug. Nee, Happi heeft iets aan z`n hand. Kijk maar. Lamstraal kwam met 2 whisky's en keek naar de nehand van Happi, die op hij op bar had geposteerd als of hij leunde. Ik trok een Zwitsers zakmes flitsend snel uit m`n zak en zei, daar doe ik wel iets aan. Het stond al open en drukte het mes op de linkerwijsvinger. Gekraak van de prikkertjes en de rode smurrie uit de ampul spoot naar buiten. Amputatie ter plekke. Hollywood op z`n best. Alsof ik z`n vinger afsnee. Gatverdamme, bonk en Lamstraal viel achter de toog achterover op z`n vette hersenpan. De drank sloegen we achterover. De wassen vinger lieten we op de bar liggen. Jammer, geen foto, maar het is zo na te maken. Angst en verderf zaaien. Het zal Lamstraal met z`n hoge bloeddruk een aardige knauw gegeven hebben. Gegil in het café. Het was nep, stomme dozen en alcoholisten. Net echt en zo hoort het. We liepen naar een ander café aan de haven en Happi zoop zich klem. De volgende morgen was de reis per auto voorspoedig en konden aan boord. Een pracht jacht. Een Frans Maas ontwerp. Zoiets wat ik had, maar dan groter. Het had al geruime tijd geleden een solowereldreis achter de rug. 'De Santa Maria van Zijdenbos' had haar werk gedaan en moest voor een nieuwe eigenaar terug naar Amsterdam. Ik had tegen Lodewijk, de nieuwe schipper gezegd dat ik in het dorp af zou stappen. Geen probleem. Het eten aan boord was uitermate eenzijdig, duif op pruimensap in blik, wit brood en gecondenseerde melk. Gelukkig niet over de datum. Wel drank in ruime mate. Van havengat naar havengat in een scheet en een zucht. Met één verschil. Het verval in Brest is 15,2 meter. In het gat tussen de 3 en 5 meter. Een week later

nadat ik in het dorp was afgezet kwam Happi terug. Nog veel vreemder dan daarvoor. In de kroegen liep hij met waspoeder te strooien. Witte wolken fladderden om hem heen, roepend , nee, nee, ik heb het niet gedaan, nee, nee, ik niet. Een dag later zat hij in detentie. In de koepel hadden ze geen wasmiddel, maar het schijnt dat hij het kalk van de muur afschraapte, met z'n blote eczeemhanden en luid roepend, poeier, poeier en weer die witte wolken. Calciumoxide. Hij zal wel kalknagels opgelopen hebben. Maar dan heb je ook wat. En ik maar denken dat we alleen duif op pruimensap, wit brood en gecondenseerde melk aan boord hadden. Ik moet niet denken. Weten, niet bevroeden.

Ik voelde me uitgerust, terwijl het hard werken was geweest op het zeiljacht. De heerlijke routine van je arbeid, mijn eigen omgeving, goede muziek en prima gereedschap. De beveiliging deed het best. De hufters hadden door wie ik was en er ging een verhaal de ronde dat ik schietgevaarlijk was. Klopt. Ik schiet graag raak, nooit mis. Ik heb gelijk, ik ken m'n kunde. Het ding is altijd in de buurt, de nabije omgeving, is alleen bij, door mij toegestane visitatie te vinden en zit niet in m'n reet. Die knalt op een andere manier en er komt alleen stront uit en niets erin. Nood aan de man, nootmuskaat in het land. Om het gespuis in het dorp nog maar eens op stang te jagen, kreeg ik het voormekaar om de laatst overgebleven pijl nog één keer op te laten treden. De directie van het energiebedrijf vond alles best, als ze maar in de belangstelling konden staan. Dat was goed voor de bonus, die vetter en vetter werd. De bestuurders en aandeelhouders waren eenzijdig tot de conclusie gekomen, dat de twee schoorstenen die het eiland domineerden, qua hoogte, te moeten slopen. Niet zelf, zij maakten hun handjes niet

vuil, maar door een sloopbedrijf. Opblazen die hap. Steenkool is troep, kernenergie is de toekomst. Het ene vond ik ook, het andere niet. De fel roze pijp moest tussen de twee pijpen komen te hangen. Als een stokvis aan een rek. Punt naar boven, staart naar beneden. De katrollen voor de touwen werden onder de beziellende leiding, nee ik schrijf het woord goed, van een echte vriend Ko de Kale op de ene pijp gemonteerd. Niet langs de roestige stalen trap, maar langs de betonnen wand als een rotsklimmer. Een huzarenstuk en nog nimmer vertoond. De bestijging van de hemel met een touw, een paar pluggen en een helm. Op de andere pijp heb ik ze bevestigd aan de roestige trap en op het ijzeren hekwerk bovenop de schoorsteen. Ik was afgepeigerd en voelde me als Jacob op de ladder. Ko kwam via een touw naar beneden en noemde het woord 'abseilen'. Naar beneden gaat sneller dan naar boven. De pijp van 12,5 meter en bijna niets woog, werd in een sneltreinvaart als een vlag gehesen. Net op tijd, er brak een onheilspellend onweer los. Het was nog stiller dan normaal in het gat. Een vingerwijzing misschien? Prachtige foto's en film. De pijp heeft twee dagen gehangen. Op de derde dag werden de pijpen opgeblazen. Pijp nooit meer terug gezien. Ik mocht niet op het terrein komen, er werd gesloopt. Ja, dat is duidelijk in het dorp. Nu alle 8 weg. De meer dan normaalste zaak hier. Ik heb gelijk, het overkomt mij. Ik ben de enige en had me niet zo uit moeten sloven. Idioot. Jammerklacht en onbegrip. Nee, het ene, ja het andere. Waar niets is verliest de keizer zijnWat verliest hij eigenlijk? Sjors zei; 'Het allerergste dat men kan doen, is de waarheid vertellen'. In mijn geval hindert het niet, omdat men mij toch niet au sérieux neemt. Sjors vreet je boomschors? Nee, Lex ik vreet triplex. Je wordt uitgelaten als een hond. Weet dat beest veel? Ja, want hij laat de baas uit. Wie liet nu wie uit? De baas, de hond? Volgens een journalist, een slechte, die al een mening had en er niets van begreep was het mijn 'sleutelwerk'. Hoe

verzin je zoiets? Dat je voor dat soort ouwehoerenpraatjes nog betaald kreeg. M`n niet aflatende werklust bracht een nieuw werk aan het licht. "De baas laat de hond uit". Een perspex piramide, let wel een doorzichtige piramide met 5 pijlen in de punt. Gestippelde pijlen. Hij mist er 3. Dus is het geen zelfportret, geen schilderij, maar een beeld. Een koperen hond strak aangelijnd aan de hand van de baas. De hand bestaat uit 5 koeienhoorns. Niet voor niets hoorns. Laat ik voor de grap nu eens iemand citeren die probeert in de buurt te komen van de bedoelingen van m`n werk en veel stront in de ogen heeft. Zien is weten, goed het hoeft geen biograaf te zijn, maar naast de pot pissen is ook een vak. Zie hier uit een Limbabswieaans dag blad.

Ik schrijf expres dag blad. Zoals, ja daaag blad, t`is maar papier. Zompenburger(Ik ben een Amsterdammer, godverdomme) kunstenaar(nee,zo noemt iedere freubelaar zich)'verbetert interieur' van galerie Dit. Nu moet ik niet op alle slakken zout leggen en de knaap gewoon citeren. Vindingrijke kunst van Van door Flip Flapse(aardige man, kunstenaar en kan dus niet oordelen over kunst omdat hij dat zelf maakt,vind ik). Mestreech- Galerie Dit dankt haar faam behalve aan haar tentoonstellingsprogramma aan een aantal materiële zaken: zij ligt met nog andere expositiegelegenheden in een aantrekkelijke straat in het historische Jeker-kwartier(deze gelegenheden zijn een lingeriezaak, een shoarmatent en een sigarenboer, verder leegstand alom, crisis ééhhh, gohverdegoverh) en zij beschikt over een monumentale ruimte met hoge ramen en een zee van hagelwit marmer. Van dat hagelwitte marmer is niets meer te bekennen, constateert in deze dagen de voorbijganger met een verbazing die hem de pas doet inhouden. Passeert hij in de uren na zonsondergang- daar is op gerekend- dan kan hem zelfs een gevoel van verontrusting bekruipe, zoal niet van opwinding. Uit de ramen valt een soort neonlicht naar buiten dat in grote

steden bepaalde centra van vermaak markeert. Voor wie de van veel glitter en lichteffecten voorziene interieurs daarvan heeft bezocht is de meest onschuldige associatie nog die aan disco's. Dit alles wijst erop dat Van, kunstenaar uit Zompenland, een gebied waarmee galerie Dit waardevolle contacten onderhoudt, terug is na een periode van drie jaar afwezigheid (vermissing?) en hier laat zien wat hij onder 'het verbeteren van een interieur' verstaat. Zo omschreef ooit de wat verbijsterde eigenaar de herinrichting van een befaamd café in het gat waar Van woont en werkt, dat hij ter hand genomen had. De wanden van de dus doorgaans witte ruimte van Dit zijn tot ver boven ooghoogte bespannen met een als satijn glanzende stof van een jammerlijk rose, licht fluorescerend in het zwarte licht dat herenhemden doet oplichten, dragers van contactlenzen verandert in zombies en valse tanden onthult. Er hangen daar wel honderd spiegels op, zo lijkt het, allemaal in brede lijsten van porschaam en glitter. Schilderijen, vertaald in de beeldtaal van Van: de kijker ziet wat hij uiteindelijk wil zien, zijn eigen wereld en zich zelf. Dubbele moraal. Dit soort bedenksels is kenmerkend voor Van. Wat vrolijk lijkt of opwindend heeft meestal een dubbele moraal. Het is ironisch en vaak tegelijk onthutsend, zelfs bedreigend. Maar de ambivalentie van het een en het ander blijft feilloos en woordenloos in balans. Niet dat woorden ontbreken. Er is van alles met dunne viltstiften geschreven op de spiegels. Er zijn aan het Latijn of aan oud- Italiaans ontleende spreuken, ook wel geciseleerd in koperen plaatjes (het is messing, weet hij veel) her en der, maar ze laten de raadselachtigheden voor wat ze zijn of maken ze alleen maar groter. Wij (o, jee de pluralis maiestatis) herinneren ons dat op een vorige tentoonstelling een uiterst complexe installatie prijkte waaraan geduldig en eindeloos moet zijn gewerkt. Het werk van een welhaast krankzinnige loodgieter. Zij (onzijdig, het beeld) was bekleed met lood en beladen met buizen, apparatuur en giftig groene verlichting, een

sciencefictionachtig geheel onder een piramide van perspex, met bliksemschichten (pijlen 5), omhoogschietend naar het plafond. Een uit koperen plaatjes aaneengesoldeerde hond was aangeliend aan een tafelpoot en de titel van dat alles was even raadselachtig als verbluffend(zozo, goed gekeken meester): 'De baas'. (bekijk de meesterlijke foto en oordeel zelf) en verder, 'Ik dacht dat het gemakkelijk te vinden was' of woorden van soortgelijke strekking(hoho, goed lezen boy, er staat iets anders) begeleiden nu een theatraal aandoende installatie, waarvan een grote en rijk versierde koningskroon(neenee, een erfridder, goed kijken maestro)het centrale element vormt. Zij(hij, lul) rust op een gifgroene bodem en wordt omgeven door een wacht van tien of twaalf vaantjes(8) aan dunne koperen masten. Fraai, vooral in de schemering, op het kitscherige af, maar achterdocht ten aanzien van de inhoudelijke lading niet misplaatst. Bedreigend. Zo hebben de werken van Van –er is nog een grofgebreide jas, in lichtgevende verf gedoopt(ja hoor, sisal een monnikenwerk en zonder aanlichting geeft het een zwak schijnsel af- fosforescerende- zoals op zwoele nachten de zee oplicht, knurft) en een rijk versierd schilderij dat in een brede lijst van purschuim en patroonhulzen, ditmaal geen spiegel toont, maar een vrolijk ogende raket, omgeven door minuscule gekleurde lampjes- allemaal wel een dubbele bodem.(een museumstuk, geen kerststuk) De ironie blijft niet verborgen, maar de ware diepte is zomin te peilen als die van een zwart gat. Misschien hebben ze daardoor bij alle vrolijkheid iets heel bedreigends(misschien heb ik wel een kut inplaats van een lul, je hebt toch ogen in je kop?) De vindingrijkheid van Van lijkt(is) onuitputtelijk- er komt hem niets in handen wat niet wordt 'verbeterd'. Ook de uitnodigingskaart niet, die oogst als een wikkel van een conservenblik(als je dat er in ziet spoor je niet) compleet met streepjescode. Zijn meest spectaculaire creatieve daad(hij moest eens weten) was misschien wel ooit het

neerlaten van gigantische uit polyester (nee, kloothommel), met lucht gevuld, op de wateren voor de kust, ter hoogte van de stormvloedkering, bestemd om door wind en water te worden voortgestuwd. Zo weinig beperkingen heeft zijn vindrijkheid, zo weinig in de maatvoering, zo weinig in de vermaterialisering. In een ding is hij opvallend consistent: zij ontleent niets aan enige beeldende traditie, helemaal niets. Zij is eigentijds, zo niet avant-gardistisch, ook in gebruik van materiaal: het lijkt of hij in koele berekening heeft vastgesteld wat bepalend is voor het beeld van onze tijd. Signaalkleur, plastic, purschuim, spuitbus, glitter en rood licht. Hij kan daarmee dingen maken die niets nostalgisch hebben - tenzij men het verhaal van een fatale zeiltocht zo mag noemen - maar die bij alle vrolijkheid of bedreiging niettemin een vaak oprechte en soms ontroerende poëzie in zich dragen. Galerie Dit, Mestreech. Van. Tot 24 februari. De heer zij geprezen, halleloeija. Ik heb met de man nog nooit een woord gewisseld en moet daarom ingefluisterd zijn door de galeriehoudster. Een week later was de galerie dicht. Het werk hing er nog. De reden hiervoor was dat al het werk verkocht was in no-time en de galeriemuts waarschijnlijk bang was voor de gigantische aanloop en de nog nooit vertoonde kooplust van het kunstminnend volk. Geilheid, zien kopen doet kopen? Geen flauw idee. Uitverkoop en het toverwoord was toch echt niet 'gratis', op 'Nil nisi cruce' na. Deze pracht staat in handzame doos op mijn atelier en is voor mijn nageslacht, familie of museum. De opbrengst van het optreden werd belast van galerie wegen met 40% + druk - en verzendkosten. + 6% Belasting Toegevoegde Waarde. Een jaar later de 'verloperige aanslag'. Ik heb genoeg belasting betaald, waar een gemiddeld mens in z'n hele leven voor wordt aangeslagen. Ik ben gek op exposeren, m'n reet. Er was in die tijd een aankoopregeling, dat de aanschaf van een kunstwerk afgetrokken kon worden van je

belasting, niet over de verkoop ervan. Heerlijk land. Aftrek van voorraad m`n reet. Vervoer van, naar m`n reet. Verblijfskosten m`n reet. Heerlijk land. Maar, ik had toch goed m`n zakken gevuld en hoop dat m`n werk nog leeft. Een mens moet toch wat. Had mij maar op het schap laten staan, lekker achteraf. Fijn jaar ook, 3 dierbare van de planeet, ook de onschatbare.

∞

Een bewogen jaar met hondse dagen. Een alles omvattende klamheid. Mijn onschatbare, precies in het midden van het jaar 1989 overleden. Ontiegelijk stom klotevolk, de heren doktoren hier in dit afgrijselijk kut dorp. In februari eerst die deuren in de kering dicht omdat het verschrikkelijk ging waaien en d`r weer natte voeten van konden komen. Als je in Zompengat een ouder iemand noodzakelijkerwijs een hand moest geven kreeg je een

gekromde hand. Die hadden ze opgelopen door aan de dakgoot te hangen toen het echt uit de klauw liep in '53. In februari 1989 hadden ze mijn onschatbare gediagnosticeerd. Overmatig, nee bovenmatig drankgebruik. De man liep onevenwichtig. 5 maanden later dood. Doodsoorzaak: Een hersentumor ter grootte van een duivenei. Ze zoeken de toenmalig behandelend geneesheer/ psychiater nog steeds. Niemand mist hem. Het is ook onwaarschijnlijk dat hij nog opduikt, wederom letterlijk en figuurlijk. Het einde van het woord vind ik zeer toepasselijk in deze. Hij had ook een naam die nergens op leek te lijken. Tot overmaat van ramp kwam Toefje weer om de bocht geslingerd. Het was duidelijk dat hij op mijn rijzende ster aan het firmament wilde meereizen. Dat ik zo bot was nam hij me niet kwalijk, dat was in de situatie zelfs voor zijn hersenloze infantiele geest wel te begrijpen. Nee, een opdracht. Mooi zo. Nee, de vrije hand. O? Ik had met de opdracht van het archief waarschijnlijk een sensuele gevoelige snaar beroerd bij de wethouder. Ze vond dat de opdracht op mijn lijf geschreven was. In gedachte zie ik haar tepeltjes weer strak worden in haar wit blauwig nauwsluitend niemendalletje toen ik de pasta op haar bekoorlijk gezichtje smeerde. Er was een nieuwe wijk uit de grond gestampt. Ik had de vrije hand, nee maar! En die zou ik ook nemen ook! Naam voor het geheel had ik ook al. 'Tot op het bot'. De naam van de wijk was zeer passend. De witte wijk. Ik wil altijd weten, weten wat er ooit was op de plek of omgeving waar ik iets moet maken.

Er had een hele oude boerderij, je kunt beter spreken van een landgoed gestaan. Eigenlijk cultureel erfgoed. 'Schoonenburg'. Aan de oudste landweg of straat op het eiland. Maar wat het water niet pakt, dat pakt de vooruitgang wel. Slopen is een altijd terugkerend ritueel in Zompenland en omgeving. Hup plat die bende en nieuwe zoi erop donderen. De nieuwe bewoners hadden duidelijk niet de kleur van de wit. Daarbij komt dat wit

geen kleur is volgens Newton. En hij had en heeft nog steeds gelijk, net zoals ik. Mijn idee om de oude ingangen van Schoonenburg doorbronzen honden op palen te laten bewaken werd in allerlei talen beschimpt. Of die kaaskop helemaal van z'n geloof was gesodemierd?. Of ik knettergek was? Ik spreek en versta enkele buitenlandse talen. Ja, beide. Hond onrein in geloof. Mijn hond heeft niets met geloof te maken. De hond is naar mijn weten het eerste gedomesticeerd dier van de mens. Onze trouwe viervoeter, waar ook valse krengen tussen zitten. Wat dat betreft, een evenbeeld van de mens in het algemeen. Geschiedenis van de plek. Op boerderijen lopen nog steeds honden rond. Sommige aan de ketting. En dat is maar goed ook. Lul maar lekker door, ik heb de vrije hand. 17 honden, op palen en gevels en op straat. Daar tel ik niet de honden bij die los of uitgelaten worden in de wijk. Uitermate rustig in de witte wijk sinds de honden er zijn. Slechts één steekpartij, slechts één moord en slechts enkele plantages, waardoor de witte wijk slechts soms `s avonds zwart is. Of moet ik zeggen: Donker. Al het goede komt in veelfout. Er is tot nu toe heilig ontzag voor de beelden, want ze staan er nog. Truk, m'n toen kersverse lieve liefste, steun, toeverlaat en inmiddels vrouw heeft een subliem gedicht gemaakt dat op een roestvaste plaat is gefreesd. Vooral dat laatste zinnig vinnig zinnetje: 'Vriendschap tot op het bot' Dat deed de deur open van mij hart voor haar. Lekker wuuf. Als het journaal iets een sleutelwerk denkt te moeten noemen is er een Schoonenburg-Oost van. Het venijn zit niet in de honden, het venijn zit in het betaald worden voor drie grafmonumenten voor drie heel dierbare mensen. Meestal moet je een vermogen betalen voor een grafmonument en wordt het na een strikt bepaalde tijd verwijderd. Geruimd noemen ze dat in ambtelijke taal. Oprotten met die ouwe lijken bedoelen ze. Het heeft een wethouder haar kop gekost en wederom lul ik niet. Ik weet en

heb gelijk. Pijlen, botten en sterren. Weten zij veel? Volmondig 'Nee'! In het raam van het leven ziet men schuiven en bewegen.

Door al dat gewerk kreeg ik steeds minder contact met Lys en Duck. De summiere informatie die in het zompig gat doordrong verontruste me meer en meer. Lys werd rijker en rijker en Duck slimmer en slimmer. Dat moest een keer mislopen. Misdaad loont heel even. Die, Dat en Enzo waren op wereldreis per superjacht met de klinkende naam: Per meter beter. Het kon niet op al was het lekker. Ik moest het er ook maar eens van nemen. Prachtige trip met Truk door Turkije. De foto's die ik van mijn schoonheid maakte konden niet mislukken. Ze had net te horen gekregen dat ze zwanger was. Truk tussen de klaprozen of was het papaver? Truk als moslimata, moslima was niet op haar lijf geschreven. Ik vond haar meer een Mata Hari. De zuil van Hadrianus, nee niet die in Rome, Troje, nee de film. Pamukkale stond droog. Efeze, de strontpotten op een rij en het hoerenhuis. We hebben wat afgekard in die huurbak en niks opgelopen. In een peuk van god, beter een zware van Allah. We hebben een aardige ecologische footprint achtergelaten mede dankzij de Turkse uitvoering van een Peugeot. Door de achteruitkijkspiegel was het landschap matzwart bewolkt op klaarlichte dag. Een godswonderplus. Nooit achteromkijken, slecht voor de nekspieren en blijven rijden, anders kom je om in uitlaatgassen. We waren alle 3 zielsgelukkig, een al zeer aanwezig in de ander, toen we weer thuis waren. Horken had je overal. Een mens moet toch wat! Roven, stelen, jatten en harken dus. Ik vind werken met je donder toch meer stijl hebben, maar dat is een kwestie van beleving. Ik droomde van een kasteel bouwen, onder de noemer "in aere aedificare". Heel

professionele tekeningen, goed doordacht, kosten berekend, de hele rataplan, reutemeteut, zwik en zoi. Klaar voor de bouw,af! Een naar mijn nederige mening een architectonisch hoogstandje.

Het kasteel draaide rond op een plateau, je kon gewoon in je stoel blijven zitten om het bouwwerk op schaal 1: 100 te bekijken, listig aangelicht in een mooie ombouw. Een maquette van wereldklasse. Hoe lang ik om een stukje grond op goede locatie heb gezeurd maakt me zelfs nu nog pis en pisinijdig. Het vreemde was dat als ik een prima plek aan wees het antwoord was,Ja, misschien. Deze plek? Eéhhh, das een mooie plek, Ja misschien. Op de door mij aangewezen plaatsen staan nu torenflatjes, bunkers, plaggenhutten. bedrijfsloodsen, lege autoboxen en andere verheffende teringzooi. Leeg, omdat het een dezer dagen weer gesloopt moet worden om plek te maken voor nog megalomanere projecten. De opmerking: Uw driedimensionaal schaalmodel is van een Randstedelijke klasse, eh niveau, zeg maar gehalte, deed bij mij de deur dicht. Pleur op, zak door je zure kruis, zink en zak af naar de bodem. Ik moest toch wat zeggen. Bouwtekeningen en het kunstwerk zijn nu te koop voor € 170000,00. Je moet wel voor een bouwvergunning zorgen. Vergeet die maar! En als ware eindopgave, een stukje peperdure bouwgrond. Riool en andere infrastructuur is echt niet nodig. Kuil graven en schijten maar. Doe je best! Het staat me niet in de weg op m`n atelier. Nee, ik zie ze niet vliegen, nog niet. Ik weet het en heb gelijk. Ik ga gewoon van een heel dorps normaal doorsnee architectenloontje uit. Reken ik niet eens m`n doktersbezoek en kalmeringsmiddel. Wat ik eerlijk gezegd ook beter had kunnen laten, dat doktersbezoek. Daar komt altijd gedonder van. Wederom de woorden van Schopenhauer indachtig. Ja ja, het kwam. En het zompengat staat onder curatelen, art. 12 geloof ik? Iets met onbegrijpelijke in gewone mensentaal geschreven financiële-verhoudingswetgeving. Vette

oprotpremies voor eikels en adviesbureautjes, burgervaders en ander tuig. Allen met de noorderzon vertrokken. Het dorp heeft werkelijk de allure van een zuur, eigenhandig gegraven gat. Stoeptegels rondom een gat. Een gezellig samen zijn van bizarre entiteiten. Maar je kunt moeilijk met spuitjes gaan rondlopen, om ze te verlossen. Dat is niet ethisch, maar zeer doeltreffend. Nee, de wens moet vanuit de mens zelf komen. Uiteindelijk zal het probleem zich vanzelf wel oplossen. Duidelijk. In de tussentijd is het er om gek te worden.' Vlaggen voor mijn vaderland'. Een ander werk van mij. Plastic, doorzichtig slap plastic. In die 2 plastic zakken zaten collages. Koper, zink, messing en papier, gekreukeld en vlak gestreken, daar overheen plakband. Op twee taps toelopende pilaren, een voet van modelbouw gras. Geen kunststof grasmat. Statig. Ene pilaar links, vlag rechts, vlag links, pilaar rechts. De afmeting per vlag was 1 meter 34 bij 2 meter 6. Lekkere lappen. Het zink was met Pruisisch blauw in gesmeerd en afgepoetst. In het zink zitten machinale krassen, mijn handschrift. Het had en heeft een 3 D effect. De pilaren geven een bewegend beeld weer als je er langs loopt. Diepte door weer een streep licht. Bewegende stilstand. Ik had ze met m`n domme kop uitgeleend voor een groepstentoonstelling in het land ten noorden van de hoofdstad. De teksten stonden kriskras over de geplakte bende van rood, zacht groen, blauwig, het groen van de werking van salpeterzuur op koper messing bedekt door plakband en het doorzichtige plastic. Geoxideerd, gebrand en beplakt. Teksten over gewonnen en verloren veldslagen in het verleden, als in een koortsdroom geschreven. Dwazen en gekken schrijven hun namen op ramen en hekken. Ik op m`n collages. Een stukje uit het verhaal om een idee te geven. Vlaggen van mijn vaderland. Bloederig verliep de slag. Zoveel tranen, zoveel doden werden er betreurd, bij gezet in het ronde veld. Keer op keer, weinige bleven over. Uitlenen zou ik nooit meer doen. Ja ja! De vlaggen

zijn verdwenen. Opgelost. Foetsie. Het zoveelste en niet het laatste molest van Toefje. Wat ben ik toch een lul, een hele grote lul. Toefje, een gigantisch, enorme, extra plus+++ , vreselijk grote natte hanglul ter grootte van een afgerukt kinderarmpje begon een steeds vette geïnfekteerde vinger in de smoezelige pap te krijgen. Hij kon er niets aan doen was zijn verweer. Had ik een geweer dan had ik hem voor z`n badder geschoten. Sorry kwam niet uit z`n ventiel.

∞

Geschreven, niet alleen met spelfouten, het is geschreven met een pen, een ballpoint. Wat nou, horkentaal? Verbasteringen, verhaspelingen, contaminaties en opzettelijke onjuistheden, omdat een foutief gespeld woord ook de betekenis prompt kan veranderen. Gebruik je fantasie eens een keer en struikel niet over een d of een t, een ij of een ei. Ik schrijf het niet voor niets. Ik heb gelijk en zeker voor mezelf. Van de ander verwacht ik niet zoveel meer. Ben de potloodstreepjes in de marges spuugzat . Begin ook niet over het Przewalskipaard, dat mongolenbeest had allang uitgestorven moeten zijn. Maar 1878 was een opperbest jaar. Op 8 augustus de laagste luchtdruk in België. Gelukkig is het goed gekomen en nooit vingerknippen naar een Belg. Sowieso niet überhaupt. Dat is mijn bescheiden mening, m`n reet.

∞

Endocriene disruptors zijn massaal m`n flikker binnengedrongen door eigen toedoen. 'De tafel van Hades' een gesoldeerd loden kunstwerk was bijna klaar. Ik kon m`n handen bijna niet meer dicht knijpen, vingerknippen wat ik neerbuigend vind, ook niet.

Mijn huisarts, een van het fluitende soort zei: Bloed goed. Okay, niks aan de hand. Hij had er voor gestudeerd, hij zou het wel weten. Ik had dikke klauwen. Gaat wel over, bloed goed. Okay. Ik had beter moeten weten en niet op het oordeel van een lamlul af moeten gaan. De tafel moest af en de van plakband gemaakte glazen, die er ook als wijnglazen uit zagen ook. Een eenmanstentoonstelling in een watertoren. '999 spiegels'. Niet die uit Mestreech, veel exorbitanter. Goed vakkundig gebogen spiegelperspex, Geheim.....een föhn. Het was een feest voor het oog. Al die vervormde smoelen in die spiegels. Puisten, littekens en wildgroei van haar uit pukkels werd pijnlijk zichtbaar. Het viel in de smaak bij die mogolen. Bij de ingang en kassa, bij verkoop, er moest meteen afgerekend worden, kreeg men een dunne prospectus met een stuk of wat kunstenaars met hun lulverhaal. Groot was mijn verwondering dat er een halve bladzijde aan mijn persoon was gewijd. Dat was mij niet gevraagd. Een heel normale gang van zaken. Groter was mijn verwondering, niet dat alle spiegels verkocht waren, het leek wel uitverkoop en toch niet gratis, bij afrekening. Ik kreeg omgerekend € 350,- in m'n nog steeds, pijnlijke dikke kletsen gedrukt. Maar èh, er is toch voor veel meer verkocht? Ja, maar onze onkosten waren best hoog en mijn auto moet ook rijden. En vergeet het gave drukwerk niet. Wat heb ik aan die zooi?;zei ik. Kom je morgen je spullen ophalen? We krijgen weer een nieuwe exposant, dus zou het wel fijn zijn als alles weg was. Wat voor de godverdegodver? Hè kut, daar ben jij toch zo goed in. Toefje liep parmantig weg op z'n getaatste kikken. Een mes, ik moet een mes, dacht ik en ik moet niet denken.

∞

Zijn bedilzucht en reeds gestipuleerde roofzin, welke flagrante afmetingen aannamen, werden niet geaccordeerd in de hogere regionen van het ambtelijk wanbestuur. Allen uitgerust met een Cortex Cerebri met de galactische omvang van een speldenpunt. Waarmee ik niet wil zeggen dat ze niet zeer kundig waren in wederom bereids vermeld inhalig harken. Geen kapers op de kust gewent. (ach ja, dat kofschip ook, het zal me de reet niet roesten) Het werd tijd voor een weerwoord. De oorzaak snel wegnemen was een onmogelijkheid. Het gevolg desastreus. Voorwaar ik heb een engelbewaarder. Typisch, want ik geloof alleen in mezelf. In de vorm van een recalcitrante ambtenaar, kwam hij nader tot mij. Hij griezelde van de expansiedrift van Toefje en wilde hem danig op z'n smoel laten gaan. Zijn naam is Niccolò Lodyski. Aan die naam kon hij ook niets doen. De vader van de man, een geïmmigreerd Pool van huis uit, voorzag voor de zoon een politieke carrière om van te smelten. Niccolò had sinds zijn geboorte in Polen zelfs de gelaatstrekken van de reeds lang overleden humanist. Op latere leeftijd werd hij bevangen door cynisch realistische benadering van politieke macht. Hij kotste erop en ervan. Hij had al een knieval in het dorp gemaakt. Het raadshuis moest een nutteloze verbouwing ondergaan en was daar mordicus tegen geweest. Het dorpshuis zou en moest tegen de grond. Nieuw, nieuwer, nieuwst en wel door een rijksbouwval meester met de naam van een stinkend Frans goor kaasje. Een megalomaan project. Maar Niccolò, Nico voor intimi, wist wat er bekonkeld was en had door manipulatief optreden een geheime kist met geld, gemeenschapsgeld in de boeken om storende opdrachten te vergeven. Ik kwam bij hem in beeld. Een lantarenpaal annex vuilnisbak in een wijk waar 's nachts niemand over straat durfde te lopen op straffe van kogelwond, schedelbasisfractuur of zwaar letsel aan enig ander lichaamsdeel.

Zelfs verkrachting of lijkschennis was niet uit te sluiten. T`is maar waar je van houdt. Een spekkie naar mijn bekkie zeggen sommigen. In een krant of tijdschrift had Nico 'schilderen met licht een Kandinsky gelijk' met het verschil dat Wassily het met verf deed, over mij gelezen. Hij wilde de pot met geld voor het aanlichten van een patatzaak in de achterbuurt gebruiken. Het allerliefst had hij mijn kunde voor goede verlichting aangewend voor het dorpsplein. Maar daar had zeikstraal Patuzein, de bouwvalmeester een handig stokje voor gestoken om eigen zak te vullen. Geen onbekend fenomeen bij echte lijntrekkers, in de volksmond architecten. 17 % van de totale bouwkosten is geen unicum. Op het plein voor het nieuwe ambtenarenonderkomen, ze moesten toch ergens kunnen slapen en koffiepauze hebben, was al een kunsttoepassing gepland, waar de dorpsgenoten hun hart op konden halen en genieten nu nog met volle teugen van hedendaagse kunst, bestaande uit een met polyester bespoten bezemsteel en een gipsen mariabeeld. Kunst met de hoofdletter K van Kloten. Kut ook. Deze uiting deed voorgoed mijn empathie voor dit soort uitwassen onder het mom van "ach ja!" een zachte dood sterven. Evenzo de initiatiefnemer, een heel hoge topambtenaar. Deze kon de blamage niet aan en is gelukkig gestorven, voordat er nog meer uit voort kon komen. De leuke lantarenpaal kwam er, punt uit, door doordrammen van Niccolò. En of de duvel er mee speelde, slechts twee volle maanstanden. Kort dus. De pracht werd opgeslagen op de gemeentelijke stortplaats. Laten we die plek maar aanduiden als kunstroute, mede openluchtmuseum. Door de verbouwing van het nu afzichtelijke ambtenarencomplex werd het ook de laatste rustplaats van de perspex kap van De Baas. In het oude, nu gesloopte, dorpshuis stond eens De Baas voor de prachtig besneden houten deuren van de trouwzaal. Slopen en naar de kloten helpen. Lust en reden van bestaan voor de doorsnee Zompenlander. Dat is de reden waarom ik, als ik Toefje tegen

kom, een diep uit mijn luchtpijp en strottenhoofd komende grote kleffe groene fluim, zijn richting op spuug. Zo'n klodder. 'Een sleutelwerk' hoor ik dan resoneren in mijn al beschreven Cortex. Mijn haat is blijvend en kent geen enkel heelmiddel. Ik ontwijk hem zoveel mogelijk. En probeer zo weinig mogelijk domme dingen te doen. M'n gezwollen handen jeuken, nog steeds. Bloed goed, nee bloed goed!

∞

Vervolg van wat er aan voorafging. In de volksmond ook wel 'kunstgreep'. Men kan als bewijs van zijn stelling ook onware premissen gebruiken, wanneer de tegenstander namelijk de ware niet zou toegeven, of omdat hij de waarheid ervan niet inziet of omdat hij ziet dat mijn stelling er onmiddellijk uit zou volgen. In dat geval moet je premissen nemen die op zich zelf onwaar, maar ad hominem waar zijn en je moet vanuit de manier van denken van de tegenstander ex concessis argumenteren. Want het ware kan ook uit onware premissen volgen, hoewel het onware nooit uit het ware. Je moet zijn manier van denken gebruiken. Maar het was voor mij op bepaalde momenten gods onmogelijk achter zijn gedachtegang te komen, als Toefje er al een had. En zelfs dat loste niets op. Waarom vreet een aap soms een aap? Ik doe m'n best, maar ik en velen met mij weten het ook niet. Ik had het gevoel alsof mijn hersenpan een hogedrukpan was op punt van ontploffen. Mijn ideeën over bepaalde zaken werden steeds warriger. Nee, bloed goed, nogmaals volgens de fluitende arts. Zijn kunde trok ik steeds meer in twijfelen, al floot ie best goed. Dan maar eens introspectie. Dat leverde ook geen reet op. De man die het voorstelde had het hoofd, spraak en uitstraling van een Down patiënt en daar beledig ik weer mongooltjes mee. Hij schreef

alles op met een uit z`n krachten gegroeid potlood met een gum ter grootte van een golfbal. Gekocht in een speelgoedzaak. Nee, gederangeerd was ik niet, ontspoord ook niet, nee, hij wist het niet. Nou zieleknijper, hier schiet ik ook geen ruk mee op. Dat vond hij ook . 1 sessie en de inductie gaf geen doorbrekend inzicht in catharsis. Ja hij kon lekker lullen en ik hoorde op de achtergrond de Jostieband spelen gedirigeerd door Andere Ruk. Het bleek een optreden te zijn in het monument van de aldaar bewierookte zangeres zonder voor- en achternaam, de Sint Seveastombe te Mestreech in Limbabwee, vlak bij het punt waar drie landen tezamen komen, tevens hoogste punt van ons dierbaar Klompenland. Een paar clusterbommen erop, dat zou het volk wel rustig houden. Misschien toch maar een grote. Lekker plat en voor eeuwen geen bewoning meer mogelijk. Terug naar de fluit, zijn bul hing mij te prominent achter zijn woonboulevardmeubel. Het fluiten wisselde hij nu af met neuriën. Nee, bloed goed. Laten we Tanis eens proberen float hij op de melodie van Vivaldies Winter. Ik dacht aan de klopp op de deur van Beethoven. Een colonoscopie uitgevoerd door een soort Mengele, maar met een ander gelovige inborst. Dr. Tanis, als het waar is dat hij dokter is, hetgeen ik betwijfel, had een paar eeuwen geleden, zo rond 1566, een perfect gesmeerde beeldenstormer geweest kunnen zijn, maar nu internist. Nee, hij was een Gastro- enteroloog en dat heeft niets met gastronomie te maken. Hij peuterde en kneuterde aan reten en de daarbij horende binnenband. In andere revolten en oorlogen had hij ook geen slecht figuur geslagen. Maar ook menselijk, hij neukte niet alleen zijn ook hyper gelovige vrouw, dat moest van zijn geloof, geloof ik, maar ook de buurvrouw, die op haar beurt alleen aan Tanis dacht en schreeuwend klaarkwam met de woorden "Tanis, kijk eens in m`n anis" en bedoelde natuurlijk anus. Daar valt niet over te twisten. Nu mocht dat niet van zijn geloof, geloof ik. Vraag me niet wat ze in de enge lange satanist

zagen. Misschien geloof of wellicht geestelijk geweld? Zijn motto: Betreed het hellevuur. Het is een vraag en dat zal het ook altijd blijven, geloof ik. Onderzoek okay, maar geen ingreep had ik hem op het hart gedrukt. Geen ingreep! Nee, alleen met de zwarte neger in uw reet. Hij doelde op de colonoscoop. Een zweepende zwarte slang met lamp en een geniepig tangetje. Voor de eventuele poliep. Geen ingreep, dokter! M'n reet. Een onaardse vlammeende pijn. Zo, ik heb hem meteen maar weggeknipt. Ik zei geen ingreep imbeciel. Ja, het was een poliep. Die is nu op de loop. Dat merkt u zo wel op de po, snaterde Yvonne, zijn hulpje en waarschijnlijk voor hem ook vaginaal en of anaal bereidwillig. Wellicht beide. Drie dagen na de niet gewilde ingreep een operatie door Dokter Haak. Ja, dat zou wel een externe strontzak worden. Een stoma, zo een ding als je er op drukt, ja dan is je plafond meteen in de dan voorradige kleur gesaust. Na de operatie een litteken van borstbeen tot schaambeek. Drain, nooit van gehoord, Ik was al veel goed bloed kwijt door het gat. Na latere informatie bleek het groter dan een duimkoot. En als klap op de vuurpijl ook nog een niet te stelpen bloedneus door bloedverdunners. Waarschijnlijk in de hoeveelheid van een jerrycan. Dokter Bernhard vertelde mij even tussen neus en lip, dat ik tegen mijn vriendjes moest zeggen dat ze me goed spul moesten verkopen. De KNO arts van het ziekenhuis van Sompengat. Het ziekenhuis staat onder op de ranglijst van goede zorg en deskundigheid. Dokter Bernhard had na onderzoek zelf een bloedneus. Ik heb hem ontielig hard op z'n giechel geramd met een kruk ter beschikking gesteld door het infame verknaalhuis. Per ongeluk. Het ADHD ziekenhuis, nee ADRZ, de naam had iets van doen met een afgeknaalde zeeheld met nog steeds nationale bekendheid en roem. Een week later een spoedeisende opname, jammer genoeg niet per blitse traumahelicopter(nee, met een C) daar konden ze niet aan beginnen, dan wild iedereen en ze hadden nogal wat patiënten

naar z`n moer geholpen, nee per ambulance naar Gent. Dat was goedkoper. Mijn liefste lieve had schoongenoeg van de knullige specialistische kunde hier in het gat. De fluitende huisarts heeft hiervoor uit schaamte het demarche genomen. In het academisch ziekenhuis in België stonden de specialisten met hun hoofd te schudden. Allez, nie eens van ut haar ontdaan! Nonderpatat, ei lekt gelijk n`een afdruiprek. Godsodejeu¹. Ze hebben voor de zekerheid in verband met bloedtransfusie, ik was leeg gelopen, buikvliesontsteking en buikhernia, mijn bloed in het labo, zoals ze dat noemen laten onderzoeken. Niks goed bloed. Een ijzerstapeling van hier tot Jericho. Allez hop. Neusbloeding vakkundig dicht geschroeid. Gewoon misdadig door uw darm gestoken in dat slachthuis. Ik zou ze een proces aandoen. In Sompengat iemand een rechtsgeding opleggen? Nou nee. Je kunt beter een toeristenvisum voor Noord Korea aanvragen. Daar krijg je nog antwoord op. Ach, ik heb het leven nog, laat maar. Ik heb gelijk. Wat ik ook zeker weet is dat je het leven niet zeker bent in dat onnoemelijk klote kut dorp. Maar waarom woont u er dan? Waarom verhuist u niet, dat is toch? Kijk, zei ik, dat is nou een goeie vraag. Ik weet het niet! Eerst beter worden. Nou, het gaat u goed. En dat was gemeend. Die avond werd ik door Truk opgehaald. Van, de man zonder navel.

∞

Daar zat de harde werker met een korsetje dan. Over een nu zeer te duiden periode wist ik eigenlijk niets meer. Een zwart gat. En nu ik het schrift lees komen bij de geschreven teksten, soms heel zwaar en somber, als flakkerende oude films de daarbij horende gebeurtenissen weer helder in de geest. Alle

¹ *(Belgisch: Ze hebben z`n buik niet eens geschoren en de incisie lekt wondvocht. Oeps)

energie die ik daarvoor heb gehad werd door mijn foto's, aantekeningen en schetsen bevestigd. Het leven 1 en 2 van Van, niet deel 1 en 2. Het is weldegelijk gebeurd en geweest. Eerst alsof ik naar de prestaties van een ander keek. De machteloze schreeuw, 'wat hebben de horken, de kankerlijers, de immer zogenaamde goed opgeleiden met mijn geest en lichaam gedaan. Ik hoop dat ze dit lezen en zich in hun eer aangetast en aangesproken voelen en de euvele moed hebben een proces tegen me aan te spannen. Kom maar op, ik lust ze rauw, de zielige heikneuters. De goeden niet te na gesproken. Het heeft ook goede kanten gehad. Bepaalde debacles met het 'Imperium van Lys' zijn volledig langs mij heen gegaan. Onder de goede zorgen van Truk zie ik mijn zoon, mijn sterke vriend groter en groter worden en hoop dat hem bepaalde zaken bespaard blijven. Die staat zijn mannetje wel. Het luchtkasteel is helemaal terzijde geschoven. Niet dat ik er niet aan denk. O, zeker wel. Ik ben blij dat ik niet de almacht heb, wat niet wil zeggen dat ik dat niet ben. Geregeerd en neergezet wordt een ieder. Alleen ik ben niet iedereen. Duck daarentegen kende iedereen en iedereen kent Duck en niet te vergeten Enzo. Beiden wetenschappers alom bejubeld. Opeens, als donderslag bij heldere hemel stonden ze op mijn atelier. Een mens moet toch eens de draad oppakken. Ze waren op doorreis. Vliegveld Zavetem, dat lag toch op route. Een beetje op route. Ze wilden me een door hun ontwikkeld instrument tonen. De werking uitlegen en een prangende vraag stellen. Het apparaat was nogal geheim en vroegen of het tot nadere order op mijn werkplaats mocht staan. Bewaking en mijn punctualiteit had hen dat ingefluisterd. Een handzaam, morbide kastje met een scherm en een ingewikkelde koeling. Was het kunst of kunstige wetenschap? Na uitleg en uitproberen op een oud schilderij van mij uit 1973 kon het apparaat op het beeldscherm laten zien welke verf, wanneer de verf er opgezet was, aantal lagen van de verf,

welk soort ondergrond en hoeveel lagen uit welke periode kwamen. Een alziend oog. Röntgen had er een stijve lul van gekregen en Madame Curie had niet de enorme hoeveelheid stralingsdosis opgelopen die haar fataal geworden was. Haar achterkleinzoon was een kennis van Duck en Duck vond het prachtig dat er een planetoïde naar hem vernoemd was, 5290 en te herleiden was tot 8. Maar dat was maar gein, die 8. De zijne moest 888 heten. Het is 2 of 6 zei Enzo. Duck keek Enzo doordringend aan, Ja, en? zeg ik iets anders dan? Dat apparaat zou de hele godganse schilderijen- wereld op z`n kop zetten. Echt of onecht, in de zin van wie is de schilder van het te onderzoeken meesterwerk of wie niet, als het al een meesterwerk was. Duck wilde het op een veilige plek. Of het even een onderkomen mocht hebben. Niet iedere kunstkenner zat er nu op te wachten. Een kwestie van miljarden. Je kon de bezitters en musea al horen krakelen. Nee, de mijne is echt. Waanzin alom. Eigen schuld, dikke bult. Het gaat om geld en niets anders. Pecunia. Cultureelerfgoed, m`n reet. Bij mij was het veilig. Bij vertrek van z`n tweeën wilde Duck het oude koffertje wat ik ooit van hem gekregen had terug. Ouwe achterhaalde zoi, vond Enzo. Op de terugreis zou hij me wel een nieuw type geven en de ontelbare mogelijkheden uitleggen. De wondere wereld van wetenschap. Je kon ermee ontwerpen en 3D printers hadden al bepaalde mogelijkheden in beperkte sciencekring getoond. We toostten nog een keer. Duck keek op een plat ding dat hij op z`n pols droeg, nee geen horloge. Je kon er ook in praten en het lulde terug. Toekomst jongen, toekomst. Ze moesten gaan. Au revoir et à bientôt. O, ja, Dis Haman had nog naar je gevraagd en kreeg van Duck door het open autoraam een verfrommeld papiertje in de hand gedrukt. Bye-bye en als toegift rook en opspattend grind. Ik bleef met een steeds groter leeg gevoel naar de vager wordende achterlichten staren. Het was akelig stil in het gat. Het litteken, als een uit z`n

krachten gegroeide ritssluiting speelde op. Dikke klauwen had ik ook nog. Ik heb gelijk, ik heb ze nog. Maar waar begaf ik me in? Dit kon danig uit de klauw lopen. Bevond ik me nu in een illegaal circuit? Was dat toestel geoorloofd. Van wie was het mechaniek oorspronkelijk? Ik wist het niet en dat is zeker niets voor mij.

∞

“Toefje is dood”. Dat had ik op de hele achterpagina van de courant laten plaatsen. Kostte wel iets, maar dan had je ook wat. Alleen de tekst omkaderd met een subtiele rouwrand. Een gigantische overlijdensadvertentie. Aanplakbiljetten ongeveer dezelfde grootte en tekst op afbraakpanden en reclameborden laten plakken. Ook de voordeur van ‘Huize Toefje’ werd niet ontzien. Zo`n beetje overal. Loesje? Loesje?, wie is dat nu weer?, hoorde ik in de kroeg. Ach, laat maar. Je bent er of je bent er niet. ‘Esse es percipi’, voor de zoveelste keer en zeker niet de laatste keer. Maar voor mij wel met een andere insteek. Ik heb ook dit maal gelijk en heb ik het niet, ik schroom niet om het toch te krijgen.

∞

Buiten mijn werk ontbeer ik waarschijnlijk een ziel. Heerlijk theatraal, maar zeg het nooit over, of erger, tegen een ander. Ik zou wel willen, het is niet gepast. Als je moet afrekenen is het ook nooit gepast. Heel vreemd woord ‘gepast’. Nou de ruk, m`n reet. Het vervelende is dat je dat pas weet na een actie, een gebeurtenis. Dan word ik ongepast. Zeker als de aangelegenheid niet stopt. Het lijkt erop dat de ziel die ik in m`n werk stop, uit

m`n lijf verdwijnt. Veel van mijn werk lijkt op te lossen in het niets. Niet door mijn toedoen. Niet dat ik een maniakale verzamelaar ben. Oorzaak van het gevolg. Als ik geen foto`s ervan had, kan ik het bestaan ervan niet aantonen. Mijn werk is 'IK'. Voelt mijn werk zich niet misbruikt, zoals ik me keer op keer genaaid voel? Dat is het navrante van vermisen. Keer op keer wordt er een deel van jezelf ontvreemd in de meest enge zin van het woord. Niet zoals je eigen kind moeten missen, maar een beetje. Weg! Werd het ook niet tijd voor mij? Weg, vermist? Nog even niet. En nee, Toefje was niet dood, bij lange na niet. Hij was wedergeboren, met dat verschil dat ie niet over water kan lopen, maar daar had ik mensen voor die hem dat wel zouden leren met fatale gevolgen voor hem, want er is buiten de insectenwereld slechts een reptiel dat het wel kan. Nu ik het over reptiel heb zit er een kans in dat hij het wel kan aanleren, men weet het niet. Dat zal rennen worden. Nee, hij drong zich steeds meer op aan prutsers en vogelaars die zich bezig hielden met de 'schone kunsten', waar die ook uit mochten bestaan. Breien, knopen en stropen. Allen een heerlijk vak. Zij kwamen per tientallen het sompig gat binnen drijven. Drek en andere smerigheid. Tatoes, opgezette diertjes als handtasjes en hopen karton, kartonnen dozen opgestapeld als zijnde rechte en rechtgeaarde kunst. Een goddelijk vak. Ook lampen, eerder vervloekt en uitgejouwd, met een voor mij heel bekende kleur deden in grote getale hun intrede. Niet alleen het gat kreunde onder het gesjoemel, ook bejaarden werden door de verlichting `s nachts uit hun broze slaap gehouden. Het ging zelfs zo ver dat in de Randstedelijke galeries werk opdook en verkocht . Werk uit de zogenaamde 'Kerncollectie' van het dorp. Bij navraag, wie deze werken hadden ingebracht, werd zacht fluisterend , vaag gelispeld : 'Toefje'. Vuig helle gebroed. Het betekende wel een goede opschoning van het uitermate droevig kunstbestand van het gat, ook wel Sompenland, maar dan in de volksmond,

èèèhhh! Maar, zo heeft ieder voordeel een andere kant. Niet alleen de 'Collectie' werd uitgedund en verpatst, ook de leegstand werd met frisse moed aangepakt. Eigenlijk werd alles aangepakt, van tuin tot huis, van lucht tot water. Alles zou en moest weg of indien niet mogelijk, dan in godsnaam verslonzen, verrabbezakken of vergiftigen. Opleuken, het woord dan wel kwam in de mode in de contreien. Het was een ware deletie. Nogmaals, de loszittende en gebroken stoeptegels werden ontzien, dat is toch eigen volk, nou ja, het zelfde nul komma nul. Ik heb het over een gemeten intelligentiequotiënt van tegels en inwoners. Aangezogen door het niets, verschenen er waarlijk onvervalste en heuse bouw- en graaikundigen uit alle illustere hoeken en gaten van Klompenland. Een had de naam Slijmer en deed zijn naam meer dan eer aan. Bouwkundig Ingenieur-in-één-oogopslag, me reet! Hij wist dat ik op redelijke voet met Niccolò, zeg maar Nico stond. We hadden niet een grondige hekel aan elkaar. Hij voelde zich even als ik een tikkeltje, terecht miskend. Slijmer kronkelde op slinkse wijze onze richting op toen we op een gelegenheid stonden te zuipen. Hij begon over het gedrag van bestuurders en andere corrupte zooi, slijmde over vele andere aanwezige roofdieren, ratten en kakkerlakken. Zo draaide hij z'n reet tussen ons gesprek. Wij vonden dat het wel hout sneed op dat moment. D'r zat al aardig wat drank in. Ik bleef maar met drank slepen en sufkop die ik was en ben, rekende het gelag direct af. Voor Nico vond ik het geen probleem en Slijmer deed vakkundig zijn best. Wist ik veel dat het strategie was? Nee, hij wilde ook wel eens een rondje halen, terwijl onze glazen nog vol zaten. Die vent was net een spons en hij zoop water als hij aan de beurt was om te bestellen. Bestelde Nico of Ik, dan zoop Slijmer Whisky. Doe mij maar een Amerikaanse. Makers Mark, doe maar een dubbele. Ook niet de goedkoopste godverdomme. Geen ijs hoor. Nee dat wisten we al vrij snel. Vuile kut denk ik nu. Of ik het goed vond dat de

lantarenpaal, die bij de gemeente opslag stond, misschien op een schoolplein kon komen? Hij had de tekeningen gemaakt en ze waren bijna klaar met de bouw. Ik vond het best, beter dan op de stortplaats. Een week later stond de paal op het omheinde plein. Een strafkamp met speelse verlichting. Geen dankje, geen enkel vraagje. Fait accompli.

Wist ik veel van 1% regelingen bij nieuwbouw? Niemand heeft het me ooit gezegd, dat het gangbaar was en Slijmer zeker niet, de vuile kut. Het dorp moest bruisen, zoals champagne. Net zoals champagne bubbelde het heel even. Een ervaring, dacht men. Het ééh-volk, de bewoners van het gat zouden goed hun jatten branden en ik ook aan de niet te stuiten bouwzucht van nieuwkomers. Het dijklichaam moest op hoogte komen zodat de rest van het kuteiland en het daartoe behorende klote gat niet onder zouden lopen. Onderlopen met water. Water uit de zee en uit de lucht. Het moest het achterliggend land beschermen. Opzich geen kwalijke zaak. Als het onder zou lopen moest ik toch naar m`n bootje kunnen en het liefst zonder natte voeten. Wij met z`n drietjes, de rest m`n reet. Mijn archief had ik op een vernuftig uitvindingetje geplaatst. Een stick noemden ze dat toen nog niet. Een stick was een grote gerolde shag met verdovende middelen daarin gedraaid. Om te roken. Om nog meer krankzinnigheid in je kop te krijgen. USB stick, daar had niemand nog over gehoord. Computers? , nee liet ze niet lachen. Schijven, die kocht je bij de slager of bij de frietboer. Schijven? Bamischijven. Nee, Van was van z`n geloof af. Knetter.

Toekomst?

Toen Duck en Enzo me het uitlegden, zat ik ook met m`n oren te klapperen. Dat was begin 1990 en dat spul stervens duur. Met het nieuwe koffertje en randapparatuur kon je de gekste dingen doen. Afdrukken, fotofoppen, winkelen kon nog niet. Net zoals Duck en Enzo kon ik alles gebruiken. Die troep had de toekomst.

Ik heb in die periode een beurs aangevraagd om het te onderzoeken. De reactie uit het dorp was dat ik niet zo gek moest doen. Ik heb een projectje laten zien op 'het dorps cultuurcentrum'. De kleren van de keizer heette het. Niemand snapte er een sodemieter van. Hoe kon een foto nu uit een machine direct op een hemd gedrukt worden. Ze vonden het eng en hadden me het liefst verzopen enof verbrand. Imbo`s. Gelukkig geen volksofstoot, al scheelde het niet weinig. Ach man, maak je niet druk, harken is de toekomst en je vind wel eens iets, nietwaar?: zei Duck. Lul allemaal maar lekker, ik heb al m`n negatieven nog en m`n schetsen in een waterdichte, super overlevingskist. Groen met gele handvatten. En zal dat te zijner tijd wel aan een echt archief schenken. Niet in het gat, o nee!

Ir. Slijmer was niet te stuiten. Om de haverklap hing hij aan de telefoon. Hij was bezig met de bouwfase van de hoogbouw op het dijklichaam. De waterstaatsdijkenbouwers waren op een ingenieus plan gekomen. Waarschijnlijk na een heftige zuippartij. De waterkering moest achter de bebouwing komen en de eerste twee verdiepingen van de nieuw te bouwen wolkenkrabbers waren ingang, lobby en vreetgelegenheden. Voor als, mocht de waterstand echt te gek zou worden, hoefden ze enkel de postbussen te legen. Volk in de frituurzaken moesten hun eigen heil maar zoeken. In de ogen van de bedenkers van de uiterst megalomane horizonvervuiling zou in een verre toekomst wel een hoop zand voor de deur geflikkerd worden. Ze baggerden de vissengeul wel uit. Nog meer bagger en slik op de stoep. Slijmer kon lijnen trekken en tot mijn grote verwondering ook lezen. Of misschien alleen maar plaatjes kijken. In een Italiaans tijdschrift met de originele naam 'Huis'

had hij werk van mij gezien. En dat werk was precies van die kwaliteit die hij voor ogen had voor de invulling van de ingangen van de bouwsels, waar de menselijke maat niet meer in aanwezig was, en de belendende kromme plaggenhutten tragisch afstaken. Zelf de boel invullen kon hij niet, z`n potlood was op en had twee linker handen. Muren en pilaren en plafonds waren de uitgelezen plek voor mijn wondere lampen, roestvast staal beklede wanden en andere zooi waar de verwerende mens niet zonder kan. Hier de ultieme plek om mijn spektakellampen de vrije teugel te geven. Een bizarre wereld van lenzen, halogenen lichten, rood en groen. De vier met een oosters aandoend karakter gaven voor mij de druk bevaren rivier- en zeeroute weer. Rechts, groen, stuurboord. Met een mateloos geduld gesoldeerd, uitgekiend en geïnstalleerd. In de nacht- en avonduren gaven de lampen en lenzen op de hagelwitte muren een door licht geschilderd tafereel bloot. 'Boeien en roeien'. De rest van de plafonds bezaaid met kleinere lichten, de beboeiing van de rivierarm voorstellend. Quickflash in scheepstaal. Na oplevering van mijn werk, stonden wij drieën door de etalage grote ramen naar het licht te kijken. Ik had een fles champagne en drie glazen meegenomen. Mijn zoon was nog te jong voor drank. Het derde glas was voor Slijmer. Die stopte in z`n auto en zei dat hij haast had en nog ergens naar toe moest. Daar stonden wij, mijn lieve liefste, mijn sterke vriend en ik. Eenzaam maar met z`n drieën. Wij vonden het mooi en hebben de champagne thuis opgezopen. Heerlijk. 1 % regeling?, m`n reet. Het was een aardig bedrag, dat wel, maar zeer duidelijk geen 1 % van de totale bouwkosten. De zoveelste voor van de hark kraste even door m`n geest. De ziel werd steeds minder en minder aanwezig. M`n werk straalde. Een manische drang om mijn ontwerpen te verwezenlijken. Meelullen en werken aan gevelbekleding van de gebouwen en werden zodanig uitgevoerd. Ik liep over van uit te voeren ideeën en

stomkloot die was liet het gewoon gebeuren, zonder vergoeding. De engerik Slijmer kwam altijd met een opdracht. Het verbazingwekkende was dat ik er iedere keer intuïde. Hij betaalde wel, maar nooit, echt nooit die ene procent die ervoor stond. Altijd te weinig, nooit teveel. Hij werd slapend rijk en het neemt niet weg, ook al werkte ik me de tering, de tyfus, de teringtyfus, ik vond het leuk en m`n werk was goed. Ik heb gelijk. Maar, wat heeft die lul mij uitgezogen. Achteraf ook zijn goede, echt goede, betrouwbare bureaumedewerkers. Hij verpatste zijn bureau voor veel geld aan een ei, geïntroduceerd als zijnde zijn opvolger. Spectaculair doelbewust harken, de vuile kloot. Echt een architect van goede wereldse klasse. Als er een hel bestaat, dat doet ie niet, mag hij er rotten en fikken tot aan het einde der tijden. Die komen. 1 2 3. Zijn neusje zal wit wegtrekken, mocht hij me een proces aandoen, waar ik echt op hoop. Slijmer, de smiecht en dat is nog zacht uitgedrukt. De vunzige kutproleet. Ik heb een heel goed archief. 'Ego sum recto' en dat heeft geen ene reet, maar dan ook helemaal niks met m`n reet te maken. Hier, voor mijn raam, waar ik het schrift lees, zie ik dat de wereld rond is. De horizon is niet plat. Ik mankeer niets aan mijn ogen. Hypomanie?, Nee. Narcistische paradox? Nee, geen geflipte megalomaan, die iets sublimeert. Nee, ik heb geen Napoleon- complex. Nee, geen preoccupatie. Overdrijven is ook een vak. Neem het hele DSM- IV of van mijn part V maar door en gij, Zult zal altijd wel iets vinden. Een door en door verrotte wereld. Niemand heeft het recht mij te beoordelen. Ik neem mijn gelijk. O, ja, als je er een naam aan wil kleven, noem me dan voor de verandering maar randtouretter en volmondig misantroop. Je moet toch iets met zo`n rare, ééééhhhh !? Die is toch dood? Zo bleef het Sompenvolk maar over me zeiken.

∞

Ze beschouwden me als een gek en behandelden me navenant. Dis Haman was overleden en dat kreeg ik jaren later via via te horen. Het leek wel of iedereen spoorloos was. Ik heb me gek gebeld en heel wat afgereisd. Heen en keer en kwam steeds op het zelfde punt uit. Het 17de eeuwse schilderij van Dis. Dis vertelde me onder het genot van goede drank keer op keer een verhaal van een reis naar een andere plek in een andere tijd. Niet dat infantiele gelul van Alice of Erik, waarbij in het ene boek een spiegel en het ander een schilderij voorkwam. Zijn schilderij betrof een vlucht naar een andere tijd, zolang het schilderij bestond. Alles was nu eenmaal eindig volgens de geldende normen. Wat als je de normen kon aanpassen, naar de hand zetten? We stonden met z'n tweeën voor het prachtig doek, een beetje craquelé. Een weelderige barokke lijst. Een museumstuk. Ontegenzeggelijk de hand van een meester. We spraken over verleden, toekomst. Zeggenschap over verleden en toekomst. Niet zweverig of alluhoedjes. Ook over de 8 onsterfelijken en liet me Chinese prenten zien, waarop er een te zien was op een ezel, de anderen in een bootje. Zoveel prachtige ouden boeken. Wat een rijkdom. Wetenschappelijk met kennis van zaken. Wederkeren en symbolisch, het getal 8. Entropie. Ekpyrotisch en niet ekpyrotisch. Slechts 1 letter en een totaal ander begrip. Wel verwant en raakvlakken. Vaak schreef hij het getal acht met z'n vrije linkerhand in de lucht. Het viel me op als ik de beweging maakte, een ander vertrekpunt had. Met mijn rechterhand begon ik links in het midden en eindigde rechts in het midden. Hij net andersom. Als een kruis. In zijn rechter een glas met Armagnac. Dis beschreef gebeurtenissen en noemde data, allemaal te herleiden tot 8. Ik nam hem zijn obsessie niet kwalijk, maar het infecteerde me wel. Ik kreeg de waan dat bij een van m'n eerste ontmoetingen met Dis en het schilderij zag dat er 3 figuurtjes in het scheepje zaten. Hij noemde het

‘zeezicht met bark’. De laatste keer, dat ik Dis in levende lijve bij hem thuis ontmoette, 5. Ik zou zweren, 5 figuurtjes in de bark. Hun gezicht afgewend van de beschouwer. Kennelijk naar de einder staren. De aanvang van een reis. Een reis naar iets, niet te benoemen.

∞

Superkoelers, was me uitgelegd, houden alle verbindingen onder een bepaalde temperatuur en heft de elektrische weerstand op met als doel dat het systeem geen energie verliest en dus het gekoelde apparaat zijn werk laat doen. Efficiënter. Ik zat op m`n atelier de beknopte uitleg van het bij mij gestalde koffertje te bekijken. Een kind kon de was doen. Het toestel in het kleine koffertje bleek een gesofisticeerd röntgenapparaatje te zijn. Het geheel maakte een zacht zoemend geluid, toen ik de stekker in een stopcontact stak. Zoals Duck en Enzo me eerder al hadden uitgelegd. Ik wist wat er onder mijn eigen schilderij zat, ik had het zelf gemaakt. Nu zag ik het op het fragiele platte beeld- schermpje. Er verscheen allerlei data. Cijfers, die de lagen keurig aangaven. Verbijsterend. Science fiction in mijn ogen. Het vaal- groen schermpje gaf aan de zijkant een doorsnede weer. Als je de lens of camera aan een snoertje zachtjes over het schilderij bewoog, schoof ook het beeld op het scherm op. Het deed me denken aan een piepklein mri-scan, zonder het irritante lawaai en vele malen kleiner. En dat alles in een dik uitgevoerde aktetas. Ik voelde me een superspion. Wat een hoeveelheid informatie gaf dat ding over het schilderij. Verf, kleur, kwast, om en nabij de datum, welke laag en structuur van

het linnen. Alles klopte. Er zat zelfs een functie voor herkenning op. Je moest wel de naam van de eventuele maker op een minuscuul typebordje invoeren. Er zat een speciaal pennetje bij waar je het schermpje zacht mee moest aanraken. Het zachte gezoem leek op een oorsuizen, zoals mensen ervaren die doof of gedeeltelijk hun hoorzin kwijt zijn. Dit zou niet alleen de kunstwereld op z`n kop zetten, zoals Duck sinister had voorspeld. Grote genade en dat ding stond op m`n atelier. Hier moest ik m`n bek over dicht houden, anders? Ja, wat anders? Stront aan de knikker. Het leek en was absoluut waarschijnlijk uiterst geheime zoi. Waar hadden ze me mee opgezadeld? Ik zag de tekst al op de voorpagina van kranten staan : 'Kunstenaar verdacht van spionage'. Geen lekker vooruitzicht, godverdomme. Stekker er uit, opbergen en ik wist van niks. Ga gewoon aan je werk, dacht ik. Ik kreeg een gevoel van paranoia. Geen lekker gevoel en ging steeds meer zuipen en werd in de omgang en naar Truk toe meer en meer stroever. Ik zat dagenlang op m`n atelier en veerde bij ieder geluid op. De deur uit voorzorg op slot. Angst voor ieder onbekend gezicht en schrok zelfs op als de telefoon overging. Het koffertje kwam zeker niet uit de koker van Duck of Enzo. Dit was te Hi-tec. Waar waren die twee mee bezig, dreunde het in m`n hoofd. Godver. Als men of wie dan ook dat teringding hier zou vinden, kon ik wel dag zeggen met m`n handje. Zo dom was ik nou ook weer niet. Al dat soort zoi is staats- of bedrijfsgeheim. Daar kwam nog bij dat ik wist hoe het werkte. Ik werd gekker en gekker. Ik haalde van alles in m`n hoofd. Wegpleuren kon ik het niet. Nee, gewoon 'Bek dicht'. Mijn naam is haas. Maar het gereedschap intrigeerde me mateloos. Ik ging weer schilderen, laag op laag op laag. Hier en daar een kras of een cijfer in een verse laag. Ik hield een dagboekje bij en onder het mom van 'Wie ik tegen kwam ' liet ik op gezette tijden soms een bekend persoon een opdracht schrijven, zoals in een boek wat je krijgt of geeft. Ik

kwam weer in de kroeg en andere gelegenheden en stond versted hoe veel bekende mensen mij kende en ik hen. Al hun goed bedoelde schrijfsels tussen de codes die ik in het zelfde boekje pende. Codes die het apparaat op het beeldscherm weergaf bij mijn dagelijks onderzoek van m`n schilderij waar ik mee bezig was. Het boekje heette '1 2 3, je weet wel Van, wie'. Het schilderij waar ik zeker 8 maanden aan werkte heette 'Entropie'. Chaos in m`n brein. Van 9-1-2006 tot 28-8-2006. 35 weken en niet eens een schrikkeljaar. Dan moest ik wachten tot 2008, knetter en knetter gek, werd ik, en daarna tot 2024 en daarna 2060. Ik sloeg volledig door in die 8. Het boekje heb ik aan het archief geschonken met daarbij geluidsopnamen van een radioprogramma, waarin ik het een en ander uitleg. Als de verflaag aan het drogen was, maakte ik ander werk. Het hield niet op. Ik was manisch aan het werk. Prachtige vuilnisbakken voor een grote school. Afvalbakken als oosterse vazen. Vazen uit duizend en een nacht. Voor een luxe flatgebouw aan de overkant van het gat, ook aan de rivier en vanaf mijn dak met een joekel van een telescoop te zien, fabriceerde ik banken, armaturen aan plafond en muren. In de banken met een zwembadblauwe zitting zitten gaatjes, waaruit `s avonds licht priemt. Zitten op het heelal als een mythische god. Zat wel lekker. Aan de muur 4 lampen als fakkels. Aan het plafond 4 lampen als kroonluchters. De lampen als een doorsnede van de menselijke huid, onder een microscoop gezien. Dezelfde kleuren, dezelfde cellen en tussenruimtes. Maar wel iedere keer die klote 8. Het ging echt lekker met me, maar niet heus. Doodgewoon belazerd, klote. Alleen m`n werk floreerde. Een ziel? Die zat in m`n werk. M`n geest nam, jammer genoeg abnormale, groteske proporties aan en de jatten begonnen weer op te spelen. Ik zag overal spoken. Die spoken zijn natuurlijk in overdrachtelijke zin.

Dis was 'overleden', werd gezegd door de bureu in Breda en had zowaar een brief voor me achtergelaten. De bureu hadden vergeten de brief aan me door te sturen. Je kan het maar druk hebben met lulliedjes en optredens in den lande. De inhoud van de brief vonden ze maar raar. Eh? Open brief? De brief was duidelijk opengescheurd. Hij was toch aan mij geadresseerd? Hoe bent u aan die brief gekomen? Ja, een vreemde man, hè? Meneer Haman, een Fransman, hè? Of zoiets. Ja, nou is ie er niet meer. Gek hè? Ja, een hele toestand hier hòòr! Tjseempie. Ik liet het mens maar lullen en brallen. De inhoud van de brief kwam me bekend voor. In het schrift had ik het al opgeschreven, flitste het door me heen. Ik had het schrift, dat ik van de notaris had gekregen, met het begeleidend gemor, 'jongen', waar ben jij mee bezig? van mezelf voor me.! Hier, nu op tafel! Mijn schrift.

"Het is vandaag 21 oktober 2010. Nu nog 7. Morgen is het museum open in Gent. Ik zal er zijn, dan zijn we met z`n achten", las ik en als een slag bij heldere hemel herinnerde ik me het feit.

Ik zit nu eenzaam voor het raam met verpletterend zeezicht en wacht op wat komen gaat. Ik mis ze alle 8. Ik heb ook nu gelijk. Lys, Die, Dat, Duck, Enzo en Dis weg! Waarheen? Ik had geen flauw idee. Truk en mijn zoon waren in Amerika, naar eigen zeggen op survival. Op mijn zoektocht door het land, raakte ik mijn portemonnee met m`n paspoort, rijbewijs en laptop kwijt.

Gelukkig had ik m`n creditcard in mijn broekzak gestopt. Op de gracht was Lys niet aanwezig en werd bot te woord gestaan door een vaag bekende advocaat uit de buurt van Sompengat. Volgens zijn zeggen alleen om orde op zaken te stellen en werd weg gebonjourd door een onguur type met een draadje van oor naar binnenkant van zijn donkerblauw bewakingsoutfit. Het klamme zweet brak me uit. Na het verblijf in de Hoofdstad op zoek naar Lys slonk mijn tegoed aardig. Ik had het in mijn stomme kop gehaald een vals paspoort te laten maken. Ik was goed van het pad af met m`n nieuwe naam: C. de Fghijk. Als je er A en B voor had gezet had je het begin van het alfabet. Nu 8 letters. Een naam met 8 letters. Ik had net zo goed alles als vermist of gestolen op kunnen geven. Alles en iedereen deed lomp tegen me, achterdochtig en bot. Ik in een blinde paniek. Het gevoel hebben, door alles en iedereen die je dierbaar zijn, in de steek gelaten te voelen. Overal nul op rekest. Het ging duidelijk niet goed met Karelkje. Terug naar huis, naar het steeds meer en meer vervloekte Sompenland. Alles per trein, want m`n auto stond bij de garage voor een eerste APK. De auto was 3 jaar oud en in topconditie. Waarom dan keuren? Zuigen, zuigen, allemaal te gelijk, allemaal zuigers, verslaafd aan geld. Geld uit je zak slaan. Op m`n atelier kwam ik op het zotte idee om de volgende morgen vroeg naar Gent af te reizen. Dan zou het de 21ste oktober zijn. Dat moest per bus, door een tunnel. N 62, dat is de weg en om de tunnel door te komen heb je in die klote bus, zo uit m`n hoofd, acht minuten nodig. Paard en wagen waren sneller, ezel die ik ben. Met het koffertje van Duck en Enzo. Ik had inmiddels, na vele omwegen vernomen, dat Dis het bizarre schilderij met de bark geschonken heeft aan een oud museum in Gent en had dat al in 2006 gedaan. Wat ging de tijd toch snel, als een woeste draaikolk, als je bezig bent. Werken, zuipen, werken, zuipen. Aardig eenzaam en zal alles alleen moeten oplossen. Ik wilde nu wel eens weten of m`n verstand echt op de loop ging.

Hoeveel figuurtjes zaten er in die bark ? Drie, vijf of zeven?
Acht?

∞

Mast had me al geïntroduceerd bij de conservatrice van het museum. Zijn woorden: “Een meester uit Holland wilde , als het kon, wilde onderzoek doen naar de gelaagdheid van een 17de eeuws geschonken schilderij. Ja, het schilderij met bark, zee en 5 figuren. Nieuwe apparatuur waar het museum misschien wel wereldfaam en verbetering van kennis mee kon bereiken. Nee, slechts zeer oppervlakkig onderzoek, alleen wat foto's. Expertise genoeg in huis. Tijdens een eerder bezoek aan Gent, toch al een tijdje geleden, had ik met Mast onder het genot van een drankje er al uitgebreid onze gedachte over bespiegeld, vooral de mijne. Ik had voor hem in m'n atelier in Sompenland al eens een opstelling gemaakt. Mast kende de ins en outs in Gent en wordt in België zeer sérieux genomen en niet zonder reden. Ik mocht m'n gang gaan en deed dat dus ook. In het achterafzaaltje maakte ik het koffertje open, op statief de scanner. Het nietig koelreservoir maakte een eigenaardig geluid. Een sensor gebrom. Wat een schilderij! In de bark zaten tot mijn uiterste verbazing 7 figuurtjes, niet 5! Ik ging met mijn behandschoende vingers over het echt oude gecraqueleerde doek, nee het was harder, het was hout. Er lag niets op de eeuwen oude vernis. Er was niet met het schilderij gerommeld. Geen retouche. Ik schudde m'n hoofd. Hoe had ik in godesnaam maar 5 figuurtjes gezien? Drank? Wens? Afwijking? Verstandsverbijstering? Nee, het waren zeker 7 figuren, waarvan 2 op de achterplecht een uitnodigend gebaar maakten. Zo van: “Kom”. Geen afscheidsgroet, meer een uitnodiging. Zweren doe ik niet, vloeken wel. Twijfel. Dit keer zou ik zweren dat de 2 figuren er

nog niet zolang geleden er bij geschilderd waren. Het beeld van de scanner gaf onder het zichtbare beeld van het 17de eeuws schilderij een ander beeld aan met een ander nummer. Het nummer was het jaartal van de schildering er onder. 1430 en leek op “de rechtvaardige rechters” van het Lam Gods. De rechtvaardige rechters? Maar dat was toch een replica van het gestolen paneel, het 8ste, links onder uit 1934? Hoe kon nu het 12de paneel van het “Lam Gods” in jezusnaam nu onder een 17de eeuws zeegezicht zitten? Was het gestolen paneel, een van de twee ook een namaak? Hadden ze het daarom teruggegeven in 1934? De stomkloten. Wie jat nu een nepper? Voor mij was het duidelijk, duidelijk door het beeld van de scanner. Dit was het echte paneel, het formaat klopte ook, al lag het nu op z'n kant overgeschilderd door een ware 17de eeuwse meester-schilder. Had hij zich schuldig gemaakt aan diefstal, zuinigheid, rancune? Wist Dis hier vanaf? Had hij het daarom aan Gent geschonken? Ik kon het hem niet meer vragen. Het apparaat van Duck en Enzo gaf toch duidelijk en zichtbaar het onderliggende tafereel en het getal 1430 aan. Het duizelde me. Zonder het schilderij van Dis Haman te vernielen of te beschadigen, dacht ik een museale wereldontdekking gedaan te hebben, met zeer waarschijnlijk gestolen apparatuur. Ik deed een stap achteruit en stootte tegen het statief aan, wat omsodemierterde. Godgloeiendegodverdomme. De scanner donderde tegen de koffer aan. De koeler brak en liet een smakeloos boerend geluid horen. Een plasje water op de tegelvloer. Paniek. Ik wist niet hoe snel ik weg moest komen. Dit zou akelige consequenties hebben. Als een gek pakte ik het boeltje in. In mijn haast slipte ik over het plasje met water en tikte met het opgeraapte statief net tegen het paneel van Dis aan. Gelukkig niet veel schade, maar zichtbaar een kras. In de enge zin van het woord was ik net zo goed, per ongeluk en met de wens om te weten een iconoclast. Zoals de meester-schilder

of schilderes dat ook geweest moet zijn. Wat was meer waar of waard, het een of het ander? Weg, ik moest weg! Waar was ik nu mee bezig? Waar had ik me in begeven?

∞

Of je nu met licht schrijft, zoals fotograferen of met een pen zoals het schrift. Het blijft. Ik heb het schrift alleen geschreven, omdat als ik terugkom het me kan herinneren, niet dezelfde fouten te maken en het goede te blijven doen. Het wederkeren Van. Zoals 8.

∞

“Iudex tibi”

∞

